

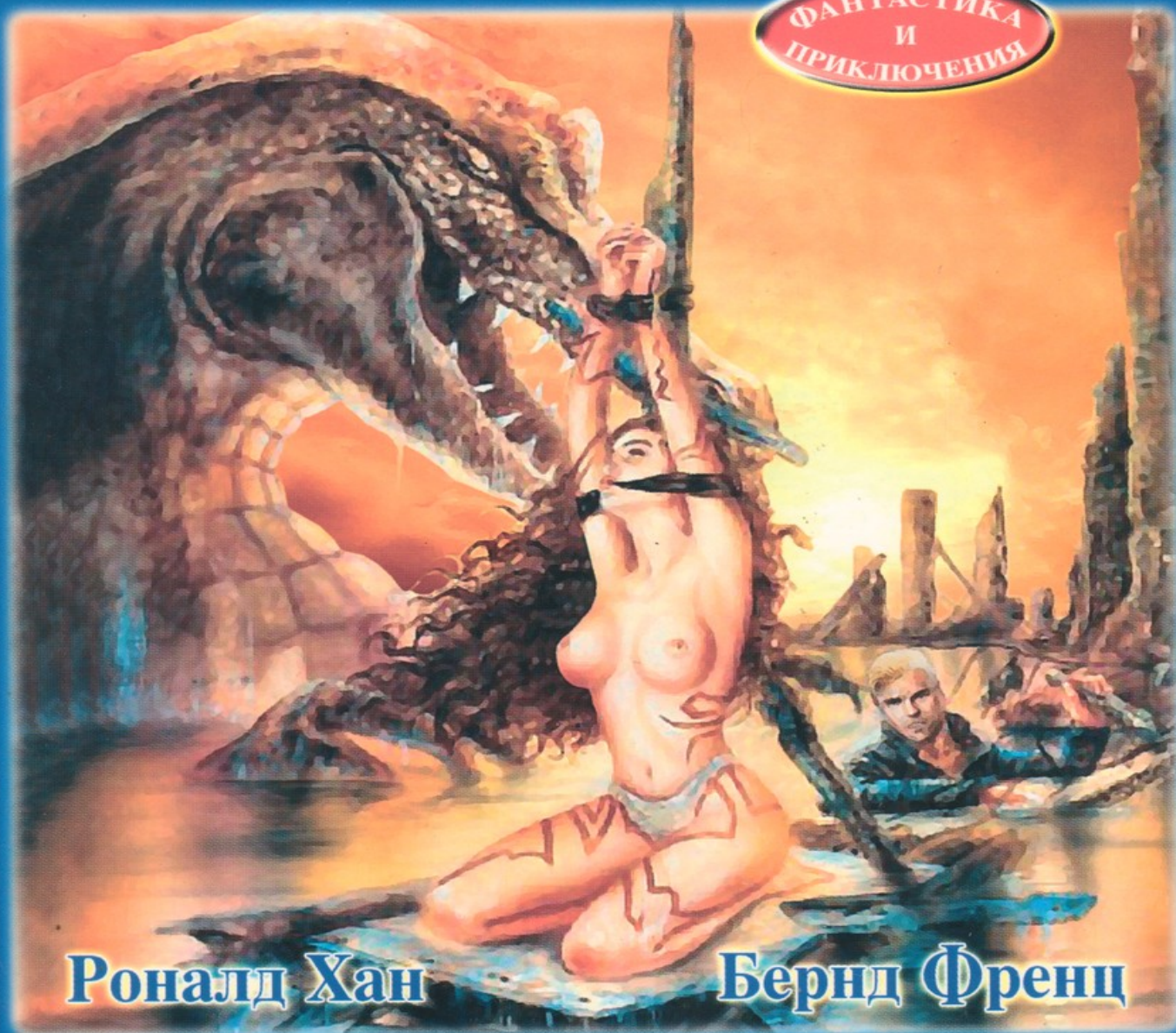
МАДДДРАКС

ТОМ II

ДЕЦАТА НА КОМЕТАТА

Част 2

ФАНТАСТИКА
И
ПРИКЛЮЧЕНИЯ

Роналд Хан

Бернд Френц

ЛИТЕРА ПРИМА®

**БЕРНД ФРЕНЦ, РОНАЛД ХАН
МАДДРАКС, ТОМ II
ДЕЦАТА НА КОМЕТАТА. ЧАСТ
2**

Превод: Тончо Стаменов

chitanka.info

През август 2012 г. кометата „Кристър-Флойд“ слага край на човешката цивилизация. Част от човечеството оцелява, но се връща към варварството.

В такава бъдеще попада командир Матю Дракс, или както ще го наричат Маддракс. Той вече има нова цел — да се добере до базата си в Берлин. Но...

На някогашния пилот от ВВС — Матю Дракс му беше трудно да задържи във въздуха импровизирания летателен апарат. Низходящите ветрове непрекъснато дърпаха обвитите в груб плат крила и караха конструкцията съмнително да скърца.

С люшкане се запускаха към долината, докато се показаха очертанията на няколко сгради. Село! Мат тъкмо щеше да въздъхне с облекчение, когато планерът попадна във въздушна яма — и започна да пада като камък!

Над коварно клокочето тресавище и над храсталака, които обграждаха храма на Спящия крал, се извиваше синкава мъгла. Издигаше се и се спускаше на бледата лунна светлина, сякаш могъщото дихание на мрачните богове си играеше с нея. Картината беше *страховита...*

ПОСЛЕДНАТА ЖЕРТВА

Делтапланерът се плъзгаше безшумно срещу предпланината, чиито стръмни канари стърчаха над облаците мъгла като скали на чужд бряг. Матю Дракс не знаеше от колко време вече се реят сред влажните изпарения. Откакто с Аруула излетяха от някакъв алпийски връх, беше загубил всякаква представа за времето.

На някогашния пилот от ВВС му беше трудно да задържи във въздуха импровизирания летателен апарат. Низходящите ветрове непрекъснато дърпаха обвитите в груб плат крила и караха конструкцията съмнително да скърца.

С люшкане се запускаха към долината, докато се показаха очертанията на няколко сгради. Село! Мат тъкмо щеше да въздъхне с облекчение, когато планерът попадна във въздушна яма — и започна да пада като камък!

Аруула, която висеше на конструкцията под Мат, изкрещя ужасена. На Мат му се искаше да каже нещо успокоително на спътницата си, но беше изцяло зает с опита си отново да върне апарата към планиране. Ала колкото и да дърпаше направляващите въжета, планерът се носеше надолу в свредел, точно срещу обраслата в зеленина равнина, която щеше да е твърда като бетон, ако се блъснеха в нея с такава скорост.

По челото на Мат изби студена пот от уплаха, когато осъзна безизходността на положението им. Въпреки това не се предаваше. С всички сили дърпаше въжетата, които се връзваха в дланите му. И най-сетне усилията му бяха възнаградени. Внезапно ги пое силен възходящ вятър.

Платната рязко се издуха и издигнаха планера с такъв внезапен и силен тласък, че въжетата, с които Мат и Аруула бяха завързани, се впиха в крайниците им като остри ножове. Но болката отстъпи място на радостта, че са се изплъзнали от смъртта.

В продължение на няколко секунди Мат дори хранеше надеждата, че отново ще може да се издигне и да продължи полета, но тогава разбра, че падането им е невъзможно да се избегне.

Намиращата се под тях просека нарастваше с бясна бързина. Мат отново задърпа командните въжета, за да предотврати върхът на планера да се забие в поляната. Конструкцията се подчиняваше мъчително бавно на опитите му да я управлява, докато най-последно на планера се повдигна.

Контакт със земята!

Дървените щанги, които стърчаха над платното, се изпочупиха от силния удар. За кратък миг изглеждаше сякаш планерът ще остане в това изправено положение, после се килна напред. Щангите се изпотрошиха с пращане.

Катастрофалното приземяване беше толкова грубо, че въздухът от дробовете на Мат излетя, а светът около него се превърна в зелен вихър. Усети как се късат въжетата, с които беше завързан за планера. Излетя във въздуха, описвайки висока дъга.

Високата трева посмекчи удара, когато падна с рамото напред и се претърколи. След двойно преобръщане остана да лежи. Пред очите му затанцуваха звезди и всичко наоколо му се завъртя. Пригади му се.

С мъка се опита да си поеме въздух, докато загрижеността му за Аруула не го накара отново да се изправи на крака. Дано нищо не ѝ се е случило!

В този момент Мат чувстваше по-ясно от всякога, че за него варварката е нещо много повече от придружителка. Нямаше съмнение, обичаше я! Не само затова, че беше единственото неизменно нещо в този чужд, объркан свят, а преди всичко, защото се бе оказала храбра и интелигентна спътница, която и в най-голяма беда е била на негова страна.

Матю Дракс се изправи с олюляване. Мина известно време, докато отново успее да се ориентира — и силно се уплаши.

Аруула лежеше неподвижно сред останките на планера!

Ужасен, Мат притича и падна на колене пред нея. Но преди да успее да опипа сънната ѝ артерия, някакво приглушено ръмжене го накара да замръзне наред движението си. Косите на Мат се изправиха. Вдигна предпазливо очи и кръвта в жилите му почти се вледени.

Гледаше в хвърлящите зеленикави отблясъци очи на един хищник, който се появи между дърветата.

В първия миг му заприлича на черен вълк с ненормално голям череп, но когато отдръпна лапите си назад и показа два реда зъби, които напомняха за акула, приликата изчезна.

Смъртоносните зъби не бяха единственото, което не позволяваше да се подценяват враждебните намерения на чудовището. Мускулестото тяло и самоувереният начин, по който бавно се

приближаваше, даваха да се разбере, че е хищник. Във вървежа му имаше някаква демонична елегантност, при всяка стъпка мускулите му се движеха под кожата му, сякаш доказваше, че падналите от небето хора бяха негова плячка, която трябваше да напълни стомаха му.

Ръката на Мат потърси опипом „Беретата“, която носеше в един от джобовете на униформата. Докато дърпаше ципа, мутираният вълк изръмжа заплашително, като че ли искаше да предупреди човека да не се защитава. Дрезгавото ръмжене отекна като ехо в гората. Мат поне отначало си помисли, че е само ехо — но когато се огледа, преброи общо осем вълка, които бяха обкръжили планера от всички страни.

Потисна някаква ругатня, която беше на път да се изплъзне от устните му. По дяволите, с пистолета имаше шанс срещу един от зверовете, но с цялата глутница нямаше да се справи!

Въпреки безизходната ситуация той се прицели във вълка водач, който се беше приближил на десет метра. Имаше намерение да продаде живота си колкото може по-скъпо. Ако стреляше бързо, може би щеше да завлече със себе си в смъртта още двама или трима от нападателите.

Тъкмо понечи да натисне спусъка, когато във въздуха изсвистя някакъв тъмен силует... и светкавично се заби в тялото на мутирания вълк.

Създанието с вой отскочи настрана. От слабините му стърчеше тънък дървен прът, който беше проникнал дълбоко между ребрата му. Въпреки раната вълкът се опита бързо да се добере обратно до гората, но след няколко метра беше улучен от още две копия. Към дървените прътове бяха закрепени въжета, които внезапно се опънаха и събориха бягащото животно посред неговия бяг.

Мат се обърна слисан. Другите вълци също бяха атакувани с копия. Два звяра вече лежаха на земята с изтичаща кръв, докато другите се втурнаха в дива паника да търсят спасение между дърветата. Един бягащ вълк беше улучен и с помощта на въжета му беше попречено да се измъкне.

Погледът на Мат беше насочен към спасителите му, които се приближаваха в разгънат фронт. Вероятно бяха жители на селото, което видя от въздуха малко преди това. Почти четирийсет мъже бързаха към него. Всичките имаха копия, които, без да пропуснат целта, хвърлиха срещу животните.

Въпреки че бяха ранени, зверовете продължаваха да бъдат опасни. С ръмжене се въртяха в кръг и с остриите си зъби се опитваха да захапят въжетата, които им пречеха да се движат. Но ловците не им оставиха никакъв шанс. Все повече копия се забиваха в потрепващите тела — докато животът на вълците не изтече в буйните потоци кръв.

Мат се възхити от точността на нападащите мъже, защото съвсем малко копия пропуснаха целта. Накрая всички зверове лежаха на земята. Само вълкът водач се съпротивяваше, макар вече да беше прободен от безброй копия. Но най-сетне и той се стовари с хъркане на земята. Някои селяни веднага измъкнаха дълги ножове, които наподобяваха мачете. Със силни удари отделиха главата на звяра. Тъкмо приключиха кървавата си работа, когато се приближи възрастен мъж с посивели слепоочия, пред когото другите почтително отстъпиха.

Очевидно това беше предводителят им.

С мрачно изражение на лицето сивокосият се наведе, сграбчи отрязаната глава между ушите и я вдигна с мощен замах. Тържествуващо задържа кървавия трофей и изръмжа:

— Лупа са нак!

За миг мъжете наоколо вторачиха в него изпълнен със страхопочитание поглед, после заповтаряха думите му.

— Лупа са нак! Лупа са нак! — скандираха вкупом, вдигайки копията си във въздуха.

Въпреки грубоватия ритуал Мат с облекчение отбеляза, че хората от тази страна на Алпите говорят на диалект, сходен с онзи на варварите от южната страна на планините. „Лупа“ трябва да беше името на тези вълчи създания, а „са нак“ означаваше, че звярът е мъртъв. С оглед на нагорещената атмосфера сигурно беше някакво предимство да се разбере със спасителите си.

Докато Мат най-сетне намери време да прегледа по-внимателно Аруула, неколцина млади мъже започнаха да обезглавяват и останалите вълци. Естествено искаха да направят същото като предводителя си и да размахат главите във въздуха. Но тъй като имаше повече ловци, отколкото убити животни, от това се получи ужасяващо боричкане, което напомняше повече американски футбол, отколкото празник на победата.

В тези спорове особено изпъкваше един гигант. Огненочервените му коси бяха сплетени на девет дебели кичура, които

при резките движения на главата му свистяха във въздуха като краищата на камшик. След като великанът раздаде няколко силни удара, заграби две глави и ги показа на другите с триумфален рев. Неколцина мъже, които носеха косите си по същия начин, го потупаха ентузиазирано по рамото и запригласяха на воя му. Очевидно бяха група здраво свързана помежду си, в която Огнената коса заемаше лидерското място.

При вида на кръвожадния танц на радостта Мат изпита тягостно чувство. От една страна, разбираше ликуването от смъртта на опасните зверове, от друга страна — не му харесваше агресивното поведение на младите мъже, които явно изпитваха удоволствие да убиват. При тези обстоятелства трябваше ли да допусне вероятността, че опиянените от победата ловци ще нападнат и него?

След като се убеди, че Аруула е само в безсъзнание, Мат сметна за уместно да влезе в контакт със спасителите си. Предпазливо върна пистолета в джоба и се изправи. Тогава отиде бавно при сивокосия, който смръщено наблюдаваше лудуването на убийците на вълците. Около вожда се бяха насъбрали неколцина мъже в напреднала възраст, които любопитно разглеждаха чужденеца, но в никакъв случай нямаха вид на враждебно настроени. Мат вдигна празните си китки в знак на мирни намерения и поздрави вожда с баналната фраза:

— Тума са фееса!

Сивокосият нададе гневен вик, който веднага накара Огнената коса и беснеещите му приятели да замръзнат на място. Тогава вождът се обърна усмихнат към Мат и го отрупа с бърз порой от думи, от които американецът не разбра почти нищо.

— Моля, не толкова бързо — помоли го Мат на наречието на варварите, — аз вашия език не говори добре.

Сивокосият кимна с разбиране, после продължи бавно:

— Аз съм Рарок, вождът на нашето село. Ти ли падна от небето с тази летяща палатка?

Мат кимна.

— Аз съм Маддракс — представи се той с името, което беше получил от племето на Аруула. — Идвам от страната отвъд планините и искам да отида със спътницата си на север. Благодаря много за вашата помощ. Ако не бяхте вие, сега щяхме да сме мъртви.

— Лупите вече от няколко дни дебнат около селото ни — обясни гневно сивокосият. — Боят се от нашите *харпуни*. Нападат само жени и деца, които събират в гората дърва за огрев и плодове. Вашето появяване примами глутницата от леговището ѝ, така успяхме да убием много от зверовете. Затова, бъдете ни гости. Семейството ми ще се погрижи лично за ранената ти спътница.

Вождът посочи мимоходом с жест неколцина от мъжете наблизко, които веднага се заеха да освободят Аруула от останките на планера. Тогава подкани с жест Мат да го последва.

Огнената коса и приятелите му останаха още известно време, за да набучат вълчите глави на харпуните си.

След като прехвърлиха една малка височина в края на просеката, Мат видя иззиданите от ломен камък къщи, в които живееха Рарок и неговите хора. Селището се намираше непосредствено на брега на обширно езеро, чиито води се простираха чак до линията на хоризонта.

Рарок го атакуваше с множество въпроси. Очевидно любопитството на селския старейшина силно се подклаждаше от факта, че Мат и Аруула бяха паднали от небето. Пилотът изпитваше известна трудност да даде изчерпателен отговор на Рарок. Макар че през изминалите месеци беше научил много от езика на варварите, Матю беше принуден силно да опростява нещата и непрекъснато да ги доукрасява с жестове, за да обясни всичко.

В замяна научи, че хората в този край преживяват главно от земеделие и риболов. Езерото, което се беше ширнало пред тях, заради голямото си пространство беше наречено „малкото море“. В него имаше толкова големи рибни пасажи, че около бреговете му се бяха заселили петдесет и две села, които можеха да изпрацат лодките си, без да навлизат в чужд периметър.

Някои видове риба бяха твърде големи за улов с мрежи, затова трябваше да ги ловят с харпуни. Сигурното боравене с това оръжие се оказа много полезно и в борбата срещу вълците.

В края на селото завръщащите се победоносно хора бяха посрещнати от техните жени и деца, които при вида на набучените вълчи глави избухнаха в истински викове на радост. Навсякъде хората

танцуваха и взаимно се потупваха по гърба. Рарок не успя да потисне една горда усмивка на победител и незабавно се разпореди Аруула да бъде занесена в дома му.

Мат придружаваше мъжете, които носеха спътницата му към голяма сграда от недялан камък и с покрив от тръстика. На входната врата ги посрещнаха две жени, които не вземаха участие в радостните танци на останалите. За момент Мат дори си помисли, че по лицата им забелязва сянка на покруса. При вида на изпадналата в безсъзнание Аруула обаче жените пристъпиха към трескава активност.

По-старата от двете — жена на име Берлит — посочи на Мат да положи Аруула на леглото в едно малко помещение. Повелителният тон, с който Берлит даваше указания и на вожда, не оставяше място за съмнение, че му е съпруга. Въпреки напредналата си възраст имаше лице с красиви черти, оброчено от лешниковокафяви коси, сплетени в две изящно навити плитки.

Ако човек се абстрахираше от бръчките и няколкото килограма телесно тегло в повече, тогава би забелязал, че по-старата жена беше точно копие на младата. На Мат не му беше необходим кой знае какъв усет, за да разбере, че момичето е дъщеря на Берлит.

Но Анака не носеше плитки, а беше сплела косата си като на червенокосия гигант, който беше направил впечатление на Мат на просеката. За разлика от него обаче я беше завързала високо с ивица плат. Металните перли, вплетени в къдриците ѝ, се блъскаха с тракане една в друга, когато влезе в стаята с леген в ръцете.

Мат я наблюдаваше как с парцал почисти Аруула от мръсотията. Не можеше да не се възхити от формите на Анака, които семплата ленена рокля подчертаваше още повече. Ако вече не беше свързан с Аруула, сигурно нямаше да хвърля само скрити погледи към чаровната красавица.

След като наложи влажна кърпа върху челото на изпадналата в безсъзнание, Берлит изгони от стаята Мат и дъщеря си.

— Спътницата ти има нужда от спокойствие — обясни тя грижовно, но категорично на pilota. Преди да затвори вратата, допълни с многозначителен поглед: — Вън има корито, където можеш да се измиеш!

Едва сега на Мат му хрумна, че падането не го е отминало, без да остави следи. Послушно се затътри навън. На мястото за миене свали

маслинозеленото си яке и фланелката със същия цвят.

Хладката вода го оживи. Обиграно посегна към снопчето листа от сапунче, които бяха окачени над коритото. Мат знаеше, че много племена използват това растение като сапун. Разтри листата и мълчаливо се намаза с кремовата субстанция, която се съдържаше във вътрешността на жилките.

Докато Мат се миеше основно, Анака се показва пред вратата и изля мръсната вода от легена. Подсмихвайки се, спря до чужденеца и каза:

— Понякога майка ми е груба, но винаги мисли доброто на всички!

Мат се усмихна:

— В това аз не се съмнява — отговори на диалекта на варварите. — И аз благодари за ваше гостоприемство. Без вас положение на Аруула бъде зле.

Анака махна смутено с ръка, сякаш помощта ѝ беше нещо, което се разбира от само себе си. Същевременно плъзна поглед по горната част от тялото на Мат.

Пилотът не си въобразяваше кой знае какво. Междувременно беше привикнал с факта, че хората го разглеждат с любопитство, тъй като по фините си нюанси снагата му се различаваше от техните. Защото, макар че като командир от ВВС беше закален в тренировките и трябваше да бъде здрав като кремък, телосложението му носеше отпечатъка на ХХІ век. Атлетичната му фигура беше много по-изящно скроена, отколкото на хората от това сурово време, които бяха принудени да растат при много по-трудни условия на живот.

Анака тъкмо понечи да попита нещо, когато изведнъж погледна изненадано покрай Мат. За момент в израза на лицето ѝ се уравниаваха радост и възмущение, докато в последна сметка една бегла усмивка надделя над досадата.

— Не бива да идваш тук, Фрадак — укори някого нежно, ала тонът ѝ я изобличаваше в лъжа.

На Мат му беше необходимо малко време, докато разбере за кого се отнася предупреждението. Не беше особено изненадан да види червенокосия гигант. На пазарния площад имаше само няколко жени със сплетените коси, затова не беше трудно да се отгатне, че и Анака принадлежи към групата, свързана с Фрадак.

Огненият перчем хвърли яростен поглед към Мат. Очевидно не му харесваше някакъв чужд човек да се навърта полугол около приятелката му. Мат не обърна внимание на неодобрението и равнодушно посегна към една ленена кърпа, за да се избърше. В момента наистина си имаше достатъчно други грижи, за да се занимава с фантазиите на някакъв ревнив рибар.

Фрадак очевидно сметна за своя победа факта, че чужденецът не отвърна на погледа му. Доволен, застана пред Анака и заби острието на харпуна в земята. На тъпия край на дървената дръжка все още беше набучена вълчата глава, по кървавите краища на чиято шия се събираха първите мухи.

— Убихме зверовете, които застрашаваха селото ни — заяви Фрадак с нескривана гордост. После, с пренебрежителен поглед към мнимия си съперник, допълни: — Спасихме също този мъж и спътницата му.

— Знам — отговори Анака с усмивка, — всички рибари говорят за това. — Изглежда се ласкаеше, че Фрадак е посветил победата си на нея.

Той използва благоприятния момент и постави ръце върху раменете ѝ.

— Разбираш ли какво означава това? — попита я той съзаклятнически. — Изправихме се вкупом срещу една заплаха и победихме! Онова, което веднъж е минало добре, може пак да успее!

Мат не можеше да каже дали думите на Фрадак или докосванията му бяха онова, което накара Анака да се изчерви. Във всеки случай беше крайно време да остави двамата влюбени сами. Тъкмо взе якето си, когато от вратата излезе Рарок.

— Престани да залъгваш дъщеря ми с празни приказки — изръмжа строго вождът. — Знаеш добре, че не можеш да я вземеш за жена, така че стой по-далеч от нея, както ти заповяда съветът на селото!

— Има много мъже, които не са съгласни с решенията на старите — протестира гневно Фрадак.

Анака се опита с незабелязани движения да укроти приятеля си, но гигантът не обърна внимание на жестовете ѝ. Предизвикателно се изправи пред вожда, когото надвишаваше с цяла глава.

Рарок никак не се уплаши от това агресивно поведение.

— Мери си думите, Фрадак — просъска тихо. — Инак ще трябва скоро да живееш с ордата си извън нашата общност. Така ще разберете колко е трудно да се справяте сами. Никое от другите села няма да ви приеме. Едва *тогава* ще проумееш колко добре се живее по нашите закони!

Фрадак изслуша мълчаливо заплахата, но лицето му ясно показваше колко тежко я приема. Преди да успее да отговори нещо, вождът прекрати спора, като изпрати дъщеря си вкъщи. Анака хвърли поглед към приятеля си, с който горещо го молеше да не извърши нещо необмислено. После послушно влезе вътре.

— Да влезем в кухнята, Маддракс — обърна се Рарок към госта си. — Сигурно си гладен.

Матю си поотдъхна. Радваше се, че спорът не се разгорещи още повече, защото, макар и да разбираше гнева на нещастно влюбения, в случай че се стигнеше до свада, трябваше да се бие на страната на домакиня си.

Мълчаливо последва поканата на Рарок.

Тъй като Фрадак изобщо не се готвеше да му стори път, Мат трябваше да мине покрай него. При влизане в къщата му обърна гръб и почувства неприятен сърбеж в плешките. Допускаше по принцип, че на влизане в къщата агресивният рибар от ярост може да го нападне коварно отзад. Но когато Мат се извърна, за да затвори вратата, подозрението му се оказа неоснователно, Фрадак отдавна се беше обърнал и тъкмо изчезваше между няколко къщи. Изостави харпуна с вълчата глава.

Черепът на Аруула кънтеше като каменоломна, в която цяла армия от роби блъскаше с гигантски чукове в скалните стени. С охкане обгърна болящата я глава и се изправи в леглото.

— По-добре ли си вече? — осведоми се Мат, който след обеда бдеше над леглото ѝ с картата на Европа върху коленете си.

— Ако черепът ми не се пръсне до вечерта, ще оживея — отговори варварката на английски. През последните месеци красивата варварка беше научила значително по-бързо езика на Мат, отколкото той словесния запас на тукашното население, който беше съставен от откъслечи от италиански, френски и немски.

Вероятно способността на Аруула бързо да схваща нещата беше свързана с телепатичния ѝ дар. Изглеждаше, сякаш чувства *смисъла* на думите му и автоматично запамятава превода им в подсъзнанието си.

Освен една голяма цицина на главата Аруула не беше получила други външни травми. Въпреки това Мат постави успокоително ръката си върху нейната, за да я възпре от твърде резки движения.

— Доста добре си се наредила при катастрофата.

Варварката послушно се облегна на възглавницата си.

— Къде се намираме? — попита.

— При рибари, които ни оказват гостоприемство — отговори Мат. — Ако разчитам правилно картата, термиката ни е захвърлила при Лак Леман, голямо езеро в някогашна Швейцария.

— И какво значение има това за нас? — осведоми се Аруула, която не се справяше с понятията от неговото минало.

— Това ще рече, че сме на верен път към някогашната моя база в Берлин — обясни Матю, преди да допълни с усмивка: — Освен това означава, че през следващите дни ще трябва да се храним предимно с риба.

Очите на Аруула грейнаха.

— Гладна съм като вълк.

— Сякаш съм предчувствал — отвърна Мат и вдигна една дървена паница, върху която имаше печена пъстърва. Рибата поне изглеждаше като пъстърва, макар че беше почти двойно по-голяма.

Варварката се нахвърли лакомо върху обяда. Пренебрегвайки всякаква трапезна култура, накъсваше рибата с голи ръце и пяхаше парченцата в устата си. Мат не обърна внимание на грубите навици на хранене на приятелката си и ѝ разказа за борбата с вълците и

последвалите я събития. Когато стигна до спора между Рарок и Фрадак, Аруула се заинтересува.

— Вероятно Анака вече е обещана на друг мъж — рече тя с пълна уста.

— И аз така предполагам — кимна Мат. — Не ми харесва особено, но в крайна сметка не ни засягат тукашните нрави и обичаи. — Поднесе на Аруула паница с вода, за да почисти ръцете и лицето си, преди да занесе празните съдове в кухнята.

Рарок и семейството му се зарадваха искрено, когато чуха, че спътницата на Мат е по-добре. Анака веднага скокна, за да разгута възглавниците на Аруула и да се осведоми за други нейни желания.

Мат я остави да го стори. Беше очевидно, че дъщерята на Рарок гореше от нетърпение да се поразговори с друга жена. Може би не излизаше често от дома си.

Аруула и Анака се разбраха веднага. Ведро се разбърбиха, сякаш бяха стари приятелки. Разговорът им потръгна така добре, че Аруула реши да остане в леглото си, макар че междувременно отново се чувстваше добре. Колкото повече продължаваше разговорът, толкова по-силно обаче ментално надарената варварка долавяше, че веселостта на Анака е престорена. Дълбоко в душата ѝ нещо потискаше младата жена.

— Заради приятеля си ли си тъжна? — поинтересува се Аруула съчувствено.

Анака пребледня за момент, но бързо се окопити.

— Маддракс ти е разказал за спора между Фрадак и баща ми — каза тя сломена. — Да, това ми създава проблеми, но не бих искала да говоря за него.

Аруула кимна с разбиране, макар че по тялото ѝ преминаха студени тръпки. С всяка своя фибра чувстваше, че Анака я лъже! Причината за неприятностите ѝ в никакъв случай не беше някаква забранена любов, а нещо друго... много по-лошо! Аруула се опита незабелязано да подслуша мислите на своята събеседница, но Анака, както изглежда, напълно потискаше онова, което ѝ създаваше грижи. Така че Аруула долови само едно бегло предчувствие за нещо мрачно, застрашително, което хвърляше рибарката в най-ужасен страх.

Двете жени продължиха разговора си още известно време, но контактът помежду им внезапно беше помрачен по странен начин. След като размениха още няколко незначителни фрази, Анака отново се сбогува с нея.

Аруула гледаше безпомощно след момичето, преди да се надигне от леглото. Вече нямаше желание да лежи сама в стаята. Така че се облече — с ботуши до коленете, кожена препаска и жилетка от пльша кожа без ръкави — и отиде в кухнята, където беше посрещната от Маддракс.

— Отново си на линия — зарадва се той.

Аруула кимна.

— Малко чист въздух няма да ми се отрази зле — обясни тя. — Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се — съгласи се бързо Мат, доволен, че имаше възможност да се поразтърпче. Радваше се, че може да проучи живописното рибарско село.

След като напуснаха къщата, варварката му разказа за разговора си с Анака и за тъмните страхове, които беше усетила в духа на рибарката.

— Нямах ли представа какво се крие зад всичко това? — попита Мат безпомощно.

Аруула поклати глава, след което къртящата болка се поотдръпна за момент.

— Знам само, че цялото семейство крие нещо от нас — обясни тя с намръщено лице. — И майка й е вътрешно твърде нещастна.

— Може би някаква семейна трагедия, за която не искат да разказват на всеки чужденец — предположи Мат, докато стигнаха на брега на езерото. — Е, за разнообразие, никой няма намерение да ни стори зло. Въпреки това утре би трябвало отново да потеглим на път.

Аруула кимна отнесено. Гледаше блестящата водна повърхност, която се простираше до хоризонта.

— Сигурен ли си, че вече не сме на морето? — прошепна тя слисано.

— Съвсем сигурен — потвърди Мат.

И той не можеше да избегне успокояващото въздействие на бистрото езеро. Само от време на време някоя огромна щука

пробиваше равната като огледало повърхност. Няколко малки рибарски лодки кръстосваха водата.

На по-малко от двайсет метра от Мат и Аруула, навътре в езерото навлизаше дървен пристан за лодки. Там неколцина рибари се занимаваха с подготовката на лодките си за отплаване. След като бяха прекарали сутринта в лов на вълци, искаха да оползотворят остатъка от деня за улов на риба.

Макар че над водите подухваше лек бриз, мъжете се потяха, защото по това време на денонощието слънцето излъчваше най-силна горещина. Мат с удоволствие би придружил рибарите в плаването им, но предпочиташе да използва следващите часове за проверка и попълване на екипировката си.

— Какво ще кажеш за една малка баня? — прекъсна мислите му Аруула. Когато се обърна към варварката, тя тъкмо сваляше жилетката си от космата кожа. Мат спря стриптийза ѝ с бърз жест.

— Тук не можем просто ей така да скачаме голи във водата — предупреди я той. — Знае ли човек какви са обичаите в това село.

Аруула повдигна равнодушно рамене. Беше ѝ все едно дали хората ще я видят гола или не. Въпреки това беше оставила върху си поне кожената препаска, когато боса изтича във водата. Щом глезените ѝ потънаха в студената вода, тя нададе радостни викове.

Но преди още да се хвърли напълно в талазите, прозвуча силен предупредителен вик. Мат не можеше да разбере какво им крещяха хората от пристана, но един широкоплещест рибар вече тичаше към тях.

Аруула застана слисано във водата, която стигаше до бедрата ѝ.

— Какво има? — посрещна тя сърдито шишкото. — Няма да ви подплаша рибата.

— Не става дума за това — каза със задъхване рибарят, на когото няколко косъма бяха залепнали на потното му лице. — Но в това езеро живеят опасни хищни риби. При пълнолуние са особено агресивни, затова по това време никой от нас не отива да плува. И вие не бива да го правите!

Аруула погледна недоверчиво мъжа, но Мат беше принуден веднага да си помисли за южноамериканските пирани. С някакво разбираемо само за Аруула движение на главата ѝ даде да разбере, че трябва отново да излезе на брега. После благодари на човека за

предупреждението. Дебелият изчака докато Аруула стъпи на суха земя, после любезно кимна на Мат и се върна при платноходките.

Аруула гледаше сърдито след рибаря.

— Е, не се предвземай — успокояваше я Мат. — През следващите дни можем да идем другаде да поплуваме.

Барварката поклати възмутено глава.

— Мъжът излъга — изсъска тя тихо, — почувствах го съвсем ясно!

Мат погледна замислено към лодките, които излизаха в *малкото море*. Неколцина рибари любезно им махнаха с ръка на сбогуване.

Но това впечатление беше измамно. През последните месеци Аруула достатъчно често доказваше менталните си способности. Нямаше съмнение — хората в това мирно рибарско селце криеха нещо от тях.

Тъмната фигура, която в късния час се прокрадваше между къщите, беше нахлупила качулката на наметалото ниско над челото си. Като опитен крадец използваше сенчестата част на улицата, за да стигне до дома на Рарок, без някой да го забележи.

Въпреки бледата лунна светлина забуленият представляваше само някаква тъмна сянка, защото беше намазал със сажди ръцете и лицето си, също като тясното острие на ножа си, което сега внимателно пъхна между капачите на прозореца. След няколко опита успя да повдигне поставената отвътре запънка.

Тихо разтвори дървените крила, зад които зееше черна дупка. Без да се колебае, взломаджията се метна през прозореца в къщата. Сръчно омекоти скока в коленете си, така че не предизвика и най-малък шум върху здраво утъпкания под. Мина малко време, докато зениците му привикнат към тъмнината, после откри леглото, в което спеше Анака. С безшумни стъпки се примъкна и се наведе над спящото момиче.

Някакъв естествен инстинкт, изглежда, предупреди Анака за опасността, защото внезапно се извърна и отвори очи. Устните ѝ се приготвиха да нададат ужасен вик, но още преди какъвто и да е звук да успее да напусне гърлото ѝ, свободната ръка на взломаджията се стрелна напред. С яка хватка затвори устата ѝ.

— Тихо! — заповяда ѝ непознатият. Тогава смъкна качулката от главата си и продължи с по-мек тон: — Аз съм, Фрадак. — Махна огромното си ръчище от устните ѝ, когато беше сигурен, че няма да издаде присъствието му.

По лицето на Анака отначало се изписа изненада, после — гняв.

— Да не си се побъркал? — просъска тя тихо. — Ако баща ми те види тук, ще те убие!

— Докато Рарок се събуди, ние вече ще сме през девет села в десето — ухили се Фрадак. — Хайде, ела с мен, подготвил съм всичко.

Анака поклати тъжно глава.

— Но ти знаеш, че не може така. Съдбата ми е предопределена! Потърси си друга за жена. Някоя, която ще може да те дари с деца и да остарее заедно с теб.

Макар че думите ѝ звучаха храбро и убедително, когато ги изрече, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Баща ти може и да се подчинява на решението на жреците — изръмжа Фрадак, — но аз няма да го сторя.

С тези думи измъкна Анака от леглото. Протегна се към ленената ѝ дреха, която беше оставила на малко столче, и я хвърли в ръцете ѝ.

Вместо да я облече върху светлата си нощница, Анака притисна грубата материя пред гърдите си.

— Не, няма да дойда с теб — заяви тя решително.

— Тогава за твое добро ще трябва да те принудя — кипна гигантът и протегна двете си ръце към нея. Докато приятелката му се усети, метна я на раменете си и побягна с нея към прозореца. Преди обаче да успее да прехвърли единия си крак през прозоречната рамка, Анака изкрещя с всички сили за помощ.

Побеснял, Фрадак я свали и отново запуши устата ѝ. Този път Анака не беше замръзнала от уплаха, ами го ухапа силно. Зъбите ѝ се забиха толкова дълбоко в пръстите му, че почувства между устните си вкуса на кръвта.

С ругатни Фрадак отдръпна ръката си и невярващ, се втренчи в раната.

— Помогнете ми! — продължаваше да пици Анака. — Фрадак иска да ме отвлече!

За момент изглеждаше, като че ли рибарят има намерение да напляска приятелката си, после просто я измъкна през прозореца.

Анака яростно размахваше юмруци около себе си, но нищо не можеше да стори срещу яката хватка на планината от мускули.

Тъкмо бяха навън, когато се блъсна вратата на спалнята ѝ. Нахълта баща ѝ, следван от Маддракс и Аруула. Когато тримата видяха, че Анака я няма, побързаха да отидат до прозореца.

Мат изскочи пръв навън и започна преследването. За щастие Фрадак не беше отишъл твърде далеч. Анака с всички сили се съпротивяваше на своя похитител.

— Пусни я! — изръмжа Мат на гиганта.

Фрадак рязко се обърна, така че Анака грубо се стовари на земята. Загледа втрещено пилота, с разкривено от ярост лице.

— Какво знаеш ти, чужденец? — изрева той като луд, докато вадеше камата изпод наметалото си. — Разкарай се от пътя ми или ще съжаляваш!

Тъй като Мат беше само по гащета и нямаше никакво оръжие, не му оставаше нищо друго, освен да се защитава с голи ръце.

Но още преди да се стигне до размяната на удари, Рарок и Аруула пристигнаха. Същевременно се отвориха вратите на околните къщи и други рибари наизлязоха навън. Някои носеха факли, които изпълниха площада с трепкаща светлина.

— Откажи се — заповяда и Рарок на похитителя. — Не можеш да ни избягаш.

— Глупако — изфуча презрително Фрадак, — правя това само за доброто на дъщеря ти!

— Знам — обясни вождът изненадващо съчувствено. — Но и ти не можеш да я предпазиш от съдбата ѝ. Пусни я. Виждаш, че не иска да дойде с теб.

— Никой няма да ми попречи да отведа Анака на сигурно място! — изкрещя отчаяно Фрадак. — Дори и тя самата! — С ръмжене се огледа в кръг, за да държи стоящите наоколо на разстояние — но нищо не помогна. Жителите на селото тръгнаха вкупом срещу него. Кръгът светкавично се затвори, но преди някой да успее да посегне към Фрадак, той се завъртя в кръг с камата.

Рибарите рязко се отдръпнаха. Естествено при обща атака можеха да надвият гиганта, но ако се стигнеше до борба не на живот, а на смърт, той щеше да завлече със себе си в гроба и неколцина от

нападателите. Фанатичният блясък в очите му показваше ясно, че е решен на всичко.

За няколко секунди настъпи патова ситуация, защото Фрадак не можеше да избяга, а рибарите не можеха да го надвият.

Преди положението да се успокои, изведнъж се стигна до спор между стоящите наоколо. Някои от поддръжниците на Фрадак незабелязано се бяха смесили с останалите в кръга. Не мина много време и започнаха първите сбивания.

Макар че кланът на Фрадак представляваше малцинство, действаше решително. Ала и другите рибари бързо се организираха и сплетените коси реагираха на това с все по-голямо насилие. Беше само въпрос на време боричкането да се превърне в истинска битка.

Мат се реши на бърза намеса, с която да сложи край на цялата тази история.

— Извикай на приятелите си да се отдръпнат — обърна се той грубо към гиганта — или искаш да признаеш поражението си?

В очите на Фрадак светна омраза.

— Осмеляваш се да ме наричаш страхливец ли? — изпъхтя той невярващ.

Трябваше гигантът да се застави да проумее, че с мъка удържа трудното си положение. Беше свикнал да разрешава проблемите си с груба физическа сила, но срещу хората от своето село не искаше да използва насилие. И за него беше добре дошло, че някакъв чужденец се намесва в работите му. Така можеше да даде воля на сдържаната с мъка ярост. Надавайки гневен вик, пусна Анака, за да се втурне с камата срещу Мат.

Той очакваше атаката. Вместо да се отдръпне назад, направи крачка към Фрадак, изстреля дясната си ръка право под гърдите на гиганта, точно както го бе научил при обучението си в близък бой.

Фрадак изстена, когато кокалчетата на ръката на неговия противник се забиха в слънчевия му сплит. С пъхтене изпусна камата, преди да се стовари на земята и да остане да лежи превит надве.

Изведнъж на уличката стана толкова тихо, че се чуваха ударите на крилата на някаква нощна птица. Двете групи, които все още бяха изправени враждебно една срещу друга, сега загледаха заедно чужденеца, който беше надвил най-силния от селото им. Изглежда,

никой не можеше да проумее как така Фрадак можа да бъде победен с един-единствен удар.

При вида на стенещия гигант куражът на съучастниците му ги напусна. По лицата на другите рибари обаче не се четеше никакъв триумф. Вместо това боязливо се втренчиха в Мат, когото не можеха правилно да преценят.

Пилотът използва ситуацията на всеобщ шок, за да призове мъжете към разум.

— Вместо да се бием, би трябвало спокойно да говорим за съществуващите тук проблеми — предложи той на Рарок.

Вождът кимна.

— Маддракс има право — потвърди той. — Дължим му обяснение.

Докато повечето рибари се върнаха обратно в хижите си, съветът на селяните се събра в дома на Рарок. Само Фрадак остана със старейшините, които гледаха на него повече със състрадание, отколкото с яд.

Макар че великанът се беше съвзел след нападението на Маддракс, гледаше сломен в пода. Анака погали нежно сплъстените коси на похитителя си, но Фрадак със сърдито тръсване на глава се освободи от нежностите ѝ. Тогава погледна Матю Дракс с кървясалите си очи, сякаш обвиняваше чужденеца за осуетяването на похищението.

Мат остави да рикошира изпълненият с омраза поглед, сърбайки подчертано спокойно супата си.

Берлит не се остави да я отклонят от намерението ѝ да разпали пламъците под големия котел, за да притопли остатъка от рибената чорба. След като на всички присъстващи беше поднесена паница димяща супа, настана тишина. Рибарите погледнаха вожда си в очакване. Дали щеше да посвети чужденците във всичко?

— Малкото море е източникът на нашето богатство — обясни Рарок без много увъртания. — Хората, които живеят по бреговете му, никога не страдат от глад. Дори и през зимата, когато пробиваме дупки в леда, за да ловим риба. Това богатство дължим на *Лемар*, мрачния бог от недостъпните дълбини. За плячката, която подкарва към нашите харпуни, той изисква данък, който рибарите плащат от поколения наред. Преди Лемар прибирал кървавата дан произволно, въпреки това рибарите отново и отново излизали в езерото, защото ловът в околните планини е далеч по-опасен.

Мат почувства как по гърба му минават студени тръпки, когато му стана ясно, че под *кървава дан* се разбират рибари, които загиват по време на риболова. С оглед на големината, която някои риби имаха, нямаше нищо чудно, че тези неща непрекъснато са се случвали.

Или пък в езерото има едно-единствено същество, което хората почитат като божество? Преди Мат да се осведоми за това, Рарок продължи разказа си.

— По-рано Лемар причинявал много страдания. Бащата на моя баща, който е преживял тези времена, разказваше много тъжни истории. Понякога само в течение на няколко луни било унищожавано цяло село, докато рибарите от отсрещния бряг били пощадявани в продължение на много лета. Едва когато главните жреци от Урлок

склучили мир с Лемар, станало по-добре за всички. Светите мъже постигнали, щото богът вече да не напада безразборно, ами да се задоволява с жертвите, които били избрани от висшите. Петдесет и две селища се намират около бреговете на малкото море, така че в течение на една година всяко село оплаква само по един мъртвец.

Мат не можеше да повярва на онова, което чу.

— Значи ли това, че вие храните този Лемар с хора, за да не напада лодките ви? — попита той невярващ.

— Лемар получава нашата дан — поправи го вождът сърдито. — Само когато получава жертва на всеки седем дни, малкото море е безопасно за нас. Всеки, който е избран от жреците за святото приношение, може в продължение на три луни да уреди наследството си и да се сбoguва с любимите си хора. По такъв начин избраникът има достатъчно време да уреди жена си под закрилата на друг мъж, а избраницата може да намери грижовна майка за децата си. Така не е ли по-добре, отколкото човек да бъде грабнат от смъртта без предупреждение.

Мат не можеше повече да търпи венцехвалението на този нечовешки ритуал, при който всяка седмица беше жертван по един човек.

— Защо просто не убиете това животно с харпуните си? — избухна той. — Тогава *никой* от вас няма да е принуден да умира!

Лицето на Рарок се смръщи.

— Срещу един бог не можеш да се бориш — отговори той със звънлив глас. — Мислиш ли, че нашите предци не са опитвали? Мнозина добри мъже са дали живота си, но *никой* не е успял дори и да рани Лемар. Накрая са били принудени да разберат, че на един непобедим бог можеш единствено да му се покориш.

Фрадак през цялото време седеше мълчаливо в един ъгъл, но всеки път, когато се споменеше името Лемар, лицето му се изкривяваше от гняв. Накрая вече не можеше да сдържа мълчанието си.

— Винаги е имало мъже, които не са вярвали в безсмъртието на *демона* — намеси се той сърдито.

При това титулуване на бога им събралите се рибари изстенаха, сякаш Фрадак беше изрекъл богохулство. Въпреки това той продължи равнодушно:

— Не всички мъже, които са встъпили в борба срещу Лемар, са погубени от него! Някои са загинали от ръката на приятели и роднини, които са се опасявали, че в противен случай демонът ще поиска да им отмъсти. Точно както вярващите преследват всички избрани, които не искат да умрат. Който не отиде доброволно с жреците, насила го замъкват в манастира в Урлок.

— Никой не може да се ползва от плодовете на нашата вяра и после да нехае за жертвите, които Лемар изисква — отвърна пламенно Рарок, макар че това се отнасяше и за живота на дъщеря му.

— Злите езици твърдят, че човек можело да си откупи благоволенieto на жреците — отговори му Фрадак язвително. — Ако през миналото лято беше подарил повече за новата сграда на манастира, може би Анака нямаше да умре.

Лицето на Рарок пламна като тъмночервена маска, а треперещите му ръце се свиха в юмруци. За известно време изглеждаше, като че ли иска да се нахвърли срещу Фрадак, но после се задоволи само с това, да изръмжи силно:

— Твоите думи са богохулство, непрокопсан сине на тарак! Още една такава безсрамна лъжа и висшите служители ще узнаят за това! На преподобния Золек вече му е известно, че държиш подстрекателни речи!

Фрадак пребледня при тези думи, въпреки това изръмжа:

— Не се страхувам от преподобните в Урлок!

Над помещението се възцари застрашително мълчание, докато Фрадак и вождът си хвърляха огнеметни погледи. Преди кавгата да се нагорещи, Аруула се намеси:

— Вместо да спорите, би трябвало да помислите за начин как да спасим живота на Анака!

— Няма такъв! — кипна Фрадак. — Трябваше да жертваме теб и Маддракс! На демона му е все едно кой му е подхвърлен за храна. Другоселците водят на жреците и чужденци — и добре правят.

— Глупости — прекъсна Рарок думите на великана. — Изборът на жреците е свещен ритуал, който не бива да се осквернява с измама. Дъщеря ми е избраница, която достойно се подготви за своя край. Смъртта ѝ няма да бъде напразна, защото от нейната жертва извира нов живот. Повече нямаме какво да си кажем. Вървете всички по домовете си...

След това мъжете от селото станаха. Дори и Фрадак, изглежда, след известно колебание се подчини, само Маддракс не обърна внимание на решението на вожда.

— Само за един момент — помоли ги той, макар че по ужасените лица на присъстващите можеше да разбере, че върши светотатство. — Няма безсмъртно същество, също и този Лемар. С подходящо оръжие човек сигурно може да го убие. Видяхте летателния апарат, с който дойдох. Разполагам с още чудотворни неща. Заедно можем да се опитаме...

— Млъкни, Маддракс! — прекъсна го решително Рарок. — Говориш против нашия бог! Ако не беше гост в дома ми, заради това богохулство щях да те убия на място! Така че искам ти и Аруула на зазоряване да напуснете селото ни.

Въпреки резкия отказ Мат поиска да отговори, но Аруула предупредително го ощипа по хълбока. Рарок се обърна и изчезна в задната част на стаята, докато рибарите отидоха към вратата. Само Фрадак остана още за момент.

— Да се надяваме, че оръжията ти са по-добри от летателния апарат, с който падна от небето — иронизира го червенокосият и агресивно пристъпи към Мат. — Инак морският демон ще те погълне по-бързо от жертвоприношенията.

Анака му препречи пътя.

— Върви си — обърна се рязко към приятеля си. — За днес причини достатъчно беди.

Острите думи на Анака накараха гиганта да се отдръпне назад. За момент погледна тъжно любимата си, после мълчаливо се измъкна.

Мат гледаше със смесени чувства след него. Макар че Фрадак се държеше като грубиян, беше единственият в селото, който имаше достатъчно кураж да се изправи срещу съществуващия ред. Това импонираше на американеца, който с удоволствие искаше да помогне на рибарите, но против волята на местните хора едва ли би могъл да предприеме нещо.

Всякакъв по-нататъшен разговор с вожда беше безсмислен. Потънал в мрачно настроение, Рарок седеше на кухненската маса, на която пред него имаше кана упойваща напитка от ферментирали горски плодове. От време на време доливаше чашата си, която непрекъснато изпразваше на големи глътки.

Обезсърчени, Мат и Аруула се оттеглиха в стаята си. Може би на следващия ден щеше да се появи по-добра възможност за разговор с Рарок.

През тази нощ Мат не успя истински да заспи. Непрекъснато се въртеше в леглото, докато си блъскаше главата как да помогне на Анака. Скоро мислите му започнаха да се въртят в кръг. Защото едно нещо не можеше да отmine: Колкото и варварски да изглеждаше жертвеният култ на рибарите, той представляваше вярата, на която тези хора бяха последователи. Какво право имаше да се намесва в работите им, щом дори самата Анака по свой почин се подчинява на призива на жреците? Накрая Мат се примири с факта, че не може да промени обичаите на това място и че трябва да остави рибарите сами да определят съдбата си.

С тази мисъл се унесе в лека дрямка, от която след два-три часа го събуди ясен звън. Първоначално си помисли, че мелодичното пеене е просто част от обърканите му сънища. Но тогава забеляза, че шумът се приближава към къщата на Рарок.

Мат отвори любопитно капациите на прозорците и съгледа малка процесия, която минаваше с отмерени крачки по уличките на селото. Петимата плешиви мъже бяха загърнати в червени одежди, които се спускаха до стъпалата им. Водачът им беше с кокалеста фигура, слабото му лице му придаваше прилика с някаква граблива птица. В мършавите си пръсти носеше изкусно усукана метална тръба, която бегло напомняше музикален триъгълник. На равни интервали удряше с чукче по инструмента, който издаваше звънлив тон, който отекваше в цялото село.

— Това трябва да са жреците от Урлок — прошепна до Мат Аруула.

Матю Дракс кимна. Докато трескаво обличаше бойната си униформа, наблюдаваше как процесията мина покрай набучената вълча глава и се спря пред къщната врата. Жрецът с птичата физиономия удари бързо три пъти инструмента, сякаш имаше намерение да възвести пристигането си и на глухите в селото. След като пронизителният звън заглъхна, извика с висок глас:

— Преподобните от Урлок пристигнаха, за да вземат избраницата Анака!

Думите му едва бяха отзвучали, когато външната врата се отвори. Първо излезе Рарок с жена си. Следваше ги Анака, която носеше най-красивата си рокля. Празнична одежда от син плат с втъкани златни нишки.

— Поздравявам ви, преподобни Мокас — Анака посрещна жреца с твърд глас. — Искам да ви последвам, за да накарам нашия бог Лемар да бъде по-милостив, та малкото море да храни и занапред народа ни!

Докато говореше, младата жена изглеждаше много спокойна, в същото време майка ѝ неудържимо плачеше.

Жреците приеха мълчаливо Анака при себе си и се върнаха по същия път, по който бяха дошли. Хората, които навсякъде излизаха от домовете си, се покланяха на процесията, която минаваше покрай тях. В някои лица се четеше състрадание към Анака, други рибари си бяха придали тържествен вид, сякаш младата жена я очакваше най-великият ден в живота ѝ.

Докато жреците минаваха покрай народа, Мокас вдигна украсеното с пъстри ленти чукче и поде отново познатия такт. Съпътствана от жужащия звън на странния инструмент, процесията изчезна в посока към брега, където чакаше боядисана в червено лодка с черни платна. Без съмнение — корабът на смъртта, с който отвеждаха избраниците от селата им.

След като Аруула и Мат се облякоха, взеха нещата си и отидоха в кухнята. Там завариха своите домакини, които се връщаха сломени вкъщи.

— Моля, подкрепете се, преди отново да тръгнете на път — помоли ги Рарок, сякаш съжаляваше за суровите думи, казани миналата нощ.

Макар че Мат не усещаше никакъв глад, седна на масата. Щеше да е неучтиво да отклони молбата на Рарок. Малко след това съжали за решението си, защото му беше тежко да преглътне и залък пред лицето на тихо ридаещата Берлит.

Рарок се откъсна от тягостната атмосфера, като набързо се сбогува и отиде при лодката си. На Мат отначало му се стори доста коравосърдечно, че вождът излиза на риболов тъкмо този ден. Но

вероятно като човек с практична нагласа просто е избягал в обичайната си всекидневна дейност, за да запази самообладание.

Веднага щом Рарок напусна дома си, Аруула се зае с плачещата майка. Утешавайки я, прегърна Берлит, ала какви ли думи за утеха можеше да каже при тази ситуация?

Варварката погледна безпомощно към Матю.

В този момент командирът по-скоро би предпочел да се изправи срещу орда агресивни тараци, отколкото да понася ужасното чувство за безпомощност. Но да избяга в този момент, би било признак на малодушие.

Отчаян, отмести настрана пълните с хляб и риба дървени чинии, докато се мъчеше да намери подходящи думи.

Тъкмо понечи да започне с една фраза за вярата и надеждата, когато външната врата се отвори със силен шум. Преди Мат да разбере как стана това, в къщата нахлуха орда рибари, размахващи харпуни. Матю инстинктивно посегна към хълбока си, но преди да успее да измъкне „Беретата“ си от джоба, той и Аруула бяха заобиколени от лъскави стоманени остриета.

— Без резки движения — предупреди Фрадак, — или спътницата ти ще умре. — Крайчетата на сплетените му кичури потрепваха, когато се изправи със стиснати юмруци пред Мат. Мъжете до него бяха от най-тесния му приятелски кръг, личеше по еднаквата им фризура.

— Напуснете веднага къщата и не досаждайте на гостите ми! — възмути се Берлит от младите рибари. Макар че заради загубата на дъщеря си гласът ѝ беше изнемощял, ги заплаши: — Ако Рарок разбере за твоето кощунство, ще те накаже!

— Когато вождът се върне, ние отдавна ще сме си отишли — игнорира протеста ѝ Фрадак. — Ще отидем на мястото на жертвоприношението. Ако езерният демон наистина се появи, надутият чужденец ще го убие, както обеща снощи. Или междувременно куражът ти те е напуснал, Маддракс?

— В никакъв случай — отвърна Мат невъзмутимо, а с поглед встрани към Аруула допълни: — А и не ми е нужно със силата на оръжието да се домогвам до нечия помощ.

Двуострите върхове на два харпуна бяха толкова близко до гърлото на Аруула, че вече не можеше да си поеме дълбоко въздух, без

да се изложи на опасност да ѝ разкъсат кожата. Варварката гледеше гневно противниците си, докато вътрешно съжаляваше, че е оставила меч си при багажа.

— Изборът е твой — изръмжа Фрадак с фанатичен блясък в очите. — Или ще се бориш срещу Лемар, или вашите глави ще кацнат на харпуните точно като тези на вълците. В случай че загубиш битката с езерния демон, поне ще спасиш живота на спътницата си.

Пред лицето на смазващото превъзходство в силите, на Мат не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи. Би трябвало да стреля по-бързо и от светкавица, за да обезвреди рибарите, преди да пронизат Аруула с харпуните си. Освен това самият той се интересуваше какво се върши в манастира на Урлок.

— Добре — съгласи се той. — Ще се опитам да ви помогна. Но затова ми е необходима пълна свобода на движение. И трябва да ми разкажете всичко каквото знаете за Лемар.

В продължение на няколко секунди Фрадак гледеше втречено човека срещу себе си, сякаш искаше да го пониже с пламналите си очи, но Мат без усилие издържа на погледа му. Накрая великанът кимна. След едно щракване с пръсти рибарите наведоха харпуните.

— Ако се опитате да бягате, ще съжалявате — предупреди Фрадак, преди в израза на лицето му да се прокрадне лека сянка на безпомощност. — Познаваме демона само от разказите на нашите бащи. Никой от нас не го е виждал. От дълго време се явява само на жреците.

Мат гледеше объркано ту един, ту друг рибар.

— А тогава откъде знаете, че това чудовище още съществува? — изрече невярващо. — Може би вече от цяла вечност жертвите напълно безсмислено братята и сестрите си.

Фрадак само поклати тъжно глава.

— Лемар е още там — обясни той мрачно. — Демоните са безсмъртни.

Поради неблагоприятния вятър пътуването до манастира продължи до късния следобед. Продължителното време в компанията на мълчаливите жреци късаше така нервите на Анака, че се зарадва, когато накрая видя кулите на Урлок.

Манастирът се намираше в един защитен залив, с който се свързваше нисък нос, удължен от пясъчни насипи. В средата на този изкуствено създаден полуостров имаше голямо, кухо отвътре метално образувание, което в отворената си долна част се опираше на няколко дървени ствола. Анака знаеше от разказите на баща си, че този крушовиден инструмент се използва за примамване на Лемар.

Недалеч от него на брега имаше сал. Състоеше се от шест свързани един с друг дървени трупи, покрити с метална плоча. Върху нея беше издигнато нещо като мачта, на която обаче липсваше платното.

На Анака не ѝ беше нужна кой знае каква фантазия, за да си представи, че този сал е предназначен за нея. Въпреки топлото лятно слънце младата жена усети ледени тръпки, като че ли я беше докоснало диханието на смъртта. Сякаш имаше необходимост да се види мястото на култа, за да ѝ се покажат последиците от ритуала.

Както всички рибари на малкото море, така и Анака беше прекарала детството си в страх, че може да бъде избрана за жертва на Лемар. Когато накрая получи съобщението, че е новата избраница на селото, прие съдбата си сравнително подготвена. Може би причината беше шокът от предстоящата смърт, но остана много по-спокойна от мнозина приятели и роднини. Особено Фрадак не искаше да се примири със съдбата ѝ, но тя непрекъснато апелираше към него да уважава решението на жреците.

Сега, когато видя сала, за пръв път съжали, че не избяга с Фрадак на север. Но колкото и да желаше да се върне в обятията му, за път назад беше твърде късно. Макар че можеше да плува добре, бягството беше безнадеждно, защото в манастира вече бяха забелязали пристигането ѝ.

Докато Мокас прибираше платното, на брега се стекоха други облечени в червени одежди жреци, за да я приемат. Когато дъното на лодката заора в мекото пясъчно дъно, веднага скочиха неколцина послушници, за да помогнат на Анака да излезе и да я заведат при върховния жрец.

Золек, най-главният между вярващите в Лемар, беше нисък, но добре охранен мъж, който напразно се опитваше да си придаде смутена физиономия. Когато Анака се приближи, дебелиите му устни се разтвориха в нещо като усмивка.

— Колко жалко, че толкова красиво момиче трябва да умре толкова рано — каза той, придавайки си лицемерно-съчувствен вид. — Но бог Лемар изисква жертви от всички нас, за да можем и занапред да продължаваме да живеем в неговия земен рай. С удоволствие бих поканил избраницата в манастира, за да ѝ разясня подробностите около святото ѝ дело, но за съжаление денят е вече доста напреднал, така че трябва да започнем незабавно церемонията.

Анака кимна на преподобния с разкривеното лице. Междувременно имаше нужда от всичките си сили, за да запази самообладание. Когато Золек се обърна и посегна към няколко грозда, които му бяха сервирани върху сребърен поднос, Мокас хвана ръката на избраницата. Заведе я в една палатка, построена малко по-назад.

— Тук можеш да се измиеш, за да посрещнеш нашия бог в безупречна чистота — обясни жрецът. — Роклята можеш да я дадеш на някого от послушниците, вместо нея той ще ти връчи жертвено облекло.

— Това е булчинската рокля на майка ми — заговори Анака объркана и със запъване. — Какво ще стане с нея?

— Ще бъде включена в инвентара на манастира — каза Мокас, — какъвто е обичаят.

Без по-нататъшни обяснения затвори входното чергило на високата колкото човешки ръст кръгла палатка. Анака съблече роклята си и се изми в пригответения за целта леген. Тъкмо се бършеше с ленена кърпа, когато в палатката влезе момче в червени одежди. За момент Анака се засрами поради голотата си, но послушникът я гледаше без особен интерес. Вероятно в тази палатка вече беше виждал безброй голи хора.

— Това е жертвената ти одежда — обясни момчето, подавайки на Анака някакво късо, бяло парче плат. — Твоята рокля ще поставя в раклата със скъпите платове.

Анака не обърна внимание на последната му забележка, защото гледаше слисано късите, бели гащички, които ѝ беше дало момчето.

— Сигурен ли си, че това не е предназначено за мъж? — осведоми се тя от послушника.

Момчето само повдигна рамене, преди да отговори:

— Това е одеждата, която ми даде преподобният. Волята му се направлява от Лемар!

Без по-нататъшни обяснения той взе синята копринена рокля и отново изчезна. На Анака не ѝ остана нищо друго, освен да навлече на краката си късия плат, та поне, доколкото е възможно, да покрие корема си. Дългите си сплъстени коси надипли грижливо върху голите си гърди. Въпреки това се чувстваше разголена и беззащитна.

Когато излезе пред палатката, луната вече беше изгряла на ясното вечерно небе, а слънцето избяга от нощния си преследвач и се скри зад хоризонта. Анака възнеше не само заради настъпващия вечерен хлад.

— Времето за жертвения ритуал настъпи — посрещна я Мокас, който държеше в ръцете си делва с боя и няколко пера. — Приеми тези свещени знаци, за да отидеш без страх на смърт.

Докато избраницата да се усети, жрецьт натопи връхчетата на перата в боята и нарисува религиозни символи върху гърба и бедрата ѝ. Анака почувства как се изпълва с нови сили. Не знаеше дали знаците наистина притежават силата да облекчат следващите ѝ стъпки, или помагат само защото твърдо вярва в това. Всъщност беше ѝ все едно. Главното беше да остави зад себе си възможно най-достойно малкото си останало за живот време.

С отмерена крачка следваше Мокас, който я отведе обратно на брега.

При вида на голите ѝ гърди устните на някои лица се изкривиха в похотлива усмивка, но повечето изглеждаха странно отнесени, сякаш духът им се намираще в някакъв друг свят.

Първожрецьт хвана Анака за ръка, за да я заведе до мястото на жертвоприношението, в това време жреците се подредиха зад тях в редица по двама.

Докато процесията минаваше по протежение на носа, Мокас отново удряше своя метален инструмент, който сега издаваше мрачен, направо заплашителен тон. Когато стигнаха до сала, внезапно подушна лек бриз. Макар че не се виждаше никакъв облак, който да закрива слънцето или луната, небето като че ли внезапно се смрачи, сякаш се

приближаваше нещо тъмно, поглъщащо тъмнината, на което трябваше да се поклонят дори звездите.

Въпреки свещените знаци по тялото си Анака внезапно почувства как страхът парализира крайниците ѝ. Следващите я жреци бяха принудени насила да я подбутват в последните ѝ крачки до края на носа, докато застане непосредствено пред жертвения сал.

Мокас хвърли съчувствен поглед към разтрепераното момиче.

— Ела с мен — помоли я той, подхващайки я нежно за ръката. — Колкото по-малко се съпротивяваш, толкова по-бързо ще свърши всичко.

Заведе я до мачтата на сала. Без да се противи, Анака се остави да я завържат за нея. Когато Мокас извади от широката си одежда кърпа за запушване на устата, Анака се отдръпна ужасена.

— Не е необходимо — увери го тя. — Няма да викам.

— Напротив, ще викаш — възрази жрецът тъжно. — Силно, колкото ти глас държи. Повярвай ми, трябва да го направим. Мнозина от нас не могат да понесат виковете за помощ на избраниците.

Паниката обзе Анака като диво животно. Докато Мокас пъхаше кърпата в устата ѝ, тя отчаяно дърпаше връзките, но за бягство вече беше твърде късно.

Жреците се събраха в полукръг около своя първосвещеник, който искаше да започне ритуала.

Золек скръсти ръце пред гърдите си и запя с ръмжащ глас, който отекна силно над прострялата се пред него водна шир. Като по някаква невидима команда и останалите жреци се присъединиха към мрачното пеене, което се понесе над езерото като примамващ зов. Звучеше като ужасяващ призив, който приканваше *Злото* да приеме своята човешка жертва.

Съпътствани от монотонния напев, четирима жреци вдигнаха един дълъг дървен ствол и го забиха в тялото на железния купол, след което прокътня глух звук, който се разнесе над гладката повърхност на езерото като тътнеж на буря. Този звук служеше като предупреждение за рибарите в езерото, но и като знак за Лемар, че жертвата му е готова.

Докато жреците удряха в равномерен такт металния купол, Мокас даде знак на трима послушници. Веднага момчетата се напънаха на сала и със задъхване го изблъскаха в спокойната вода.

Дървените трупи току-що бяха обгърнати от водата, мрачният хорал на жреците продължи да се усилва. С всеки плисък на вълна, който отнасяше Анака в откритите води, шибацият ритъм ставаше все по-силен и по-настойчив, сякаш композицията от мелодията и звука на купола трябваше да събуди бога, който спеше долу в езерото.

Внезапно Золек вдигна ръце към небето и извика:

— Ела при нас, велики боже Лемар! Приеми жертвата на покорните си служители, за да можем и занапред да се наслаждаваме на твоите богати дарове!

Заобиколилите го жреци започнаха да извиват напред-назад горната част на телата си, докато хоралът им се извиси в екстаз. Надвикваше ги единствено техният първожрец, който крещеше към небето все нови и нови заклинания, за да призове мрачния бог.

Анака не можеше да види странния ритуал, който се разиграваше на брега. В дива паника дърпаше връзките, докато се озърташе в езерото за мрачния бог, на когото трябваше да бъде принесена в жертва.

Отначало не можеше да се открие нищо, но когато вече започна да храни надежда, че ще бъде пощадена от лакомията на демона, съзря под водната повърхност да се стрелва някаква тъмна сянка. Отначало си помисли, че превъзбудените ѝ сетива са ѝ изиграли номер, но след това феноменът многократно се повтори и Анака разбра, че нещо кръжи там в дълбините.

Нещо, което чакаше салът да я отнесе още по-нататък.

Нямаше съмнение — там дебнеше Лемар!

— По дяволите — закъсняхме — изруга Фрадак с цяло гърло, когато видя как неколцина жреци изтласкват жертвения сал в езерото.

Матю пристъпи до рибаря. За момент го прикова видът на огромната църковна камбана, която жреците биеха в края на носа. Вероятно произхождаше от развалините на някаква голяма църква, която е била съборена след сблъсъка с кометата. Трябва да е била доста тежка работа да се пренесе до езерото, но сега не му беше времето да се възхищава на постиженията на жреците. Така че Мат се откъсна от останката от своето минало и изръмжа:

— Изгубихме толкова много време, защото последната част от пътя си изминахме пеш!

— Знам това! — отвърна ядосано Фрадак, защото предложението да се промъкнат откъм сушата беше негово. — Но ако бяхме плавали направо към залива, жреците щяха рано да ни забележат и вероятно щяха да убият Анака. Такива неща вече са се случвали.

Матю кимна. Знаеше, че Фрадак го е направил само от загриженост за приятелката си. В края на краищата никой от рибарите не очакваше, че жреците ще извършат церемонията толкова набързо.

Сега от неблагоприятната ситуация трябваше да извлекат възможно най-доброто.

Командирът се обърна замислено към Аруула, която седеше до него. Варварката наведе глава между коленете си и изглеждаше, че напрегнато мисли за нещо. Маддракс знаеше, че това е предпочитаната ѝ поза, при която с телепатичните си сетива *подслушваше* обкръжението си.

— Можеш ли да откриеш нещо подозрително? — попита я.

Аруула поклати глава.

— Долавям само страха на Анака и екстаза на някои жреци.

При тези думи Фрадак скочи гневно.

— Веднага трябва да я извадим от водата! — настоя той кипнал.

— И ако жреците ни се изпречат на пътя, ще видят звезди по пладне.

— Разбрано — съгласи се Мат, защото жреците не изглеждаха подготвени за някакво нападение. — Но когато сме във водата, трябва да бъдем внимателни. Това, че Аруула не долавя нищо необичайно, не значи, че там няма нищо.

Фрадак изчака нетърпеливо немощно формулираното обяснение на Мат, после побягна мълчаливо надолу към брега, направо към носа. Приятелите му го последваха безмълвно, та жреците да не забележат преждевременно атаката им.

На Мат и Аруула не им остана нищо друго, освен колкото е възможно по-бързо да ги последват.

Жреците дотолкова се бяха концентрирали в ужасяващия си ритуал, че забелязаха нападащите ги размирници едва когато бяха посред тях. Дори Золек гледаше като замръзнал вдигнатите харпуни, докато заклинанията, които напиреха от устните му, заглъхнаха в някакъв жаловит звук.

След като преодоля първия шок, опомни се за водещата си позиция на главен жрец. Погледна гневно Фрадак, който заповяда на хората си да държат в шах невъоръжените жреци.

— За това светотатство ще отидеш на дъното на езерото — крещеше гневно Золек. — Там Лемар ще те накаже с мъчителна смърт.

— Може и така да бъде — изфуча Фрадак, насочвайки върха на харпуна си към първожреца. — Но при всички случаи ти ще умреш преди мен!

— Стой — намеси се Мат. — Ако убива този невъоръжен мъж, ти не се държи по-добре от онези, които презира!

— Все ми е едно — опъна се гигантът, макар че яростта му лека-полека премина.

— На мен не все едно — отвърна му Мат, — а ти все още ли иска върна Анака или не?

Без да отклонява харпуна си и на косъм от целта, Фрадак погледна към сала, който се носеше навътре в езерото. При мисълта за онова, което може би дебнеше Анака, клепачите му заиграха.

— Аз мога сам да я доведа оттам — обясни той с каменна физиономия, която беше в непосредствено противоречие с треперещия му глас.

— Не — възрази Мат. — Трябва оставаш тук и държиш твои приятели под контрол. Аз отплува до Анака, освободя от връзки и върна се с нея.

Фрадак не беше съгласен с него, но не му противоречи. Просто замълча. Вероятно защото не желаше да пропилява ценно време в безсмислени спорове, а може би и затова, че се боеше от онова, което навярно дебнеше в езерото. Във всеки случай се погрижи с енергични команди жреците да седнат в гъст кръг на земята и да преустановят всяка съпротива. Дори Золек не дръзваше повече да бълва проклетия срещу гиганта.

Маддракс междуременно се освободи от бойните си ботуши. Преди да стъпи във водата с босите си крака, Аруула го задържа за ръката.

— Бъди предпазлив — предупреди го варварката. — Тук има твърде много хора, за да мога да подслушам нещо, но въпреки това долавям, че там има нещо.

— Не се безпокой — успокой я Мат, преди набързо да я целуне по устните. Тогава грабна оръжието си. С обиграни движения зареди „Беретата“ и я стисна между зъбите си.

Така екипиран, изтича в езерото. Още след няколко крачки дъното изчезна под краката му, така че трябваше да се потопи в талазите.

С мощни удари на ръцете заплува към жертвения сал, на който Анака все по-яростно се дърпаше. Вместо да обръща внимание на буйните събития на брега, тя беше вперила уплашен поглед в езерото, сякаш виждаше там нещо ужасно, което оставаше скрито за Мат.

Той предполагаше, че в паниката си Анака не е забелязала приближаващото се спасение. Така че заплува още по-енергично, за да бъде по-скоро при нея.

Пилотът не можеше да подозира, че момичето дърпа така отчаяно връзките си, защото сянката около сала ставаше все по-голяма. И колкото по-ясно се очертаваше съществото, което кръжеше под водната повърхност, толкова по-голям ставаше и страхът на Анака. Защото това *нещо*, което всеки момент можеше да изскочи горе при нея, беше по-ужасно от всичко, което си бе представляла и в най-лошите си кошмари.

Когато си помисли, че страховете ѝ нямаше накъде повече да нарастват, мрачният бог се появи ненадейно между вълните. За момент изглеждаше, сякаш движенията на съществото замръзнаха, така Анака успя да види ясно как люспестото тяло се издигна сред фонтан от вода и докосна сала с предната си половина.

Беше чудовище, черепът — голям колкото палатка, издължената муцуна — като на ужасно голям крокодил.

Въпреки натъпканата в устата ѝ кърпа Анака изкрещя ужасена, когато металната плоча под краката ѝ подозрително се наклони и тя се втренчи направо в широко раззинатата, натъпкана с дълги хищни зъби паст на гадината.

Леденостудените очи на урода я фиксираха, докато пръхтящите ноздри подушваха миризмата ѝ. За момент Анака усети дъх на гнило, който напираше от дългата муцуна, после страховитата паст се затвори и демонът отново изчезна в дълбините.

Мат тъкмо беше преполовил разстоянието до сала, когато дрезгавият писък на момичето го накара да замръзне. След части от

секундата чудовището изскочи от дълбините.

По дяволите, Мат щеше да закъснее! От тази си позиция не можеше да даде точен изстрел, без да застраши живота на Анака. Освен това се съмняваше дали въобще това животно можеше да бъде убито с калибър като този на „Беретата“.

През последните месеци Матю беше виждал различни мутации. Никоя от тях не можеше да се сравни с вида на гигантското влечуго, над чиято глава се подаваше роговидна издуптина, която му придаваше известна прилика с праисторическите динозаври. Изпъкналите, закръглени черни очи излъчваха първична кръвожадност.

Матю вече си мислеше, че звярът ще погълне Анака с едно отваряне на пасти си, когато мутираният гигантски крокодил отново се потопи. Очевидно първо я беше подушил — за да вземе жертвата си при повторното изплуване.

Мат плуваше кроул с мощни удари. Отхвърли настрана мисълта какво може да предприеме срещу звяра, в случай че куршумите не свършат работа. Като войник беше научен да не се отказва преждевременно и да използва и най-малкия шанс. Дори и това да граничеше със самоубийство...

Отново от водата бликна висок фонтан — твърде рано. Мат беше на повече от десет метра от малкия сал, на който Анака се гърчеше от страх и отчаяно мятеше глава натам-насам. Звярът с тътен изплува от водата, хвърли се напред и щракна с чудовищната си челюст. Големите колкото човешка ръка хищни зъби се впиха с пращане в мачтата, на която беше прикована Анака, и пропуснаха на косъм вързаните ѝ нагоре ръце.

Мощният тласък откъсна стълба от крепежа му. Анака светкавично се метна настрана — и щракналите подир това зъби я пропуснаха отново.

Тогава пристигна Мат.

Тъкмо чудовището искаше още веднъж да посегне, когато внезапно съзря и втори човек, който изскочи до него от водата и се подпря на свързаните един с друг трупи.

Гигантският крокодил беше объркан. Дали ставаше въпрос за някаква втора жертва, или за противник, който оспорва плячката му? Влечугото внезапно обърна гневно черепа си и се приготви за крайно неравна борба.

Мат почувства как косата му се изправя, когато от пастта на чудовището го лъхна смрадливият дъх. „Махай се оттук!“ — крещеше всичко в него.

Но вместо да се отблъсне назад, за да избегне обхвата на хищните зъби, Мат здраво се вкопчи с лявата ръка за сала, докато с дясната хвана „Беретата“, която държеше между зъбите си. За части от секундата се прицели и натисна спусъка.

Куршумът улучи чудовището в устата — едно от малкото непокрити с броня места, което трябваше да е ранимо. Мощната струя кръв, която бликна от пастта, потвърди попадението. Гигантският гуцер се дръпна назад, изправи се.

Мат трескаво се прицели в лявото око на гадината. Но преди да успее отново да натисне спусъка, тя с рев се преобърна настрана и се гмурна във водата.

Светкавично се изправи и се покатери на сала, защото се опасяваше, че звярът ще докопа краката му под водата.

Заблуждаваше се. „Демонът“ беше се опарил достатъчно. Вече на разстояние хвърлей копие Лемар още веднъж изплува и нададе болезнен рев, преди окончателно да изчезне в дълбините. Само кървавата диря, която остана по повърхността на водата, свидетелстваше за поражението на мрачния бог.

От брега достигнаха радостни викове, но командирът беше недоверчив. Едва след няколко минути, през които напрегнато се прицелваше в дълбините, беше сигурен, че чудовището наистина е избягало. Но беше наясно, че Лемар е само прогонен, далеч не и победен...

Фрадак и хората му ревяха от въодушевление, когато Мат се върна на брега с Анака. За пръв път откакто свят светува някой беше оцелял след срещата си с Лемар — и на всичко отгоре го беше накарал да избяга!

След като Фрадак щастливо обгърна в обятията си своята приятелка, пристъпи към нейния спасител и въодушевено го потупа по рамото.

— Не съм те оценил правилно, Маддракс — призна гигантът. — Без теб сигурно никога вече нямаше да видя Анака. Благодаря ти... приятелю!

Матю осъзнаваше честта, която му оказва Фрадак, но се отказа от по-нататъшни похвали чрез потупвания по рамото, преди великанът да му счупи гръбнака.

— Лемар ще се възстанови след поражението си — охлади той ентузиазма на рибарите. — Тогава ще нападне отново.

— Много правилно! — намеси се Золек, който във всеобщата бъркотия незабелязано се беше приближил до тях. — Лемар няма да остави вашето богохулство ненаказано. Ще има нужда от многократно повече жертви, за да бъде омиловен.

— Глупости! — кипна Матю. — Вашият така наречен бог не е нищо повече от едно животно, което може да кърви и да чувства болка! И може да бъде победен!

— Ти се осмеляваш...! — говореше със задъхване ужасеният Золек. — Думите ти са богохулство!

Преди първожрецът да начене по-нататъшните си словоизлияния, беше издърпан от Мокас, който се опасяваше за живота на преподобния. Фрадак наблюдаваше доволен как жреците избягват презрителните му погледи, преди да се изсмее:

— Не обръщай внимание на жреците, Маддракс. Щом се разчуете за нашата победа, никой вече няма да ги слуша.

— Не бързай да се радваш — охлади Мат надеждите на великана. — Ако Лемар почувства глад, отново ще нападне рибарски лодки. Най-късно тогава настроенята ще се обърнат срещу нас.

— Ами трябва да убием гадината, преди да направи поразии — настоя Фрадак с акцент на дълбоко убеждение. — С твоята гърмяща ръка Лемар няма да е опасен за нас.

На Мат му се искаше да е така уверен, както рибарите, които го величаеха. Но знаеше по-добре как стоят нещата. При изстрела си има късмета да улучи отворената паст на гигантския гущер. Куршумът едва ли би пробил бронята.

Погледна замислено към Аруула, на чието лице прочете собствените си мисли: Твърде много беше навлязъл в цялата тази работа, за да изостави рибарите на самите себе си. Би трябвало да им помогне, независимо дали разчита на добри шансове или не.

— Да вървим! — откъсна го от мислите му Фрадак. — Знам едно село, в което мнозина рибари са против ритуалите на преподобните. Там ще ни подкрепят в преследването на Лемар.

И така, отправиха се към лодките на рибарите. Пътюм Мат размишляваше как може да се организира ловът на покритото с броня влечуго. Благодарение на военното си обучение беше свикнал да нахвърля тактически планове, но тук трябваше да се обсъдят много фактори, които се изплъзваха от знанията му. Дори и само по тази причина трябваше да привлече на своя страна Фрадак и другите рибари.

Докато плуваха до езерния бряг, за да затруднят едно евентуално нападение от страна на Лемар, Мат изложи предложенията си на пасажерите. На първо време трябваше да се разпратят куриери, за да се предупредят другите села никой да не излиза в езерото. После трябваше да се намерят доброволци, готови да вземат участие в лова на мнимия бог.

— Бихме могли да примаим Лемар с железния купол на преподобните — предложи Ослонг.

Мат кимна одобрително на набития момък със сламенорусите, сплъстени къдрици.

— Това е добра идея — похвали го. — Но трябва да имаме предвид, че след поражението си гадината е станала недоверчива и няма да реагира на камбанния звън.

Когато стигнаха до приятелското село, нощта вече беше настъпила и повечето хижи бяха тъмни. Но след като Фрадак похлопа на няколко врати, новината за поражението на Лемар се разпространи със скоростта на вятъра. От всички къщи се стекоха хората, за да видят мъжа, който беше оцелял след срещата си с Лемар.

Ако Мат си е мислел, че всичките размирници могат да се познаят по сплетените им коси, видя се излъган. Изглежда, това беше личният стил на Фрадак, възприет само от приятелите му. Но и противниците на принасянето на жертви от това село, види се, бяха не по-малко решени да сложат край на кървавия ритуал. Трябваше само да им се предложи шанс да победят Лемар.

Не всички рибари поздравяваха Мат за постъпката му. Някои виждаха в негово лице вестител на смъртта, който им носи нещастие.

Бяха избрани първите пратеници, които трябваше да предупредят околните села никой да не излиза в езерото. Всяко селище, което беше предупредено, трябваше да изпрати по един свой човек, така че до зори трябваше да бъде информиран всеки рибар около малкото море.

В същото време, когато първите вестоносци изчезнаха с факлите си в мрака, се измъкнаха и онези мъже, които отказваха да приемат Матю. Вероятно искаха да информират преподобните от Урлок за плановете на бунтарите.

Матю ги пусна. И без това не можеше да попречи на жреците да узнаят местопребиваването му.

След като първоначалната възбуда отшумя, хората се оттеглиха по домовете си. Гостите също получиха подслон. По такъв начин след напрегнатия ден Матю можеше най-сетне да се отпусне на сламената постеля.

Сънят му дойде бързо, а заедно с него и сънищата. Мисловни картини на остри зъби и фучаща паст, покрити с люспеста броня тела и коварно святкащи очи, в които Мат вярваше, че е забелязал някаква отдалечена форма на разум.

Дали мрачният бог Лемар всъщност не беше само едно животно, както твърдеше пред рибарите? Какво пък, ако е развил разум като тараците, примитивен наистина, но като цяло способен на логическо мислене?

В съня черните очи на влечугото пронизваха Мат и сякаш му предаваха послание: *„Ще те пипна, човече! Следващия път няма да ми избягаш...!“*

Лемар беше бесен, защото устата го болеше.

Лемар беше гладен, защото плячката му избяга.

Но Лемар беше и объркан, защото за пръв път от безкрайно дълго време насам една от жертвите отново се съпротивяваше. Последният му лов за светлокожи беше толкова отдавна, че почти не можеше да си го спомни. По-рано нападаше сухоземните същества в кухите им дървени стволове, когато идваха, за да оспорват храната му с остриите си копия. И когато за пръв път ги опита, мекото им месо толкова му се услади, че занапред се превърнаха в предпочитан лов. Докато накрая доброволно му се предаваха и вече не беше нужно да се напруга.

Ала сега светлокожите го бяха нападнали! За болката, която късаше вътрешностите му, Лемар искаше да си отмъсти. Искеше да разкъса и осакати мнозина от земните същества и с тях да засити глада си, за да забрави горчивия вкус на поражението.

С един удар на опашката си се изтласка от тинестото дъно на езерото и изплува на повърхността. Когато плуваше покрай светлините, присви клепачите си в тънки цепки, за да не бъде заслепен. С мощни движения на опашката си се отдалечи на известно разстояние от блестящото сферично образувание, което не беше нито плячка, нито противник, но винаги го изпълваше с неопределен страх. Защото беше чуждо, мястото му не беше тук.

Лемар се издигаше все по-нагоре, докато накрая разби водната повърхност в огромен фонтан и предизвика кръгова вълна. За известно време се носеше неподвижно като дънер на дърво и огледа околността за светли точки. Знаеше, че светлокожите могат да прогонват тъмнината със светлини. Използваха тази си способност, за да примамват нощем рибите, които пробождаха с копията си. Лемар усети в себе си да се надига чувство на доволство, когато си помисли, че тези оръжия не могат да му сторят нищо. Беше твърде могъщ за земните същества.

Както светкавично му дойде тази мисъл, така бързо го споходи и споменът, че неотдавна срещна светла кожа, която въпреки това го рани.

Лемар беснееше, но не намираше върху кого да излее яда си. Във водата никъде не се виждаха светлини. Дали светлокожите се страхуваха от гнева му и затова не дръзваха да излязат в езерото?

Лемар с рев се обърна в кръг, докато най-после откри в далечината бледото сияние на осветен ствол. С мощни махове на опашката си се стрелна непосредствено под водната повърхност.

Светлината на върха на дънера ставаше все по-голяма, докато накрая различи три тъмни сенки, които се движеха. Трима светлокожи!

Лемар ускори такта на движенията на опашката си и с все по-увеличаваща се скорост се носеше към дървения ствол. Малко преди да стигне до него, една от сенките се обърна към него. Очевидно го беше забелязала.

Но беше твърде късно. Земното същество нададе уплашен вик, тогава Лемар се блъсна в кухия дънер и го преобърна заедно с хората.

Чуваше как светлокожите пляскаат във водата и с непохватно плуване се опитват да избягат. Ловко се потопи под дънера и докопа чифт крака, които пляскаха непосредствено над него.

С всмукващ шум зъбите се впиха дълбоко в мекото месо, преди Лемар да усили натиска на челюстта си и с бърза захапка да отдели костите. Приглушеният вик от болка, който стигна до него, му достави първична радост, докато в същото време вкусът на кръвта възбуди стомашните му сокове.

Но още не беше дошло времето за хранене!

Лемар остави без внимание откъснатите крайници и се обърна към следващата светла кожа. От откъснатите крака на първата му жертва се разнесе червена мъгла, която на моменти му пречеше да вижда, но отчаяните удари на втората жертва му показаха пътя.

Мълниеносно се изхвърли нагоре и изплува пред светлата кожа. Лемар се зарадва на ужаса, който се изписа по лицето на плувеца. Тогава нахлузи огромната си паст върху главата на земното същество и щракна с челюстта си.

Този път жертвата му не успя и да изкрещи. С потрепвания трупът потъна в дълбините.

Лемар сдъвка черепа между мощните си челюсти и същевременно се огледа за третата светла кожа. Мина известно време, докато я открие в мрака, защото беше избягала на гърба на преобърнатата лодка.

С два бързи удара на опашката си Лемар се хвърли като стрела към последната си жертва, която внезапно се изправи и запрати срещу него копие. Оръжието полетя като тъмна светкавица към Лемар. Улучи

го точно между очите, отскочи от люспестата му броня и след двойно превъртане цопна във водата.

Лемар почувства как дръжката на копието докосна дясната му зеница и за момент болезнено го заслепи. С фучене се обърна и с мускулестата си опашка се засили да нанесе страховит удар.

Покритият с броня край на опашката изсвистя във въздуха, преди да мине през земното същество и дървения ствол. Дървото се прекърши с трясък в червения фонтан, после над езерото настъпи ледено безмълвие.

Дори останалият без крака зад него стенеше съвсем леко и преустанови плуването си „кучешката“. Преди да се потопи, Лемар щракна с пастта си към тялото, за да го завлече със себе си в дълбините.

Там щеше най-сетне да засити глада си.

Слънцето се беше вдигнало високо на небето, когато Мат и Аруула бяха събудени от силни викове. Когато отвори дървените капаци на прозорците, видя, че на пазарния площад се беше събрало голямо множество хора, които възбудено спореха. Фрадак стоеше сред неколцина жестикулиращи рибари, които гневно му крещяха, макар и да бяха с една глава по-ниски от него.

И без да разбира думите им, Мат знаеше, че става въпрос за него и за борбата срещу Лемар. Трескаво се облече.

Тъкмо метна върху себе си зеленото натовско яке, когато откъм пазарния площад достигна шум на битка. Нещо беше възпламенило взривоопасното настроение. Изпокаралите се рибари изведнъж се нахвърлиха едни на други с харпуни, тояги и ножове.

Когато Матю и Аруула се втурнаха навън през къщната врата, конфликтът все още приличаше на сбиване, но вече се чуваха и първите викове на пострадалите, които бяха получили прободни рани. Нямахше да мине много време, докато спорът прерасне в кървава касапница, още повече че привържениците на жреците бяха безнадеждно малцинство.

Матю трябваше незабавно да сложи край на безсмисленото насилие, иначе привържениците на култа щяха да умрат под харпуните на безразсъдните приятели на Фрадак. Бързо освободи предпазителя

на „Беретата“ и даде предупредителен изстрел над главите на беснеещото множество.

Оглушителният трясък накара противниците да замръзнат насред движенията си — очевидно всички вече бяха чули за опустошителното действие на гърмящата ръка.

— Престанете веднага! — извика високо Мат. — Всички вие имате *един* враг и той се намира там в езерото!

Енергично си проправи път през гъстото множество, което се отдръпна със страхопочитание. Аруула следваше спътника си с изваден меч. Като смъртна сянка, готова да убие всеки, който се приближеше прекалено много до него.

— Какво става тук? — осведоми се Мат, когато стигна до Фрадак.

Червенокосият, който си беше докарал лека драскотина на челото, го информира с пестеливи думи. Така Мат разбра, че жителите на много села са разделени на два лагера. Едни го смятали за освободител, който ще смъкне от тях игото на езерния демон, другите виждали в негово лице богохулник, който ще ги хвърли в беда. Вече имаше мътва, че една лодка не се е върнала от нощен риболов. Вероятно хората са били нападнати от Лемар — и естествено виняха за това Маддракс.

Най-лошите предчувствия на Мат се оправдаха. Опасяваше се, че може да се превърне в ябълка на раздора между двете партии.

— Борбата, която водите, е безсмислена — извика той и вдигна високо „Беретата“ в знак на своята власт. Ако искаше да остане жив през следващите дни, не биваше да показва никаква слабост. — След осуетеното жертвоприношение Лемар е ранен и поради това е по-опасен от преди — като всяко смъртноранено животно. Вече не могат да помогнат и жреците с техните молитви. Единственият ви шанс е в това всички заедно да изкараме от леговището гадината и окончателно да я унищожим!

Ропотът се усили, но до по-нататъшни сбивания не се стигна. Накрая тълпата се разотиде. Привържениците на жертвения култ се оттеглиха към края на селото. Някои тайно се прибраха по селата и хижите си, други се насочиха към манастира. Вероятно щяха да информират преподобните за станалите събития.

При тази мисъл Мат се огледа неловко. Кой знае дали вече някъде не дебне коварен убиец, който при първа възможност щеше да забие камата между ребрата му?

— Не се тревожи — успокои го Фрадак, когато видя недоверчивия му поглед. — Много мъже и жени от други села са готови да се присъединят към нашата кауза. Между тях ще подбера стражи, които в бъдеще да ни предпазят от подобни нападения.

— Аз не искам води война с твои хора — изръмжа унило Мат на езика на странстващите народи. — Трябва убием гуцера, преди жреците успеят събира срещу нас армия.

— Тези страхливци никога няма да посмеят сами да се приближат до нас — махна с ръка Фрадак.

— Не съм съвсем сигурен в това — намеси се една мършава фигура, която неусетно беше застанала зад Мат и Аруула. — Золек трепери от гняв, защото вижда как властта му се изплъзва. В това му състояние от него може да се очаква всичко.

Макар че непознатият носеше сива наметка с качулка, Мат разпозна в него жреца, който беше откарал Анака с кораба на смъртниците. Преди Мокас да направи някакво подозрително движение, Аруула вдигна меча си. Спря лъскавото острие едва в последния момент, така че то натисна мекото месо под брадата. Беше достатъчно само едно леко движение на ръката на варварката, за да убие преподобния.

— Какво още търсиш тук? — изсъска гневно Аруула. — Мъжете, които беше надъхал, отдавна си отидоха.

В знак, че има мирни намерения, Мокас вдигна изящните си ръце. В лявата стискаше пергаментен свитък.

— Тук съм, защото искам да ви помогна — обясни той със спокоен глас.

— Защо пък трябва да ни подкрепя тъкмо някой от преподобните? — изфуча презрително Фрадак.

Мокас обърна подобното си на граблива птица лице към Анака въпреки острието под брадата си. Не издаваше и най-малка следа на страх, докато, гледайки дълбоко в очите на спътницата на Фрадак, отговори:

— Защото повече не мога да понасям виковете на жертвите — обясни той дрезгаво.

Анака кимна, защото вече бе чувала тези думи от устата му.

— Остави го — каза тя кротко на варварката, — той казва истината.

Мокас си пое дълбоко въздух, когато натискът под брадата му отслабна. Тогава продължи:

— Вярващите, които се покланят на Лемар, виждат единствено избраница от своето село, който изчезва през годината. Ала аз виждам при всяка луна по четири жертви, които биват поглъщани. И макар че натъпкваме в устата им кърпа, всяка нощ ги чувам в сънищата си да пицят, още откакто пристигнах в Урлок като послушник. Не мога и не искам да търпя повече това. Трябва най-сетне да се сложи край на това безумие, дори и борбата срещу Лемар да струва живота на всички ни! Възможно е лодката тази нощ наистина да е станала жертва на побеснялата гадина. Може би Лемар ще нападне още много хора, преди да успеем да го унищожим. Десет, двайсет, дори трийсет. И какво от това! През времето ми на преподобен в Урлок бяха убити десетократно повече. Всякак ще е по-добре от сегашното положение!

Още докато жрецът говореше, Аруула бавно отпусна меча към земята, без обаче да изостави готовността си при нужда да го вдигне отново.

— Какъв е този пергамент? — попита Матю. Беше склонен да повярва на жреца.

— Това е карта на малкото море — отговори Мокас, преди да разгъне трошливия пергамент с тънките си като пипала на паяк пръсти. — В езерото има едно място, където Лемар често се навърта. Може би там има убежище, може би този район е особено богат на риба, не знам. Ако наистина искате да откриете следите на звяра, трябва да опитате там.

Мат разгледа подробната карта. Докато жрецът маркира с костеливите си пръсти една точка, която не се намираще много далеч от залива на манастира, мислите на командира прескачаха.

Ако информацията на Мокас беше вярна, имаха истински шанс да убият гигантското влечуго.

И Фрадак, изглежда, го мъчеха същите мисли.

— С харпуните си не можем да пробием бронята на чудовището — напомни той.

— Затова трябва да създадем оръжие, което притежава по-голяма пробивна сила — обясни Мат. — Изпрати мъже в гората, които да отсекаат дървета с твърда дървесина. Освен това ми е необходима сяра, селитра и дървени въглища!

Великанът замислено почеса сплъстените си къдри, преди да отговори:

— Дървените въглища не са проблем, в този район има много въглищари. Сяра мога да донеса до утре от една близка пещера. Но нямам представа какво е това „селитра“, а камо ли да знам откъде човек може да го вземе.

— Няма значение — успокои го Мат. — Остави празно корито в края на селото, в което жителите му да източват мехурите си.

Фрадак направи гнуслива физиономия.

— Каква полза има от това?

— От изсъхналата урина може да се получи селитра — обясни накратко Мат. Пощади гиганта от детайлите по производството. Фрадак не би го разбрал.

Когато бойните другари поискаха да се разделят, за да се заемат със задачите си, Мокас задържа Матю за рамото.

— Има ли още нещо, което мога да направя? — попита го, готов да помогне.

Мат кимна.

— Моли се Лемар да ни остави още няколко дни на спокойствие!

Ловът дойде добре на Лемар, защото по това време забрави за болките си. Но колкото по-дълго дремеше на дъното на езерото, толкова по-силно чувстваше отново тъпото хлопане в пастта си, което беше причинено от чуждото тяло, заровило се дълбоко сред месото и жилите.

Хлоп-хлоп-хлоп-хлоп...

Колкото и Лемар да се въргалаше в тинята и да хапеше камъни и останки от кости, не можеше да стигне до болното място, което го подлудяваше. Накрая мъките му ставаха толкова нетърпими, че изтласкваха всяко друго чувство и той се издигаше нагоре в неконтролирано въртеливо движение.

Хлоп-хлоп-хлоп-хлоп...

Лемар трябваше да предприеме нещо срещу болките! Трябваше да убива светлокожи — тогава щеше да му е по-добре. Вече цял ден оглеждаше водата, ала никъде не се откриваха кухи стволоче. Какво беше станало със сухоземните създания? Та инак те кръстосваха всеки ден езерото!

Хлоп-хлоп-хлоп...

Тогавя му хрумна за хранилката, на която сухоземните същества дълго време доброволно му предоставяха собствените си хора. Когато вземаше завързаните от дървените стволоче, на брега винаги стояха още светлокожи и гледаха към него.

Хлоп-хлоп...

Да, на това място живееха много светлокожи! Само мисълта за мекото им вкусно месо караше болката в неговата паст да отзвучава.

Хлоп...

Лемар се засили като светкавица към повърхността, за да си поеме въздух. Тогавя отново се потопи надолу към дъното и затърси пътя си към хранилката.

Но сега беше по-различно от обикновено.

Нямаше го онзи приглушен звук, който достигаше до него в дълбините, за да възвести веселото събитие. На повърхността нямаше ъгловата сянка, върху която го чакаше крехкото месо на жертвата.

Този път трябваше сам да отиде при светлокожите на сушата!

Най-сетне стигна до залива. С бързи удари Лемар заплува във все по-плитката вода, докато усети твърдата земя под тялото си. Веднага протегна късите си крака и заизтласква масивното си, покрито с люспи

тяло нагоре, направо към голямата купчина камъни, в която живееха светлокожите.

Със самодоволна мудност Лемар се носеше внушително към убежището на жертвите си, които не подозираха нищо за предстоящата си гибел. Макар и да бе минала цяла вечност, откакто бе посещавал светлокожите на сушата, той си спомни, че каменните грамади имаха слабо място.

Лемар с ръмжене се бухна в големия отвор, който беше закрит само с тънко дърво. Настървено и с трясък стовари покрития с броня връх на опашката си върху бариерата, която с пращане се пречупи на две.

Лемар отново се обърна и с лапите си отхвърли парчетата настрана. Отделните части се разлетяха във въздуха като рибени кости.

Пред него се простираше голям, заграден с камъни площад, на който се бяха събрали много сухоземни създания. Лемар със задоволство установи, че множеството беше затворено като в капан между натрупаните един върху друг камъни. Само неколцина боядисани в червено побягнаха наляво в голямата каменна грамада, в която живееха като в пещера. Другите закрепяха от ужас, когато го видяха.

Лемар не разбираше какво крещят светлокожите на своя език, но виждаше как страхливо се отдръпват от него. Това му харесваше. Преди червените да успеят да избягат в голямата каменна грамада, Лемар им отрязва пътя. Светкавично удари с дългата си опашка.

Телата на улучените се блъснаха с тъп удар едно в друго, когато ги забележе настрана като досадни мухи. Болезнените им крясъци бяха заглушени единствено от шума на чупещите им се кости, когато се стоварваха безжизнени на земята.

Преди още останалите сухоземни същества да се опомнят от видяното, Лемар продължи да се промъква напред върху покритите си с люспи крака.

Като отмъстителен демон, за какъвто го смятаха, мина между струпалото се нагъсто множество посветени. Когато размаза телата им, те се разхвърчаха наоколо във въздуха като листа в есенен вятър. Кръвта обагри зидовете в червено.

Един от светлокожите се приземи непосредствено пред чудовището от езерото. Беше още жив, но изкривените му от страх

писъци заглъхнаха рязко, когато Лемар постави своята завършваща с нокти лапа върху омацаната му с кръв глава и я натисна с цялата тежест на неколкотонното си тяло.

Лемар блъскаше около себе си и в беса си докопваше всичко, което се движеше, та веднага след всеки смъртен вик да потърси нова жертва. За съвсем кратко време площадът се покри с тела.

Хората се опитваха да бягат, но в паниката си си пречеха един на друг, така че Лемар продължаваше да събира богатата плячка.

— Престани, боже Лемар! — извъня неочаквано откъм каменната грамада. — Ние сме твои покорни служители!

Лемар преустанови кръвожадната си лудост и любопитно се обърна. Чий ли беше този глас, който не трепереше от страх? Да не би да е на онзи, който го рани?

Не, не беше той. Лемар зърна един пълен мъж, който коленичи в праха, протегна ръце към небето и после му се поклони.

Жертва! Отново му предлагаша жертва!

Макар че под тежките му стъпки земята трепереше, когато се примъкваше напред, отначало дебелият го гледаше с възхищение, когато Лемар с фучене разтвори своята паст. В последния миг по лицето на коленичилиия се разбра, че е направил грешка. Тогава двата реда зъби щракнаха.

Съпътстван от уплашения писък на оцелелите, с бърза захапка Лемар откъсна главата от тялото на дебелия.

Изпълнени със страх, малцината останали живи побягнаха. Но жаждата за мъст на гигантския гуцер далеч не беше утолена. С пръхтене Лемар се втурна вътре в каменната грамада, в която светлокожите искаха да се скрият, яростно разтроши дървените прегради, които му запречваха пътя. Отново и отново във въздуха свистеше покритата му с броня опашка, челюстите му щракаха, докато накрая всичките стени бяха оцапани с кръвта на убитите.

Едва след като вече не се виждаше никакво сухоземно същество, Лемар се настани в купищата трески и части от човешки тела. Сега най-сетне можеше да се посвети на богатата плячка и да засити глада си.

От закуската насам Мат дълбаеше търпеливо едно кръгло парче дърво, докато то прилегна точно в отвора на проста чаша. След това проби с войнишкия си нож дупка в плочката, през която прокара фитил за свещ, която беше напоил предварително с течен разтвор от черен барут.

Закрепи твърдата нишка с възел, за да не се изхлузва. След майсторенето се зае с чашата. Въоръжен със супена лъжица, се обърна към черния барут, който съхраняваше в малко метално сандъче, за да го предпази от влага.

След като вчера Фрадак му донесе два пълни чувала със серни отлагания, най-сетне вече притежаваше основните материали за взривното вещество, което искаше да получи. Но бяха необходими някой и друг експеримент, за да се открие правилното съотношение на съставките. След експлозията на няколко малки количества, които едва ли вдигнаха повече шум от фойерверк на Нова година, накрая никой рибар не смееше да се приближи до него.

Едва късно през нощта беше доволен дотолкова, че от всичките си запаси да направи голямо количество черен барут.

След няколко часа сън искаше да направи по-голям заряд, който можеше да използва за лов на Лемар. Затова внимателно сипваше с лъжицата барута в чашата, докато се напълни плътно до ръба. Тогава Мат притисна дървения диск със запалителния шнур към барута. Запечатата цепнатината с дървесна смола, така че да не може да се изсипе дори и зрънце.

Доволен, постави затворената чаша на масата. Ако всичко се развиеше по плана, трябваше само да запали изправения фитил и зарядът щеше да експлодира с такава сила, че мутираният гигантски гущер щеше да почувства нещо повече от главоболие.

Мат тъкмо искаше да приготви втора чаша, когато нахълта Ослонг.

— Фрадак ме изпраца — останал без дъх, каза той. — Един съгледвач е съобщил, че Лемар е направил кървава баня в манастира. Золек е бил разкъсан на парчета и мнозина от жреците са умъртвени. Сега приближава бойната сила на преподобните. Оцелелите ни обвиняват за божия гняв! Искат главата ти... и нашите.

Мат удари гневно по масата.

— По дяволите! — изруга той. — Защо не ни оставят на спокойствие да организираме лова? — Усилващият се шум, който напираше към селото, му даде да разбере, че този път пред религиозните фанатици не биха помогнали никакви разумни аргументи. Въпреки това трябваше да предотврати безсмисленото проливане на кръв. Някак.

Докато Ослонг чакаше нетърпеливо на вратата, погледът на Мат попадна върху намиращия се пред него взривен заряд. За части от секундата у него съзря сериозен план, който може би щеше да ги предпази от една изпълнена със загуби битка.

Бързо грабна чашата и последва Ослонг навън.

В края на селото го очакваха Фрадак и Аруула, които тъкмо разпределяха зад барикадите няколко въоръжени с харпуни и ножове рибари. Докато указанията на Фрадак бяха изпълнявани без възражения, неколцина мъже се съмняваха в командната власт на Аруула, ала един поглед към меча ѝ бързо даде по-добър съвет на мнозина от тях.

— Ето те и теб най-сетне — посрещна го нетърпеливо Фрадак. — Фанатиците трябва да пристигнат всеки момент. Според съгледвачите онези са около триста мъже, значи двойно повече от нас. Но ние имаме предимството на барикадите. Щом се окажат в обхвата на харпуните ни, можем да ги нападнем от прикритието. Тогава ще сразим оцелелите в ръкопашен бой.

— Заповядай на хората си да се сдържат — прекъсна го Мат. — Сам ще изляза срещу нападателите.

Лицето на Фрадак се изкриви от ужас.

— Да не си се побъркал? — каза той със задъхване. — Не го мислиш сериозно, нали?!

Мат се усмихна на гиганта и го потупа окуражително по рамото.

— Довери ми се. Знам какво правя.

Преди приятелите му да успеят да го задържат, Мат скочи над процепа на една поставена напъряко дървена каруца, която блокираше улицата, и забърза срещу вдигащите шум нападатели, които всеки момент щяха да се появят на хълма.

Току-що беше оставил барикадите двайсет метра зад себе си, когато се показва авангардът на преподобните. Отначало бяха двама, после петима мъже, които разузнаваха обстановката — тогава

атакуващата вълна се разпръсна в широк фронт по хълма. Разгневените вярващи не бяха дисциплинирана войска, а безредна тълпа, която се приближаваше в широко разгънат фронт.

Когато съгледаха самичкия човек, който се беше осмелил да излезе толкова далеч зад защитната линия, мнозина размахаха заплашително оръжията си. Някои дори дадоха воля на яростта си, като хвърлиха срещу Мат харпуни. Но разстоянието още беше твърде голямо, така че оръжията паднаха далеч от пилота и с потрепване останаха в земята.

Макар че пред лицето на напредващата въоръжена група нервите му се разиграха, Мат продължи спокойно и същевременно извади запалката си. Привидното му спокойствие още повече провокираше нападателите, така че първите се затичаха, по възможност по-скоро да се приближат до място, откъдето харпуните им можеха да го достигнат, после ги следваха онези, които не искаха да пропуснат възможността да си припишат заслугата за смъртта на омразния богохулник. Накрая в разбъркан боен ред настъпваше целият въоръжен отряд.

Без да забавя крачка, Матю се устреми срещу кръвожадната сган. Онова, което беше намислил, беше голяма игра. Особено поради факта, че зарядът в ръката му не беше изпробван. Макар че все още не беше съвсем късно за оттегляне, след няколко секунди нападателите щяха да са толкова близо, че да го достигнат с харпуните си. Единственият му шанс се състоеше в това да впечатли враговете със самоувереното си държание.

Мат щракна с палец металното колелце на запалката. Внимателно поднесе саморъчно направения фитил към пламъка, за да се запалят частиците черен барут.

Докато фитилът гореше, Мат се затича и със замах запрати взривния заряд срещу нападателите. Чашата описа висока дъга във въздуха и падна в един къпинов храст, доста пред атакуващата вражеска вълна.

Редиците на щурмуващите мъже избухнаха в оглушителен смях, защото, естествено, си мислеха, че богохулникът е пропуснал целта.

Мат спря, за да не попадне в обсега на действие на собственото си оръжие.

Следващите секунди минаха мъчително бавно. Първите фанатици се приближиха до къпиновия храст, но всичко беше тихо. Мат сдържа една ругатня между зъбите си. По дяволите, какво ли не е направено както трябва? Дали фитилът не е угаснал? Или пък гореше по-бавно от предвиденото? Не желаше да убива никого от враговете, но ако продължеха да се приближават до взривния заряд, нямаше да има никаква гаранция.

Мат вдигна ръце.

— Стойте! — изрева той — и естествено на предупреждението му беше отговорено с присмех. Първите нападатели вече се засилваха с харпуните си, за да ги запратят още веднъж към Мат. А сега беше в обхвата им!

Секунда по-късно смехът се превърна в уплашени викове. Разнесе се остър, оглушителен трясък. Къпиновият храст беше разкъсан от огнената експлозия. Ударната вълна вдигна във въздуха размахващите харпуни нападатели.

Мат почувства, че е ранен от няколко трески, които се носеха като шрапнели във въздуха. За щастие, лицето и очите му бяха пощадени.

Атакуващата вълна на противника му се разпадна. Мнозина се вкамениха от уплаха и невярващи, се пулеха в обгореното петно, където само преди миг имаше къпинов храст, други се хвърлиха във високата трева.

Страх обзе хората. С какви ли вълшебни средства разполагаше чужденецът, за да може да извърши такова нещо?

Мат им даде още малко време, за да се съвземат напълно от ужаса. После, след като тъмните барутни облаци се поразпръснаха, простря театрално ръце към небето, подобно на първосвещеник по време на жертвена церемония.

— Чуйте ме, рибари от малкото море! — извика той на езика на варварите. — Аз съм Маддракс, човекът който дойде при вас през високите планини, за да ви освободи от терора на Лемар. Имам властта да унищожа чудовището — а също и вас, ако се изправите срещу мен и моя въоръжен отряд! Присъединете се към нас и ние ще победим гадината заедно!

След няколко секунди на изненадано мълчание се разнесе силен ропот между фанатиците. Очевидно спореха дали чужденецът

наистина може да устои срещу такова превъзходство в силите. Страхът от мрачния бог Лемар беше достатъчно голям, за да прекратят веднага съпротивата.

Мат вече се опасяваше, че фанатиците ще продължат атаката си, тогава дочу зад себе си бързи крачки. Когато се обърна, позна Мокас, който беше захвърлил черната си наметка и сега отново носеше червена жреческа одежда.

— Чуйте ме! — извика той към фанатиците. — Вие ме познавате! Аз съм преподобният Мокас! И ви казвам, че този мъж има право! Ние *трябва* да се борим с гадината, която ни дебне там в езерото. С негова помощ можем да я убием. Свалете оръжията си и се присъединете към нас!

Одобрителният ропот се усили. Фактът, че един първожрец като Мокас застава на страната на Маддракс, изглежда, убеди мнозина от селяните. Първите харпуни вече паднаха на земята. След първоначалното колебание все повече мъже следваха този пример, докато накрая бяха свалени почти всички оръжия.

Само неколцина фанатици не искаха да се покорят. Пред лицето на смазващото числено превъзходство в собствените им редици обаче не можеха да продължат борбата. С роптание си заминаха оттам и със закана, че Лемар страшно ще накаже отцепниците.

Мат се обърна с усмивка към стоящия до него преподобен:

— Право го каза, Мокас — заедно ще успеем.

Топлите лъчи на майското слънце придаваха на манастирските стени на Урлок приветлив вид, но на Матю тази сутрин не му беше до красотите на природата. Беше изцяло зает с опъването на тетивата на гигантския лък, който хората на Фрадак изработиха по негови указания.

Бяха минали пет дни от създаването на утилитарния съюз между вярващите и бунтовниците и междувременно двете партии очакваха с нетърпение Мат да започне лова на чудовището. Запасите постепенно привършваха, защото никой от рибарите не се осмеляваше да влезе във водата. След кървавата баня в манастира вече нямаше никаква вест за Лемар — вероятно защото си лежеше сит и отпуснат в леговището, но беше само въпрос на време, когато щеше да нападне някое селище на брега на малкото море. Всеки рибар живееше със страха, че семейството му ще влезе в числото на следващите жертви.

— Наистина ли вярваш, че с това скеле можем да се борим срещу Лемар? — попита невярващ Мокас. Вече най-малко за трети път.

Въпреки това Мат обясни спокойно:

— Харпуните, които ще изстреляме, притежават достатъчно сила да пробият бронята на гигантския гущер — в това съм сигурен. Веднага ще ти покажа.

Рамото на гигантския арбалет беше изработено от толкова здраво дърво, че Мат можеше да опъва тетивата само с помощта на специално приспособление с манивела. След няколко заключителни завъртания изплетеното от животински жили въже изчезна зад изстрелния жлеб. След няколко манипулации Мат постави един харпун в ложата. С това арбалетът беше готов за стрелба.

Около него се събраха възбудени Ослонг, Фрадак и Аруула, за да присъстват на премиерата. Мат се прицели с оръжието към залива и настъпи спусъка. Тетивата се опъна напред и изхвърли светкавично харпуна над водата. Заостреният тъмен ствол почти не можеше да се види с просто око, когато се заби във вълните.

Присъстващите зрители изпаднаха във възторжени овации. От дни наред по брега се шляеха стотици любопитни зяпачи от околните села, които искаха да присъстват на голямата битка. При все това малцина бяха онези, които бяха готови да помагат активно.

— Когато стреляме по Лемар, ще прикрепя на върха допълнително един заряд с черен барут — обясни Мат. — Това ще го

довърши. Единствената предпоставка е да изплува тук, защото арбалетът е твърде голям за транспортиране.

Аруула кимна.

— Аз ли ще дам сигнала?

Мат грабна един от зарядите, които беше приготвил, и го разлюля в ръката си.

— Добре, да започваме — каза решително той, взе кожен ремък и закрепил капсулата върху харпун. Тогава отново опъна арбалета.

Междувременно Аруула отиде до голямата камбана от другата страна и нареди на навъртащите се там мъже да я ударят.

Когато приглушеният звън се понесе надалеч в езерото и сред зрителите настъпи пълна тишина, Мат постави харпуна с взривния заряд в жлеба на арбалета. През мерника погледна към езерото. Сега можеше само да чака — и да се надява, че чудовището все още може да се подмами.

След половин час надеждата му — и тази на останалите — изчезна. Все още нищо не се помръдваше, водната повърхност оставаше неподвижна, с изключение на най-леките вълни, които с плискане се разстилаха на брега. Първият звън на камбаната направи нещо повече — съсипа нервите на чакащите наоколо.

— Няма никакъв смисъл — най-сетне Фрадак изрече с думи онова, което всички си мислеха. — Лемар е твърде хитър, за да се хване в този капан.

Мат кимна.

— Имаш право. Значи минаваме към план Б.

Заедно с Фрадак и Аруула отиде при трите лодки, които стояха готови до брега. Наред с Ослонг и Анака там чакаше и Мокас, за да ги заведе с помощта на картата си до предпочитаното от гущера място. Беше рисковано начинание, но другояче нямаше да могат да го подмамат да излезе от уединението си.

Използвайки попътния утринен бриз, отплаваха от залива с издути платна. Докато се плъзгаха по спокойното езеро, Фрадак и Анака бяха нежно прегърнати, сякаш се страхуваха, че може да е и за последен път, когато са толкова близо един до друг.

— Не се опитвай да се правиш на герой, когато срещнем Лемар — прошепна Анака, милвайки нежно спътника си по бузата. — Ако умреш, съвсем напразно си ме спасил от жертвената смърт.

Фрадак я погледна замислено за момент.

— Предпочитам да загина в борбата и да те видя щастлива в обятията на друг, отколкото да продължавам да се покорявам и занапред на терора на Лемар — обясни той.

Мат погледна към двамата влюбени, защото думите на великана се чуваха надалеч. В моменти като този Мат добиваше бегла представа колко травматизиращо трябва да е било за рибарите поколения наред да търпят властта на чудовището. Но способността на човека да страда беше ограничена, затова все някога смъртта преставаше да бъде страшна в сравнение с изтърпените страхове. В такъв момент всеки беше готов да надмогне себе си и да хвърли живота си в блюдото на везните — като онези мъже и жени, които го придружаваха в това му опасно пътуване.

Решимостта, която се четеше по лицата им, не идеше от някакво сляпо геройство, а от ясното разбиране, че има и по-лошо нещо от това да загубиш живота си в борбата срещу звяра, а именно да го посрещнеш завързан за сал.

След четвърт час вече кръстосваха мястото, където обичаше да се навърта опасното влечуго. По знак на Матю трите лодки увеличиха разстоянието помежду си, преди да свалят платната.

Сега Мат се надяваше, че ще се задейства и следващата точка от плана му. Лодките трябваше да привлекат вниманието на гуцера, но ако той предприемеше неочаквано нападение, това можеше да вземе първите човешки животи. Затова разчиташе на менталните способности на Аруула. Тя трябваше да *подслуша* дълбините и да ги предупреди за приближаването на гадината. Само така можеха своевременно да се подготвят за нападението.

Екипажите на лодките преустановиха разговорите, а варварката активира сетивата си. След като събра силите си, опипа околността за чужди мисли.

Успя да долови само подсъзнателно чувство на неопределена омраза, която беше твърде далеч, за да може да се определи точното ѝ място. Но чувстваше ясно, че излъчващото я съзнание има животинска природа, защото след кратко време контактът с него започна да ѝ причинява болка. Чуждите емоции предизвикваха у нея силно отвращение, сякаш някой опипваше с нечисти пръсти съзнанието ѝ.

Лишените от произшествия минути течаха бавно като сироп, докато трите лодки примамки се поклащаха тихо във водата. Фрадак вече нетърпеливо барабанеше с пръсти по талпата, когато Аруула започна неспокойно да се поклаща на мястото си натам-насам.

Животинските впечатления, които връхлитаха върху нея, станаха толкова интензивни, че беше принудена да прекъсне контакта с чуждото съзнание.

Това можеше да означава само едно нещо!

— Той идва! — изрече тя дрезгаво.

Матю скочи от капрата и махна с ръка към придружаващите лодки. Напрежението премина като невидима светкавица по всички екипажи, докато усилено се визираха за звяра. Макар че Мат не беше открил все още нищо, запали един от взривните заряди и със замах го запрати в езерото.

Тежкото дъно на дървената чаша потъна, но горната ѝ третина се носеше по повърхността на водата, така че стърчащият фитил продължаваше да гори. Подобно на риболовец, който си служи с динамит, Мат искаше с помощта на удобни за използване заряди да подплаши гадината, за да я подкара към манастирския залив.

Предпазливо се наведе напред, за да провери дали фитилът още гори. Тогава видя как под водната повърхност между трите платноходки израсна тъмна сянка.

Лемар с грохот изплува от дълбините и веднага пое курс към Мат, сякаш в негово лице беше разпознал мъжа, който го рани преди няколко дни.

Звярът почти беше стигнал до платноходката, когато фитилът възпламени черния барут.

Оглушителна експлозия разкъса тишината, последвана непосредствено от ударна вълна, която здравата разтърси не само Лемар, но и лодките. Екипажите бяха подготвени и здраво се вкопчиха в нещо, за да не паднат зад борда. Мутираният гигантски крокодил, напротив, направо беше натикан под водата. Раздразнен, той се извиваше наоколо, за да открие произхода на атаката. При това, изглежда, се колебаеше дали да се потопи, или да нападне отново. Преди да стигне до някакво решение, в непосредствена близост до звяра плюснаха три други дървени чаши.

Чудовището реагира инстинктивно: посегна да хване с уста един от съскащите съдове с черен барут.

— Да! — Мат стисна юмрук. Ако бомбата избухнеше в пастта на гущера, тогава можеше да се каже, че почти бяха спечелили!

Но, макар и несъзнателно, Лемар обърка плановете му. Преди зарядът да се възпламени, *той* потъна и нахлулата в пастта му вода угаси фитила.

Чудовището едва беше изчезнало от повърхността на водата, когато набързо избухнаха един след друг и останалите заряди. Платноходките бяха подети от нова, по-мощна вълна и беше чист късмет, че никоя от тях не се преобърна.

Но този път и мутираният гущер беше принуден да почувства малко по-осезателно ефекта от близката експлозия. Ударните вълни се разпространяват във водата много по-интензивно, отколкото във въздуха. Мъртвите риби, които след секунди се понесоха по повърхността със спукани плавателни мехури, бяха доказателството.

Мат Дракс гледаше втренчено във водата. Дали и гущерът не е станал жертва на внезапното свръхналягане? Но секундите се нижеха, без да се види дори една люспа от бронята на гадината.

— Внимание, идва! — изрева Аруула внезапно. Изражението на лицето ѝ показваше ясно, че долавя близостта на чудовището, макар че не се виждаше в развълнуваната вода.

Преди Мат да открие и следа от някаква сянка, платноходката внезапно беше разтърсена от мощен удар.

„*Той е под нас!*“ — помисли си ужасен Мат. Тогава и лодката, и екипажът ѝ бяха запратени във въздуха.

Студената вода се стовари върху му и му отне дъха. Мат започна автоматично да ритва с крака, за да излезе отново на повърхността. При това се опитваше да измъкне „Беретата“ от бойния си костюм.

Когато изплува, се помъчи да си поеме въздух.

И зяпна втренчено право срещу раззинатата паст на гигантския крокодил, който го гледаше яростно с дясното си око! Лявата му зеница се беше превърнала в разпарцалена червена буца и от ноздрите му се лееше непрекъснат поток кръв. Въпреки това Лемар в никакъв случай не беше изваден от строя.

Мат отчаяно се опитваше да излезе извън обсега на острите като ножове зъби, но във водата Лемар беше в своята стихия. Тук никое

сухоземно същество не можеше да му избяга.

С две бързи движения на опашката гуцерт се втурна подир него, но преди да настигне Мат, някаква тъмна сянка изсвистя към чудовището. Беше харпун, който се заби дълбоко в пастта на звяра и остана там.

— Добро хвърляне, Фрадак! — тържествуваше млад мъжки глас, който без съмнение беше на Ослонг.

Мат успя да види с крайчеца на очите си, че рибарите са се спасили върху носещата се с кила нагоре лодка. Оттам стреляха с харпуни по омразния враг. Тъй като не можеха да пробият люспестата му броня, концентрираха се върху здравето око и пастта на звяра. Харпунът на Ослонг се удари в бронирания череп. Металното острие мина на милиметър от дясното око на гадината, преди да цопне във водата непосредствено до Мат.

Лемар осъзна опасността, че може да бъде изцяло ослепен и пръхтящ от гняв, се хвърли напред — направо срещу Мат. Той междуременно беше грабнал харпуна на Ослонг и в отчаяна защита го вдигна. Това беше единственият му шанс да оцелее!

Тогава Лемар пристигна! Огромната му паст израсна пред Матю Дракс. Неравните му редици зъби святкаха. Противен дъх лъхна Мат.

Пилотът неволно затвори очи. С яростен вик заби харпуна. Улучи вътрешната страна на горната челюст, буквално беше засмукан в зейналата паст, намери някаква опора за ботушите си и избута напред дръжката на харпуна.

Когато отново отвори очи, разбра, че копието се е заклецило в устата на гуцера, така че Лемар вече не можеше да я затвори — за късмет на Мат, защото се намираше почти изправен в нея! От дръжката на харпуна се стичаше кръв по ръцете му, а под себе си усещаше неустойчивата маса на езика.

С изтерзан рев Лемар се опитваше да сдъвче копието със зъби, но Мат с цялото тегло на тялото си не позволяваше на пръта да се огъне.

Колкото и да се мъчеше звярът, не успя да се приближи до мъчителя си. Нито с ноктите на късите си лапи, нито с пъргавата опашка, която не можеше да прехвърли през главата си.

Така че на влечугото му оставаше една-единствена възможност — да се потопи.

Мат си пое дълбоко въздух и здраво се вкопчи в харпуна, когато животното стремглаво се понесе към дълбините. Знаеше, че Лемар ще го докопа и ще го разкъса на парчета, щом се откъсне от него. Затова единственото сигурно място — колкото и парадоксално да звучи — беше в неговата паст.

Но колко време можеше да издържи там, щом кислородът му свършеше? Мат изчегърта всичката информация от основния си курс в школата за леководолази в Лонг Бийч, където бе прекарал много летни почивки.

С бързи движения Лемар се потопяваше все по-дълбоко в езерото, знаейки добре, че тук противникът му не може да оцелее задълго. Още след няколко метра Мат почувства в тъпанчетата си увеличаващото се водно налягане. Трескаво потърси начин чрез преглъщане да изравни налягането в ушите си.

Когато Мат стигна до зоната, в която след всеки сантиметър водата ставаше осезаемо по-хладка, знаеше, че вече е смъкнат поне пет метра надолу. Също и светлината от повърхността продължаваше да намалява. Но не можеше да направи нищо друго, освен да се надява, че отворената паст щеше да принуди влечугото да се върне обратно на повърхността.

Ала Лемар не обръщаше внимание на собствения си задух и болка и го влечеше още по-надълбоко в мрака.

Когато Мат хвърли един поглед надолу, отначало не искаше да повярва на очите си. В далечината видя голямо струпване на светлини, които се мерзелееха на езерното дъно!

Как беше възможно това? Дали не е последица от дълбочинната замаяност? Не, невъзможно беше. Това нещо се появяваше при вдишване на състен въздух на дълбочина под шейсет метра. Мат се намираше най-много на десет, а странното сияние беше на точно такова разстояние от него.

Но той никога нямаше да узнае какво става на дъното на езерото, ако по най-бързия начин не се върнеше обратно на водната повърхност! Отчаяно напъна дръжката на харпуна, за да я вкара още по-дълбоко в пастта — когато поради силните движения тя внезапно се счупи!

Пастта щракна!

В последния миг Мат се отгласна, стрелна се между затварящите се челюсти и изтегли краката си. Същевременно стисна дръжката на ножа, който стърчеше от десния му ботуш и измъкна оръжието, твърдо решен да се отбранява — буквално до последен дъх.

Мутиралото влечуго мина над него. Мат видя плътно над себе си да се плъзга коремът на животното. След секунди щеше да се обърне и да го атакува отново. А само с мизерния нож нямаше никакъв шанс срещу гадината. Под водата Лемар го превъзхождаше безнадеждно.

Заслепен от отчаяние, Мат тикна острието напред. И почувства... как проникна в тялото и остави дълъг разрез, вместо да отскочи от люспестата броня!

Смаян, пилотът гледеше кървавата мъгла, която излизаше от прободната рана. Колкото и добре да беше защитена с броня горната част от тялото на звяра, макар и да изглеждаше като покрит с рогови плочи, отдолу беше мека като крехко парче месо!

Вероятно едно цялостно покритие с броня би направило гуцера твърде тежък. Може би просто еволюцията е решила, че броня с по-голям обхват е излишна за едно толкова силно същество и си е послужила с чиста мимикрия.

На Мат му беше все едно каква е причината. Единствено важно беше, че Лемар почувства своята ранимост и си направи правилния извод от това. И фактически с бързи движения на опашката си се отдръпна от периметъра на Мат, за да изчезне в дълбините.

Мат нямаше време да наблюдава как чудовището се разтвори в мрака. Той трябваше колкото е възможно по-бързо да се върне на повърхността!

С мощни тласъци се издигна нагоре. Това беше надбягване с времето. С всяка измината секунда дробовете му пареха все по-силно, докато накрая го обзе чувството, че всеки момент ще се пръснат.

За щастие останалият в дробовете му въздух отговаряше на налягането на повърхността, така че не се налагаше да го изпуска с непрекъснато издишване. И по този начин можеше да се концентрира единствено върху изплуването си.

Мат се опитваше да се успокои, въпреки това движенията му ставаха все по-бързи. Все по-трудно му беше да потиска рефlekса за вдишване. Но и с всеки нов лъч светлина, който го поздравяваше при излизането му от мрака, черпеше надежда, че ще успее.

Накрая проби с глава водната повърхност и с изкривен, победоносен вик жадно си пое въздух. Тогава със задъхване се обърна по гръб и изтощен се остави водата да го носи.

Чу как някой плуваше към него. След секунди Аруула го обгърна с ръце и подпря брадичката му, преди да го изтегли до една от непреобърнатите лодки. Макар че допускаше, че Лемар отново ще нападне, побърза незабавно да се притече на помощ на Мат.

Когато стигнаха до платноходката, на която се беше спасил Фрадак, към тях се простряха множество ръце, за да им помогнат.

— Бързо! — подкани ги великанът. — Демонът може всеки момент пак да се върне.

Мат поклати уморено глава.

— Не вярвам. Първо ще се наложи да ближе раните си.

В противоположност на ликуващите рибари, на връщане у дома Мат остана замислен. Макар и да бяха решили битката в своя полза, войната срещу езерното чудовище далеч не беше спечелена. Онова обаче, което много повече занимаваше Мат, бяха светлините, които видя на езерното дъно. За този феномен не му идваше на ум никакъв естествен произход. Какво можеше да означава това осветление? Дали не беше свързано по някакъв начин с мутиралото влечуго?

Мат би скочил веднага обратно във водата, за да стигне — буквално — до дъното на загадката. Но въздухът нямаше да му стигне, за да проникне до двайсетметровата дълбочина.

По дяволите, трябваше да има някаква възможност! Замислено гледаше към манастира, чиито очертания вече се открояваха на брега на Урлок. Когато заобиколиха носа със старата черковна камбана, на Мат изведнъж му хрумна възпламеняваща идея.

Естествено! Ако не можеше да задържи дишането си достатъчно дълго, за да се потопи толкова надълбоко, тогава пък трябваше да вземе въздуха със себе си! Най-добре с водолазен звънец, както го е сторил Едмънд Халей^[1] още през 1690 година. Онова, което са успели да направят хората през XVII век, трябваше да бъде възможно и за него. А старата черковна камбана, която е била използвана от жреците на Лемар при принасянето на жертви, беше най-пригодна за това главоломно начинание.

Матю не обърна внимание на поздравите, с които посрещнаха от брега завръщащите се. Трескаво насъбра най-приближените си хора, за да ги посвети в най-новите си планове.

— Каква е тази побъркана идея? — изръмжа Фрадак, след като Мат с помощта на обърната чаша за вода му демонстрира принципа на действие на водолазния звънец. — Ти или ще се задушиш в железния купол, или Лемар ще те изяде! Тъй или иначе, ще умреш на езерното дъно. И всичко това само защото долу си видял няколко светлини? Тук горе не ти ли е достатъчно светло?

— Довери ми се — каза Мат. — Ако вие се придържате към мои указания, тогава водолазен звънец функционира също като взривните заряди. „А ако там долу наистина се намира нещо, което е от моето време — добави си мислено той, — тогава може би ще получа отговори на всичките свои въпроси. Например защо през последните

векове светът се е развил по такъв начин — дори и в областите, които почти не са били засегнати от сблъсъка с кометата.“

Фрадак махна с ръка. Тъй или иначе не проумяваше и половината от обясненията на Мат. Но все пак от летателния апарат и от експлодиращите чаши за вода рибарят беше разбрал, че откачените изобретения на Мат функционират. А защо тогава да не може да се разхожда и по езерното дъно?

— Ще ти помогнем — намеси се в разговора Мокас. — Дължим ти го, Маддракс. Надявам се само, че наистина знаеш какво вършиш.

Анака, Ослонг и другите кимнаха одобрително.

— Не се тревожете — успокои приятелите си Мат, — аз ще се справя с всички трудности.

— *Ние* ще се справим с тях! — поправи го Аруула. — При всички случаи слизам с теб долу, за да мога да те предупредя, ако евентуално Лемар се появи.

В първия миг Матю искаше да отхвърли предложението на Аруула, за да не я излага на опасност при гмуркането. Но после се подчини на аргументите ѝ. Тя имаше право. Ако срещнеха влечугото, шансът им да оцелеят беше много по-голям.

След приключването на разговора Мат и другите потърсиха доброволци, които желаят да им помагат в работата. Междувременно първите съобщения за борбата с Лемар бяха обиколили от уста на уста. Когато жадните за зрелища хора чуха, че езерният демон е получил тежки наранявания, мнозина от тях бяха готови да помагат при построяването на новото оръжие. Повечето сигурно вярваха, че Мат иска да се спусне на дъното на езерото единствено за да нападне Лемар в леговището му.

Двайсетина мъже потеглиха, за да сечат дървета в околностите на брега, от които трябваше да се сглоби голям сал. Други донасяха въжета, с които да се спусне камбаната до езерното дъно.

До късно през нощта ехтяха чуковете на помощниците, които изграждаха дървена платформа върху изкуствения полуостров. В ранните утринни часове вече камбаната беше придвижена до приготвения сал по кръгли дървени стволоче. Същевременно пристигна голяма рибарска лодка с подежник на борда. Обикновено с него се прибираха мрежите, но съоръжението беше достатъчно здраво, за да повдигне тежката камбана.

Екипажите на корабите бяха принудени чак до следобеда да изчакват силен вятър, който духа към езерото. Най-сетне успяха да изтеглят сала до мястото, където Мат беше видял подводните светлини.

Мокас беше запомнил някои характерни точки на брега, въпреки това мина доста време, докато се открие мястото. Мат и Фрадак се потопяваха все по-надълбоко, докато най-сетне успяха да открият светлините на дъното. Аруула подслушваше дълбините през цялото време, но не успя да открие и най-незначителен признак за присъствието на Лемар. След поражението от предния ден, изглежда, гадината се беше оттеглила. Или пък може би беше мъртва поради нараняванията си? Никой не можеше да каже това със сигурност. На Мат и Аруула не им оставаше нищо друго, освен да поемат риска и да се спуснат в дълбините.

Заедно с Фрадак следяха как камбаната беше вдигната с подечника от дървената платформа. Макар че поради тежестта платноходката се наклони опасно настрани, металната камбана беше спусната безопасно във водата. След като над вълните стърчеше само връхчето, Мат се потопи, за да провери дали във вътрешността се задържа въздух, или излиза през малки пукнатини. Въпреки усиленото търсене не успя да открие нехерметизирани места, така че се насочи надолу и изплува във вътрешността на камбаната.

Както се очакваше, беше се създад въздушен балон, който пречеше на водата да нахлуе. Зарадван, Мат се опря на дъската за сядане, която беше вградена по негово указание, и дръпна два пъти сигналното въже, което водеше до платноходката. Съгласно уговорения знак след него трябваше да дойде Аруула.

След секунди синьо-черната ѝ къдрица изплува до краката му. Учудена, варварката погледна нагоре и извика:

— Тук наистина има въздух за дишане! — Гласът ѝ прокълтя глухо в тясното, оградено от метала пространство.

Мат ѝ помогна да седне на пейката. После дръпна три пъти въжето, след което камбаната продължи да слиза надолу.

Метър след метър се запускаха със скрипеца. Колкото по-надълбоко отиваха, толкова повече водата се покачваше към краката им.

— Но някъде може да има дупка! — извика Аруула боязливо.

— Не се страхувай — успокояваше я Мат. — Въздухът просто се сгъстява, защото водното налягане се покачва. На дълбочина десет метра налягането се увеличава с един бар. Понеже искаме да работим на двайсет метра, обемът на въздуха в звънеца ще се намали с една трета^[2]. Сега знаеш защо наредих да поставят пейките толкова нагоре.

Аруула кимна, но не изглеждаше да е разбрала казаното от Мат.

Когато водата във вътрешността стигна до половината, Мат и Аруула вече можеха да виждат тайнствените светлини под краката си. Колкото по-дълбоко се спускаха, толкова по-ярко светеха кръглите купчини, които поради пречупването на светлината се виждаха неясно. Когато увиснаха на два метра над светлото сияние, Мат дръпна три пъти сигналното въже. Спускането беше незабавно преустановено.

Обемът на въздуха междувременно значително се намали. Въпреки това щеше да им стигне, за да направят няколко гмуркания за разузнаване на тайнствения обект.

Налягането на въздуха в звънеца отговаряше на външното налягане на водата, затова Мат и Аруула можеха без колебание да вдишват и да се спускат във водата. На тази дълбочина беше чувствително хладно, но Мат забрави за настръхналата си кожа, когато накрая видя *какво* се намира на дъното на езерото!

Макар че без очила за гмуркане виждаше само размити образи, пред очите му се разкриха очертанията на подводна база!

Долните, готови строителни елементи вече показваха ясни следи от постепенна корозия. Преди всичко забитите в тинестото езеро дъно метални греди, върху които стоеше станцията, бяха ръждясали и покрити с водорасли. Горният етаж на станцията, напротив, се състоеше от прозрачни пластмасови сфери, които в по-голямата си част все още бяха осветени.

Загубил ума и дума, Мат се задържа известно време пред останката от миналото, на фасадата на която изпъкваше надписът САНДОР II. Тогава, омагьосан, доплува по-близо, докато установи, че вътрешните помещения на повечето пластмасови сфери все още бяха в изправност. Само една куполна обвивка с течение на годините се беше напукала и намиращата се под нея лаборатория беше наводнена. Осветлението на другите помещения на станцията обаче даваше надеждата, че животоподдържащите системи все още работят. И

всичко това след няколко столетия! Станцията сигурно използваше за енергоизточник някакъв малък атомен реактор.

Щом въздухът му свърши, Мат доплува обратно до камбаната. Когато Аруула изплува до него, дишайки тежко, той ѝ обясни каква изключителна находка са открили. Тогава веднага се отправи към следващия разузнавателен тур.

На първо място трябваше да намери входния шлюз на станцията. А с това — и пътя към един отдавна отминал свят...

Лемар беше бесен. Макар че раната в корема му вече не кървеше, засегнатото място продължаваше да пулсира, сякаш сухоземното създание още ровеше в него с остриите си зъби.

Гигантският гуцер напразно се опитваше да разкъса тъмната мъгла, която обгръщаше съзнанието му — но колкото и да се мъчеше, не можеше да си спомни, че една светла кожа веднъж вече му беше нанасяла подобна телесна повреда.

С превъзхождащите си сили Лемар винаги беше безспорен владетел на водата. Ала сега една светла кожа така го рани, че силата на болките взривяваше досегашния капацитет на разума му.

Замъгленият му разум беше завладян единствено от желанието за мъст. Да, Лемар искаше да накара сухоземното създание да си плати.

Внезапно желанията му за мъст бяха прекъснати от някакъв шум, който достигаше до него на дъното. Когато се взря нагоре с оцелялото си око, различи сенките на три лодки, които се открояваха на водната повърхност. Между тях се намираше кръгло очертание, което Лемар не можеше да причисли към никаква позната схема на своята плячка.

Малко след това напомнящият му за нещо чуждо обект се спусна в дълбините — точно над ужасните светлини, които Лемар винаги заобикаляше. Какво ли му спускаха сухоземните съзнания? Ново оръжие ли, което щеше да му причини още повече болки?

За момент колосът беше обзет от порив за бягство, но после реши да стои на дъното, без да се помръдва. Просто щеше да изчака, за да види какво става. И щом беше сигурен, че безформеният предмет не може да му навреди с нищо, тогава щеше да нападне.

Хората щяха да съжаляват, че са навлезли в царството му!

[1] Откривателят на прочутата Халеева комета. — Бел.авт. ↑

[2] Налягане 1 бар + 2 бара за дълбочина 20 м = налягане 3 бара
= $1/3$ въздушен обем. — Бел.авт. ↑

При втория тур Мат намери миниподводница, чийто плексигласов купол някога се беше пръснал. На бледата светлина на станцията той се провря през тесния отвор, чиито краища бяха с назъбени парченца пластмаса. Мат рязко се издърпа над седалките на двуместната лодка, за да стигне до въздушния шлюз. За негова беда установи, че няма приспособление за ръчно отваряне. За да се отключи вратата, му бяха необходими магнитна карта и цифров код, който трябваше да се зададе на клавиатура с девет бутона.

Познаваше такива механизми от сферата на сигурността във ВВС. Затова му беше ясно още, че ще бъде невъзможно да отвори шлюза с примитивните си средства.

Но някъде трябваше да има и аварийен изход, който се отваря ръчно, беше сигурен в това. В такава станция винаги се вземаха мерки за в случай, че енергозахранването откаже да работи.

След като Мат отново си пое въздух в камбаната, обгледа долната страна на корозиралите метални трегери. След няколко метра откри кръгъл люк, който можеше да се отваря с ръчно колело. Стисна металния пръстен и опря здраво крака в долната част на станцията. Така имаше достатъчно солидна опора, за да завърти колелото наляво.

Но колкото и да дърпаше, скритият зад колелото механизъм не се помръдна нито на милиметър. Вероятно беше напълно ръждясал.

В гнева си Мат вече щеше да удари стената на станцията, когато до него се появи Аруула. Беше наблюдавала как спътникът ѝ напразно дърпа ръчното колело, затова се залови и тя.

С обединени усилия опитаха още веднъж. Мат видя как мускулите на варварката се напрегнаха, докато дърпаше в същата посока.

В продължение на няколко секунди ръчното колело упорито стоеше на мястото си, после във вътрешността на изходния люк се чу скърцане. Веднага след това металният пръстен се заотвърта по-леко, докато кръглият люк падна към тях, обгърнат от облак ръждиви частици.

Макар че постепенно въздухът започна да не му достига, Мат се гмурна в намиращия се зад люка проход. Внимателно мина опипом по протежение на една тъмна тръба, докато се натъкна на друг шлюз. Бързо посегна към монтираното там ръчно колело, което можеше да се

върти изненадващо леко. Очевидно във вътрешността на станцията имаше незначителни повреди.

Мат се обърна в тръбата със свити крака и се оттласна срещу затворения люк, за да се изстреля обратно към изхода. Аруула вече го чакаше нетърпеливо. Заедно се върнаха във водолазния звънец и жадно си поеха въздух.

— Намерих път! — каза Мат със задъхване. — Но трябва да затворим външния люк, преди да отворим вътрешния, инак водата ще нахлуе.

Аруула кимна.

— Ще се моля на Макгайвър работата да стане.

Мат беше принуден да се ухили. Откакто Аруула случайно чу от устата му името на великолепия герой от сериала, сметна го за някакъв бог. Мат не я разубеждаваше във вярата ѝ. В този свят бездруго имаше толкова много богове, така че още един повече нямаше да бие на очи. А всъщност Мат би могъл добре да използва нещичко от богатството от идеи на Макгайвър.

— Ах да, още нещо — добави той. — Важно е да изпуснеш всичкия въздух от дробовете си, преди отново да вдишаш в станцията. Налягането вътре е по-различно, отколкото тук в звънеца.

— Разбрано — отвърна Аруула. — Във водата да издишам, в станцията отново да вдишам, така ли?

— Правилно. Хайде! — даде командата Мат, пое си дълбоко въздух и отново се гмурна. Аруула го следваше плътно по петите.

След няколко движения стигнаха до отворения външен люк. Матю пусна Аруула да мине, после и той влезе в тръбата, хвана люка и го притегли към себе си. Въпреки тъмнината, която внезапно ги обгърна, с обиграни завъртания затвори шлюза с вътрешното ръчно колело.

Когато мина покрай спътницата си, Мат усети, че е започнала да трепери. Сигурно се чувстваше като попаднала в смъртоносен капан. Но доверието ѝ в него беше по-силно от страха.

Мат отвори вътрешния шлюз. Същевременно с гъргорещ звук издуха състения въздух от дробовете си и наблюдаваше как Аруула направи същото като него. Без тази мярка алвеолите им вероятно биха пострадали от промененото налягане в станцията.

При принудително изплаване — при прилагане на същата техника на дишане — човек не биваше да се изкачва на повече от седемнайсет метра в минута, затова Мат си даде малко време, преди да вдигне люка на шлюза.

Със задъхване изплува от тръбата и пое свеж въздух в дробовете си. Доколкото застоялият въздух в станцията би могъл да се нарече „свеж“. Но все пак тук можеше да се диша. И човек не биваше да си мисли, че въздухът е бил отровен от отделящите се вредни вещества.

Мат се изтегли нагоре и се озърна в натъпканото с всякакви материали помещение. Очевидно се намираха в някакъв склад. После помогна на Аруула да излезе от тръбата.

Заедно се изкачиха по алуминиевата стълба, която водеше към горната част със струпаните куполи от синтетичен материал, наредени на три нива, подобно на топките във фунийка за сладолед.

Тези сглобени един за друг елементи явно представляваха работните помещения на базата, докато на долния етаж бяха стаите за персонала.

Мат мина бързо през различните помещения, за да си създаде набързо някаква представа. Никъде не можеше да се открие указание, че станцията е била обитавана, макар че спалните помещения бяха подредени с лични вещи. На вътрешната врата на един метален шкаф имаше дори сгъваем плакат на „Плейбой“ с Мис юни 2011 г. — нямаше съмнение, тази подводна база беше от „доброто старо време“ на Мат.

При вида на голата брюнетка Аруула изфуча презрително, преди с изпъчени гърди да последва Мат в горното ниво.

В най-горната сфера Мат намери най-сетне командната централа на станцията... и два мумифицирани трупа, отпуснати във въртящи се кресла с форма на мидена черупка. Според идентификационните карти върху престилките им мъртвите бяха професор Ернст Шеслер и доктор Маркус Хенке. Отпечатаните на картите идентификационни номера имаха в средната си част датата на раждане на съответните лица, неща, с които Мат беше свикнал при военните. От тях успя да разбере, че Шеслер е роден през 1964 г., а Хенке — през 1976 г. Значи двамата мъже сигурно са мъртви вече от столетия, макар че телата им бяха удивително добре запазени. Вероятно стерилната въздушна среда на станцията беше допринесла за съвсем бавния процес на разлагане. По

същата причина беше леко пострадала и включената на функция „готовност“ техника.

Мат не успя да открие никакви външни наранявания у мъжете. Вероятно бяха починали от естествена смърт.

След като някак си изтърпя вида на труповете, зае се с командните системи на станцията. Командната централа беше на техническо равнище, което Мат познаваше от времето на „Кристъфър-Фloyd“. Така че за него не беше трудно да разчита различните, надписани на немски и френски индикации на измерителните и регулиращи уреди. След кратка проверка на системите знаеше, че станцията е снабдена с автономен водороден реактор, който е в състояние и след векове да осигурява енергия и въздух.

И така Мат и Аруула имаха повече от достатъчно време да се огледат на спокойствие.

Мат се зае напрегнато с един компютърен терминал. Тъй като разпознаването на езика не беше настроено на неговия глас, намери ръчен достъп до данните на учените, за да открие какво търсеше тази цивилна станция на дъното на Лак Леман.

Ако някога е имало предпазни бариери, които да предотвратяват нелегитимен достъп до информацията, били са изключени от Хенке и Шеслер. След като Мат кликна на една иконка с надпис *Подводна изследователска лаборатория САНДОР II*, се появи подробно описание на станцията.

Докато Аруула търсеше потребни вещи, които можеха да вземат със себе си на повърхността, Мат забрави за всичко около себе си. През следващите минути се потопи в информация от миналото, която му се представяше на монитора. Странно беше чувството след повече от три месеца в тази варварска земя най-после да погледнеш отново в компютърен екран и да използваш клавиатура.

Нещо като носталгия. Носталгия по едно друго време...

Според онова, което Матю Дракс успя да научи от текстовете при бързото им прехвърляне, подводната база е била изградена през 2008 г. от швейцарския химически концерн САНДОР, за да провежда генни експерименти при условията на пълна изолация. Наред с многото други проекти ставало въпрос и за получаването на амфибийни форми на живот, които биха могли да бъдат помощници в заселването на океаните, както и средства за удължаването на живота и

възстановяването на клетките. По принцип — цялата палитра от изследвания, които са били заклеени на Международната конференция по етика през 2005 г.

Сандор кемикалс очевидно са изхождали от това, че правните ограничения в тази област отново ще бъдат снети в обозримо бъдеще, затова са решили предварително да си осигурят научен скок. Но преди инвестициите им да успеят да се изплатят, попречила им катастрофата с кометата.

Каква беля, но също така и...

Когато във връзка с това Мат отново си помисли за гигантския гуцер, провежданите тук генни изследвания му се показаха в съвсем друга светлина. Вероятно по времето на хаоса, който е царял след сблъсъка с кометата, някои от новосъздадените видове са избягали в откритите води на езерото. Дали по някое време от тези „опитни зайчета“ не се е развил и Лемар? Дали неколковековното вече съществуване на влечугото не се дължи евентуално на способността му за възстановяване на клетките?

Мат тихичко изруга, когато му стана ясно какви последици е можело да има всичко това. Ако този звяр наистина разполагаше с регенеративен организъм, за съвсем кратко време щеше да се възстанови от нараняванията си. С това Лемар ставаше още по-опасен от преди, защото занапред щеше да напада хората още по-безогледно и брутално, фактически той беше един мрачен бог — безсмъртен и безпощаден...

Мат потърси в корабния дневник на станцията. Искаше да узнае как се е отразила голямата катастрофа на живеещите тук учени. След няколко кликания с мишката хвърли бърз поглед на записките от 2012 г.

Както вече предполагаше, действително е имало нахлуване на вода в долните лаборатории, когато станцията била разтърсена от земетресение. Макар че автоматичните херметизиращи системи функционирали безупречно, третият учен, някой си доктор Кастнер, се удавил в наводнения купол.

Шеслер и Хенке погребали колегата си в езерото. Тъй като контактът с техния концерн бил прекъснат, след изчакване от две седмици се отправили с миниподводницата си към брега на езерото.

Като разбрали истинските мащаби на катастрофата, решили отново да се оттеглят в подводната база.

Самотата и привършващите се хранителни припаси обаче скоро отнели куража им за живот, така че през януари 2013 г. се самоубили с отровна инжекция. Настроили животоподдържащите системи на автоматичен режим, за да дадат възможност на по-късни посетители отново да поемат експлоатацията на станцията.

Мат поклати глава, когато стигна до последните бележки. Що за лудост! Двама учени с интелигентност над средната са имали оптималните предпоставки за оцеляване след катастрофата и не са ги използвали за нещо по-добро от това доброволно да се разделят с живота си.

Но вместо да мъдрува повече над някакви пропуснати възможности, Мат предпочете да извика в компютъра още факти за сблъсъка с „Кристъфър-Фloyd“. Но преди да може да се обърне към новите данни, предупредителният вик на Аруула го откъсна от екрана.

— Езерният демон идва! — извика тя възбудено. — Ясно чувствам гнева му!

Мат се втурна към един от панорамните люкове и наистина след секунди търсене видя тъмна сянка да се плъзга във водата. Носеше се точно срещу водолазния звънец.

След миг Лемар блъсна водолазния уред с такава сила, че той се олюля.

Не личеше влечугото нито да е с тежки рани, нито да е изтощено. След резкия сблъсък то само разтърси глава и започна нова атака, този път малко по-високо. Лемар отвори пастта си към поддържащото въже и с бърза захапка го преряза. Подчинявайки се на закона за гравитацията, камбаната се понесе към дъното. Стовари се с глух удар върху езерното дъно и една трета от нея се скри в тинята, само на няколко метра от станцията.

— Вудан, помогни — каза задъхано Аруула. — Сега как ще се върнем пак горе?

— С двайсет метра ще се справим и без дишане — успокои я Мат, преди да допълни: — Не и в случай че във водата кръстосва побесняло чудовище.

След като Лемар разруши чуждия обект, който беше нахълтал в територията му, отново се концентрира върху процесите на

повърхността. Преди Мат да си отдъхне от ужаса, Лемар се изстреля право нагоре към поклащащите се там рибарски лодки.

— По дяволите — изруга той, — Фрадак и другите са в опасност! Трябва да направим нещо!

Докато отчаяно търсеше някаква възможност да използва станцията, за да отклони влечугото, Лемар атакува първата лодка. Аруула беше принудена безсилно да наблюдава как една малка платноходка се преобърна при щурма на звяра. Когато екипажът беше запратен във водата, Лемар със студена пресметливост доказа, че си е взел поука от последното си поражение. Посягаше да докопа рибарите само под водната повърхност.

След секунди червени облаци затъмниха бистрата вода. Откъснати ръце и крака се носеха към дълбините и минаваха около станцията. Призрачната тишина, в която се разиграваше борбата пред очите на Аруула, действаше още по-зле на нервите ѝ, сякаш чуваше виковете на осакатените.

Когато екипажите на останалите лодки разбраха, че вече не могат да помогнат на приятелите си в преобърнатата ладия, не се забавиха да пуснат в действие взривните заряди. Малко след това проехтяха две приглушени експлозии, които запратиха Лемар в дълбините.

Гущерът се отдръпна още повече. Очевидно беше станал по-предпазлив и не искаше да поеме по-нататъшен риск. Лемар щеше да изчака известно време и тогава щеше да нападне отново.

Мат междувременно се натъкна на контролната система за външните прожектори, които активира с помощта на дисплея на екрана. Докато показалецът му се плъзгаше по монитора, навън пламнаха няколко осветителни тела, които обгърнаха петдесет метра от езерото в огледална светлина.

— Може би така ще успеем да примамим животното да се махне от другите — надяваше се Мат, насочвайки управляемите прожектори нагоре.

Опитът му да отклони звяра успя по-добре, отколкото се бе надявал. *Прекалено* добре, защото, объркан от светлината, Лемар се изви вихрено и се изстреля за таранен удар направо надолу към тях!

Матю рязко изключи светлините, но беше вече късно. Заслепеното чудовище с грохот се стовари в една пластмасова сфера от

второто ниво. Сблъсъкът беше толкова мощен, че цялата станция се разтърси и Аруула падна. Мат успя в последния момент да се задържи за креслото на професора. Но когато Лемар започна да шиба по базата с покритата си с броня опашка, и той беше съборен на пода от вибрациите.

В пристъп на ярост влечугото все по-бясно блъскаше по сферите. Може би дори надушваше, че враговете му са вътре в тях. След почти десетина удара станалият вече чуплив материал поддаде на едно място. Светъл отломък се понесе нагоре от второ ниво към Мат и Аруула, последван от силен шум, когато водата нахлу през отвора.

„Внимание! — прозвуча женски компютърен глас. — Пробив на стена в ниво II! Задействана е автоматичната херметизация!“

Преди Мат да успее да се надигне от пода, един масивен плексигласов диск се плъзна между стените и затвори прехода, който свързваше тази сфера със съседната. Същото се повтори с всички шлюзове в станцията.

Едва сега на Мат му стана напълно ясен принципът на сферичните елементи. В случай на авария като този всичките работни зони се отделяха напълно една от друга. Тогава повреденият компонент можеше да се замени с нов купол, естествено, само при условие, че съществуваше концерн, който да възложи поръчката за ремонта. Засега подобно запитване не би имало късмет...

Лемар в никакъв случай не се задоволи с първоначалния си успех, а с бясно заслепление продължаваше да блъска в станцията. Станалата чуплива пластмаса, устояла с векове на равномерното водно налягане, при постоянното насилие в една точка се оказа твърде поражана. В разстояние на няколко минути се пръснаха две други сфери.

„Внимание! — прозвуча отново компютърният глас. — Повреда четирийсет процента! Подготвя се отделяне!“

— Коя е тази жена — осведоми се объркана Аруула — и какво иска от нас?

— Мисля, че иска да ни помогне — успокои Мат спътницата си, макар че и на него положението му се виждаше страшно.

В станцията прокълтяха още удари.

„Повреда шейсет процента! Отделянето задействано!“

Внезапно се чу силно съскане, сякаш някъде бяха отворени тръби под налягане. Веднага след това отделните куполни елементи, сякаш движени от призрочна ръка, се изолираха. В синхрон с това вътрешното осветление се превключи на аварийно захранване. Светлината избледня до степен на някакво червеникаво тлеене.

Онези сфери, които вече бяха наводнени, се сгромолясваха върху металните трегери и потъваха в тинестото дъно на езерото, докато здравите — поради съдържащия се в тях въздух — автоматично се понасяха нагоре. Най-горната сфера с Мат и Аруула се издигна първа, последвана от две от по-долните нива, които също бяха останали все още незасегнати.

Едва бяха изминали няколко метра, когато Лемар се нахвърли и блъсна с муцуната си най-долната сфера. На мястото на удара веднага се образуваха пукнатини, които под напора на водното налягане се разшириха и накрая се пръснаха. След секунди куполът беше направо смачкан от нахлулата вода.

Лемар не се интересуваше повече от размазаната сфера, а веднага се насочи към следващата единица. Аруула и Мат разбраха ужасени, че идва техният ред. Междувременно командната централа се беше изкачила на десет метра, но до спасителната водна повърхност имаше още толкова път.

Втората сфера създаде малко повече трудности на влечугото, но накрая и тук остарелият материал капитулира пред бесните атаки.

Последната сфера все още беше отдалечена на четири метра от водната повърхност, когато Лемар се обърна към нея. Изглеждаше, като че ли в очите му грее някакво тържествуващо сияние, когато той с мощни удари на опашката си се втурна и нанесе таранен удар. Мат изтръпна от ужас, когато видя, че празната очна кухня на гадината беше запълнена с нова зеница. Но преди да успее да наругае експеримента на *Сандор кемикалс*, мутиралият звяр стовари като чук и със страхотен трясък пагта си срещу плексигласовия под под краката им.

Но този път Фортуна^[1] беше против гигантското влечуго.

В стремежа си да хване излъчващото червеникава светлина кълбо още преди повърхността, чудовището вложи всичката си сила в удара... и улучи напред вратата на шлюза. Сред дъжд от отломки

половината от издължената паст проникна в купола — и се заклеци във връзката!

В този момент куполът рязко се изстреля към повърхността и полегна настрана. Лемар бясно се опъваше отвън срещу плексигласа и се опитваше да издърпа главата си.

„Внимание! — обяви компютърният глас. — Подготвя се аварийно напускане! Шлюзът се отваря!“

Плексигласовият диск, в който все още беше напъхана главата на Лемар, вече се плъзгаше настрана. Вратата на шлюза със скърцане се върна назад в стената и притисна челюстите му в примка. Хидравликата би разкъсала надве главата на всяко друго живо същество, но бронята на звяра издържа на страхотния натиск.

Лемар диво мятеше задната част на тялото си, но не можеше да се освободи от капана.

Сферата се разтърси като джип по каменист път. Мат и Аруула с мъка се задържаха, докато се опитваха да се ориентират. Когато Матю погледна над рамото си, видя смаяните лица на оцелелите екипажи, които се бяха втренчили в тях от лодките си. На мъжете и жените трябва да им изглеждаше цяло чудо, че двамата са изплували в гигантски сапунен мехур, в който се беше уловило страховитото чудовище.

Беше крайно време да се напусне сферата. Но как? Изходът беше препречен от гигантския гуцер, който непрекъснато извиваше тялото си, за да се измъкне от капана. Чудовището неспирно блъскаше с бронираната си опашка в стената, докато накрая изкуственият материал се напука на различни места.

Мат не изчака всичко около тях да се превърне в развалини, ами пое инициативата в свои ръце. Светкавично грабна един въртящ се стол и го запрати срещу мястото в обшивката, където плексигласът беше напукал като паяжина. Облегалката се вряза в поръзния материал, откъсвайки парчета от него и образувайки малка дупка. Мат издърпа стола назад и отново го заблъска, докато направи отвор, достатъчно голям, за да изскочат през него.

В този момент Лемар отново заблъска с върха на опашката си по мястото на пробива.

— Трябва да изчакаме животното да се извърне на другата страна — извика Мат на спътницата си. — Тогава скачаш първа и

веднага плуваш към лодките. Ще те последвам при първа възможност!

Аруула кимна. Напрегнато изчака Лемар да започне да блъска другата страна на кълбото, тогава направи обтегнат прескок през дупката, гмурна се във водовъртежа и с бързи махове заплува кроул, за да се отдалечи от опасната зона. Когато показа главата си от вълните, Лемар се опита да я удари, но тя вече беше доста далеч.

— Кажи на Фрадак, че имам нужда от въже! — извика Мат подир нея. — Ще го завържа тук вътре, тогава ще можем да изтеглим животното към брега!

Аруула гневно изгледа спътника си. Ако знаеше, че той има намерение да остава още в купола, никога не би тръгнала. Отначало реши да настоява Мат да я последва, после обаче само кимна. Нямаше време за спорове.

С пъргави движения се бореше срещу вълните и доплува до голямата лодка, в която се намираше Фрадак. Когато стигна на разстояние, от което можеха да я чуят, предаде новините от Мат.

Великанът махна с ръка в знак, че е разбрал. После погледна отчаяно към прозрачното кълбо и към беснеещия звяр. Дупката, през която беше избягала варварката, се намираше на обратната страна. Докато поемеха курс натам, сферата щеше да е отдавна разбита.

Фрадак не биваше да губи никакво време, затова закрепил едно дълго въже за мачтата, завързал свободния край на харпуна си и се засили. Ако имаше късмет, харпунът щеше да пробие непознатия материал.

В същото време Мат стоеше до хълбоци във водата, която нахлуваше през различните пробойни и караше прозрачното кълбо да потъва все повече. Държейки се здраво, наблюдаваше как изтеглиха Аруула на борда на една от платноходките. Поне тя беше в безопасност.

Водата в сферата беше оцветена в червеникаво. Долната страна на заклецената паст на Лемар беше разкъсана и кървеше, но злите пламъчета в очите му показваха, че той далеч не е довършен.

Фрадак на няколко пъти размаха харпуна напред-назад, преди да направи решителното мятане. Дръжката с фучене се стрелна във въздуха и дръпна мокрото въже със себе си. Тежкия железен връх преждевременно се наклони и изглеждаше, като че ли ще пропусне целта. Но тогава със звън проби сферата и изчезна във вътрешността ѝ.

Дървената дръжка се плъзна непосредствено до краката на Мат.

Той бързо освободи въжето, за да го завърже здраво за една напречна греда. После, с ръце напред и с изпънато тяло като при скок с главата надолу, се метна през отвора.

При гмуркането студената вода го блъсна като юмручен удар в лицето. Плуваше бързо, за да се отдалечи колкото е възможно повече от сферата. Тогава изплува... и стана свидетел на ужасна съдба.

Беснеещ от гняв, че жертвата му се е изплъзнала, Лемар още веднъж удвои усилията си, за да се освободи от сферата, при което я повдигна с мощния си череп високо над водната повърхност и отново я остави да падне настрани.

Въжето светкавично се опъна, завъртя лодката... и с мощен тласък запрати Фрадак зад борда! Преобръщайки се няколко пъти, рибарят се стовари в езерото.

През разбушуваната вода Мат успя да долови само една неясна картина как Фрадак отчаяно се опитваше да избяга, ала сега се намираше в периметъра на покритата с броня опашка на влечугото.

Тъмна сянка разсече въздуха над него. За момент изглеждаше, като че ли рибарят с едно последно усилие ще успее да се метне настрани. Тогава върхът на опашката мина точно през средата на Фрадак.

Кървав червен облак милостиво обви двете половини на тялото, които бавно потънаха в дълбините.

Мат потисна порива си да нададе силен гневен вик, защото имаше нужда от всичкия си въздух, за да избяга от чудовището. Изплува отново едва след като го деляха десет метра от купола на станцията, който отново се разтърси от ударите на звяра. Оглушителният трясък, който се получаваше при това, беше надвикан само от писъка, който дойде от една платноходка. Беше гласът на Анака.

Докато плуваше, в жилите на Мат пулсираше неудържим гняв.

Искаше да отмъсти! Мъст за Фрадак и за всички безсмислено загинали през миналите дни, но също и за стотиците ритуални жертви, загубили живота си през последните десетилетия. Всички те бяха станали жертва на кръвожадността на едно чудовище, чието противоестествено съществуване се дължеше само на изследванията в подводната база. Лемар беше продукт на генното инженерство, на

което днешните хора не можеха да противопоставят нищо. И беше дълг на Мат, като наследник на онази епоха, да унищожи това същество заради тях.

Последните метри до платноходката се стопиха, когато Мат се хвърли срещу вълните с нови сили. Щом стигна до лодката, веднага към него се протегнаха няколко ръце, за да го качат горе. Погледът му попадна на Анака, която плачеше в обятията на Аруула.

Варварката и неколцина рибари хвърлиха въпросителен поглед към Мат, сякаш не се осмеляваха открито да попитат за съдбата на Фрадак. Като че ли щяха окончателно да унищожат шансовете му, ако се уверяха в истината. Мат само поклати тъжно глава, преди да даде заповед за отплаване.

Рибарите обърнаха платната към вятъра и поеха румпела на корабното кормило. През последните години всеки от тях беше загубил някой любим човек и макар всички да съчувстваха на Анака, никой не искаше да пропусне шанса да сложи край на терора на Лемар.

След кратко плаване закрепеното за мачтата въже се вдигна от водата. Когато то се изпъна със скърцане, лодката изведнъж доби вид на здраво закована, но след няколко секунди на боязливо изчакване издутите от вятъра платна преодоляха допълнителната тежест.

Дори беснеещият Лемар не можеше да попречи заедно с капана си да се отпрати на път и да бъде изтеглен до залива на Урлок.

Хората на брега изпаднаха в ликуване, когато видяха каква плячка теглят със себе си завръщащите се. Мъжете, жените и децата, които видяха безпомощността на гущера, вече се чувстваха победители, на които оставаше само да смъкнат плочестата броня и да си я разделят помежду си.

Но когато сферата от станцията стигна плитката вода, стана ясно, че Лемар далеч не е свършен! Щом влечугото усети здрава почва под краката си, опря се здраво във влажното дъно и метна тялото си назад.

Силен тласък премина през влекача, но калените в плаване рибари балансираха с крака клатушканията. Дори когато въжето между мачтата и сферата се опъна толкова силно, че носът на лодката се вдигна от водата, повечето от тях останаха прави.

Преди обаче лодката да се преобърне, претовареното въже се скъса със силен пукот.

Освободена от товара си, платноходката се плъзна с шум към брега, докато килът ѝ се заби в дъното и окончателно преустанови пътуването.

Матю и Аруула скочиха на брега. Ако Мат се беше опасявал, че мераклиите за зрелища ще го ударят на бяг при първите признаци на опасност, видя се приятно изненадан. Междувременно, изглежда, се беше наложило всеобщото разбиране, че Лемар е само едно кръвожадно животно, а не зло божество. Навсякъде хората вдигнаха харпуните си и нададоха боен вик, който по-скоро трябваше да им вдъхне кураж на тях, отколкото да уплаши влечугото.

— Целете се в корема му, там е раним! — изрева Мат на стоящите наоколо хора.

В следващия момент десетки харпуни бяха запратени в беснеещото животно. Повечето отскачаха от бронята на влечугото, но някои се забиха толкова дълбоко в корема му, че животът на звяра изтичаше на червени потоци.

Мат не можеше да повярва на очите си, когато между мятащите харпуни хора видя и вожда Рарок. Дватама мъже си хвърлиха само по един бърз поглед, преди Мат да изтича до гигантския арбалет. Въпреки това в този бърз поглед бяха скрити много повече неща, които не можеха да бъдат обяснени с хиляди думи. Разногласията между тях бяха погребани — сега стояха на една и съща страна, независимо какъв щеше да бъде изходът.

В този момент Лемар с чудовищната си сила успя да вдигне купола и да го стовари обратно на брега. Нестабилната пластмаса се пръсна със силен трясък.

Лемар отново се изправи с ръмжене — най-сетне беше свободен!

Ала беше смазан. Почти десетина харпуна вече бяха забити в обляното му в кръв тяло. Това даде кураж на Ослонг и на неколцина отчаяни смелчаци да изтичат до водата, за да атакуват Лемар от непосредствена близост. По дългите им сплетени коси можеше да се разбере, че всичките принадлежаха към най-тесния приятелски кръг на Фрадак. Мат не се учуди, когато между нападателите видя и кафявия перчем на Анака.

— Трябва ми факла! — изрева той на стоящите наоколо, докато други мъже заемаха позиция с гигантския арбалет. С мерника Мат

следеше как Лемар, заслепен от ярост, бясно се изправи, за да нападне атакуващите го хора.

Мат се прицели в светлия корем на звяра. Но въпреки че харпунът беше готов да се забие в гърдите на чудовището, пилотът още се бавеше.

— Къде е огънят? — извика той нетърпеливо.

Тогава се приближи Мокас със запалена факла.

— Нека Вудан да направлява ръката ти! — изрече жрецът, ясен знак, че е зачеркнал Лемар от своя списък на божествата. Матю Дракс пое факлата и с нея запали късия фитил, който стърчеше над дървената дръжка на харпуна.

Имаше само секунди до избухването на взривния заряд, закрепен на огромната стрела.

Пристъпи до спусъка. Тетивата отскочи и запрати харпуна във въздуха — точно в момента, когато Лемар се спусна напред, за да нападне приятелите на Фрадак.

— Проклета...! — изплъзна се от устата на Мат, но остатъкът от проклятието замря в гърлото му, когато видя, че харпунът, макар и да не улучи корема на чудовището, влетя в отворената му пасть.

От болка Лемар се изправи на задните си крака и с въртеливи движения на главата си се опитваше да се освободи от здраво забития харпун. Но преди да успее да го направи, се разнесе приглушена експлозия.

Черепът на звяра беше разкъсан на парчета. Дъжд от червеникавокафяви кости се разнесе във въздуха, преди барутните облаци да закрийт обезглавения труп.

Още за секунда покритото с плочки тяло остана изправено, после звярът се просна по дължина в плитката крайбрежна вода.

След няколко секунди пълно мълчание рибарите се втурнаха в залива и с харпуните си нападнаха безжизненото животно. Почти всеки от тях имаше лични сметки за уреждане с мрачния бог, който беше донесъл толкова много страдания на селата по брега на малкото море.

Мат разбираше реакцията на хората, но не изпитваше желание да участва в страховития ритуал. Изтощен, облегна гръб на гигантския арбалет и затвори очи.

След като първоначалното радостно опиянение премина, мършата на влечугото беше изтеглена на брега и около нея се натрупа голяма клада. Едва когато Лемар изгоря в буйните пламъци, беше наистина унищожен. И Мат едва сега можеше да бъде сигурен, че мутиралите клетки никога нямаше да се възстановят отново.

Докато езерният демон изгаряше, рибарите надонесоха ястия и напитки, за да отпразнуват заедно края на терора.

На Мат не му беше до триумф. Борбата отне твърде много човешки животи. Най-много го болеше за смъртта на Фрадак, с когото, въпреки първоначалните различия, го свързваше приятелско чувство. Така че за него най-хубавото нещо, което преживя вечерта, беше да види Анака и родителите ѝ отново заедно и в сговор.

— Защо така замислен? — попита го Аруула, когато донесе две чаши боровинково вино. — Тези хора честват теб като герой. Ако останем тук, можеш да станеш вожд на всичките петдесет и две села около малкото море.

Мат поклати глава.

— Щом като радостта от победата отmine, тук отново ще е от значение всекидневният труд — каза той. — А определено не ме бива за рибар. Хората би трябвало по-скоро да издигнат паметник на Фрадак. Той се изправи срещу безумието още когато никой не виждаше никакъв шанс за успех в борбата срещу Лемар. И даде живота си, за да могат другите да живеят в мир.

— Съчувствам на Анака — каза тихо Аруула, сякаш изговаряше нещо неприятно. — Но когато преди това видях кръвта по повърхността на водата, надявах се ти да си онзи, който отново ще изплува, а не той.

Мат нежно я прегърна.

— Нямаш причини да се срамуваш — утешаваше я той. — И аз бих се чувствал така, ако ти си в опасност. Нека утре да продължим пътя си. Бих искал колкото е възможно по-скоро да се върна в базата си в Берлин.

Аруула кимна утвърдително, преди да се облегне на рамото на Мат. Мълчаливо наблюдаваха празнуващите в екзалтация хора, които танцуваха около горящото тяло на Лемар, сякаш никога не е съществувал жертвен култ в негова чест.

[1] Фортуна — римска богиня на съдбата и щастието. — Бел.прев. ↑

СПЯЩИЯТ КРАЛ

Над коварно клокочещото тресавище и над храсталака, които обграждаха храма на Спящия крал, се извиваше синкава мъгла. Издигаше се и се спускаше на бледата лунна светлина, сякаш могъщото дихание на мрачните богове си играеше с нея. Картината беше *страховита*.

На отсрещната страна на блатото, напротив, очертанятията на дърветата и листата бяха съвсем отчетливи. С присвита глава и целият в слух, зад прикритието на стената от клони и шума се беше притаил Зеп Нюсли, най-упоритият шпионин в служба на Сивите кардинали. Това, че беше *техният* единствен шпионин, разбира се, не го правеше обществено достойние. Беше важен човек, всички знаеха това. Когато крачеше из руините на древния град Цюри^[1], всички тамошни обитатели приповдигаха шапки и му оказваха почит. Защото Зеп беше не само най-упоритият шпионин на Сивите кардинали, но и техен племенник.

Обстоятелството, че киснеше тук още от смрачаване, разбира се, нямаше да се хареса на Сивите кардинали. Вместо да си почесва носа на лунната светлина, по-добре беше да се вдигне и в сянката на големия кедър да се промъкне оттатък до храма. За да изпълни заповедта, която му бяха дали тази сутрин.

„Жа проникнеш в крипусттъ на бролианити и жа разузнайш отбранителната им система.“^[2]

Зеп потрепера. Попадналият в полезрението му храм беше обгърнат в голяма тайна и го охраняваха хора, чиито оръжия си ги биваше. По-рано — знаеше това от разказите на предците си, които от своя страна бяха получили знанията си от своите предци — пазачите на храма били съвсем обикновени суицани^[3]. Но някога, преди шестнайсет поколения, основателят на династията им открил в мрачните подземия на градежа нещо, което по-късно осигурило голяма власт за него и за рода му.

„Гърмящите оръжия на Спящия крал!“

И при тази мисъл Зеп беше принуден да потръпне. С гърмящите оръжия шега не биваше. Бяха от желязо, трещяха оглушително,

оставяха големи дупки в кожата на човека и го просваха мъртъв на земята. В цялата, заобиколена от покрити със сняг планини област, говореше се в Цюри, никой не разполагал с такава власт като братството на ордена на бролианите. А бяха и заможни. Властта и богатството си дължаха на прастаро знание, което ревниво пазеха от шестнайсет поколения насам. Естествено — и на оръжията си.

Зеп въздъхна. После си пое дълбоко въздух, не обърна внимание на лекото треперене на коленете си и се шмугна през високата трева, която стигаше до носа му. След малко съгледа каменната ограда на храма. За щастие около него се виеше синкавата мъгла, която блатото бълваше според капризите си. Скоро тя така обгърна Зеп, че той с мъка можеше да види и върха на носа си.

Когато се добра до зида, до ушите му достигна тихо металическо дрънчене, което се чуваше винаги, когато наблизко имаше бролианец. Те се обличаха в лъскава ламарина, която във вид на плочки покриваше гърдите им, а главите — с шлемове. Смятаха ги за почти неуязвими. Който се спречкваше с тях, трябваше да има здрав череп, защото и ръкавиците им бяха от ламарина и с тях можеше да се нанасят убийствени удари.

Зеп се притисна плътно до стената, затаи дъх и наостри уши. Нямаше съмнение, точно зад каменния вал крачеше пазач. От вълнение по челото на Зеп избиха капки пот. Вслушваше се в приглушеното думкане на сърцето си и проклинаше самохвалството, с което тази сутрин отвърна на въпроса на чичовците си дали има достатъчно смелост да проникне в храма на врага и да изтръгне важна информация. Например дали бролианите вече знаят, че последната им експедиция на юг е попаднала в лапите на степните гуули.

Самата мисъл за гуулите почти накара Зеп да повърне. Но той се стегна. Не беше тук, за да се издаде с неприлични шумове и да го заловят. Беше тук, за да служи на Сивите кардинали, защото му бяха дали надеждата, че ще го повишат в главен шпионин, ако изпълни задачата.

Освен това беше тук, за да напъха в 164-те тайни джоба на наметката си всичко, което не беше здраво закрепено на мястото си. Защото страдаше от досадна болест, за която, за щастие, никой не знаеше: всеки ден по няколко пъти го налягаше мъчителен сърбеж в седалищната област, който Зеп можеше да облекчи само ако присвои

нещо, което не му принадлежи. Тъй като през целия днешен ден беше сам и нямаше възможност да задоволи мистериозния си нагон, натрапчивият сърбеж постепенно го съсипваше.

Когато чу стъпките на стража да се отдалечават, стрелна се като сянка покрай каменната стена и стигна до онова място, където имаше врата. Портата беше от гладки, стърчащи напред железни пръчки, които в горния си край завършваха като ужасни остриета на копия. Зеп хвърли един поглед през решетката. Съгледа храсти и непроходим трънак... и две великански фигури. Носеха сандали, фустанели на карета в зелено и бяло, шлемове и сребърни нагръдници. Стояха пред широкото мраморно стълбище, което водеше към храма. Освен това носеха лъскави мечове, а на коланите им висяха всяващите повсеместен ужас гърмящи оръжия, от които човек трябваше да стои по възможност по-далеч.

Храмът зад тях беше тъмен и тих, но Зеп знаеше, че това впечатление е измамно. Без съмнение, зад мрачните стени първосвещениците на бролианите извършваха отвратителни ритуали, заклинаваха своя Спящ крал и очакваха неговото събуждане, та, както гласеше прорицанието, той „да владее на земята над всички хора и всякакви гадини“.

Кога щеше да настъпи денят, когато Спящият крал щеше да се събуди, не беше известно на Сивите кардинали, но се предполагаше, че не е далеч. През последните седмици надменните и без това братя на ордена вървяха още по-надуто из улиците на Цюри. Следователно с пълно право можеше да се очаква, че в близко бъдеще нещо ще се случи.

Сивите кардинали, разбира се, не вярваха, че Спящият крал въобще съществува. За тях той беше само дух страшилище, което бролианите са си измислили, за да се правят на важни. С твърдението, че са гвардия на царя на всички царе, вероятно само искаха да затвърдят владетелските си претенции над кантона. Освен това никой от слизащите от време на време от планината шамани не беше чувал нещо за някакъв си Спящ крал.

Зеп беше склонен да се съгласи със Сивите кардинали, защото бяха стари и умни, и мъдри. По принцип беше склонен да споделя всички популярни съвременни възгледи, което се дължеше на факта, че

собствените му знания не бяха блестящи и че човек я кара най-добре, когато говори в угода на силните на деня.

По тази причина именно беше готов да изпълни изключително опасната мисия съвсем сам. Ако имаше спътник, много скоро щеше да стане ясно, че всъщност Зеп изобщо не знае как да проникне в храма, през чиято порта току-що провря носа си. Острите като копия решетки го хвърлиха в паника. Как да мине от другата страна?

Внезапно нещо извънтя зад гърба му. Ръцете на Зеп се хлъзнаха надолу по пръчките и той загуби равновесие. Преди да оформи някаква ясна мисъл, установи, че носът му е в калта. За голяма негова изненада портата се оказа зад него. Както и огромната, тъмна и зловеща фигура на един бролианец, който навярно беше направил обиколката си около района на храма и сега с изсвирване съобщаваше, че отново е тук.

Обзет от голямо объркване — и страх, — Зеп се притисна към чакъла и разбра, че поради стройната си фигура е изпаднал между пръчките на решетестата врата.

„Дяул да гу земе!“ — помисли си той.

Вероятно си е помислил малко по-шумно, защото, за голям негов ужас, стражът пред портата не започна обхода си отново, а се приведе и попита:

— Има ли някугу тук?

В объркването си Зеп насмалко да даде отрицателен отговор на питащия, но в последния миг пъхна десния юмрук в устата си и така заглуши гласа си.

Подозрителният страж се приближи с мърморене. Зеп се притисна към земята. Практически се сля с чакъла и гъстия бурен. Тогавачу стражът да се придвижва още повече към портата и да си мрънка нещо.

Сърцето на Зеп заби лудо. Беше убеден, че облеченият в метал великан може да чуе ударите му. Когато в целия си страховит ръст се наведе над остриетата на портата, на Зеп му хрумна идея, която веднага осъществи на дело: изхърка като разгонена мъжка флеге, защото в това нещо, както можеха да го засвидетелстват в цял Цюри — особено посетителите на кръчмите, — беше просто *съвършен*. Флегетата бяха подобни на мухи същества, космати и големи колкото тиква. Обичаха да снасят яйцата си в живо още месо, та после да

послужи за храна на котилото им. Обикновено бръмчаха, когато бяха възбудени, издаваха шумове, които всеки познаваше.

Хъркането на Зеп, изглежда, удовлетвори стража, защото той изръмжа още веднъж, издуха носа си върху портата (и върху черната шпионска маска на Зеп) и се разкара оттам, за да започне отново своята обиколка на храма на Спящия крал.

Зеп си пое дъх. Остана да лежи още за минутка. Когато стъпките се отдалечиха, се изправи и безшумно, като седемдневно тараче, се устреми през вътрешния двор. При това гледаше да е по-далеч от района на мраморното стълбище, където двамата пазачи, които видя най-напред, си изпълняваха службата.

Промъкна се на четири крака през хрусталака и обиколи храма, докато открие задна врата, която, за негово нещастие, беше заключена. На няколко крачки по-нататък има късмет, защото се натъкна на прозорец, който бяха забравили да затворят. Зеп бързо се озърна, тогава погледът му попадна върху лежащ на земята празен варел, който с няма въздишка (в края на краищата не искаше да се издаде) постави под прозореца. След секунди се покачи по него и очите му зорко огледаха луксозното помещение с кожени мебели. Изви се през перваза на прозореца и се спусна на пода.

Секунда по-късно, тъкмо се беше скрил зад едно огромно кресло, една врата се отвори и в помещението влязоха трима загърнати в кафяви раса с качулки братя от ордена на бролианите. Седнаха в кожените кресла и на няколко пъти се покашляха. Зеп наостри уши.

— Хрррумф — каза първият бролианец.

— Хрррумф — каза вторият.

— Хрррумф — приключи третият.

Беше наистина страшно интересно какво ли не успяваха да узнаят в тайнствената си дейност шпиони от калибъра на Зеп.

— Капитан Блунчи отдавна трябваше да е тук с командата си — продължи първият.

— Започвам да се безпокоя — каза вторият.

— Почти съм уверен, че експедицията през степта е претърпяла фиаско — рече третият.

Зеп, който клечеше зад креслото на третия бролианец и се мъчеше да заглуши ударите на сърцето си, се питаше какво ли е това *фиаско*, защото досега не беше чувал тази дума.

— А при това оловото, което трябваше да купят, ни е необходимо спешно, за да леем нови куршуми — каза първият.

Зеп нямаше представа и какво е това куршуми, но във връзка с „(на)ля“ предположи, че се отнася за нещо, свързано с „пия“. После му хрумна, че всъщност тази сутрин Сивите кардинали споменаха някой си „капитан Блунчи“ и някаква „експедиция“ в степта, в чийто източен край се намирала така наречената оловна мина. Бяха споменали експедицията на капитан Блунчи в някаква връзка с обитаващите степите гуули. Когато Зеп си помисли за гуулите, сърбежът в седалището му стана направо убийствен. Трябваше *спешно* да задигне нещо. Но какво?

Докато тримата първосвещеници се наведоха и мърморейки приглушено, се унесоха в разговора си, погледът на Зеп блуждаеше отчаяно натам-насам и се закова в стоящия наблизко върху масата златен свещник. За щастие трите демонично черни свещи в него не бяха запалени. Зеп се спусна и със затаен дъх, стискайки болезнено сърбящия си задник, запълзя на четири крака зад бролианите по тъмния килим от козина на вакуда.

Когато вече си помисли, че е свършено с него и ей сега ще експлодира, вдигна глава над дървената масичка със свещника и протегна мръсната си лапа към него.

— Хрррумф — каза първият първосвещеник.

— Хрррумф — каза вторият първосвещеник.

— И вие ли виждате това, което виждам и аз? — попита третият първосвещеник.

Сметна, че имат предвид него, защото погледите на расоносците бяха насочени към Зеп.

„Пу дяулти“ — помисли си той.

— Знам какво впечатление ще ви направи — каза той бързо и нервно преглътна. — Но мога да ви обясня всичко...

На небето луната беше бледа като восък. По него се носеха облаци. Ту като жълт пушек, ту тежки и тъмни. Някои приличаха на дяволи, на вещици и допотопни приказни животни.

Но колкото и много облачни привидения да отминаваха по небосвода, на земята не се помръдваше нито лист и не потрепваше

нито стрък трева. Между неподвижните силуети на самотните степни дървета все още тегнеше морният зной на деня и уханието на дърво, смоли, листа и цветове.

Когато Матю Дракс вдигна глава и помириса, носът му откри фреккойшерите, които величествено и спокойно крачеха пред него в степта — тъмнозелени, покрити с фина козина гигантски скакалци, големи горе-долу колкото камили. Номадските племена и търговците използваха с охота опитомените гиганти като товарни и ездитни животни. Леко натоварени, можеха да скачат на повече от трийсет метра и да прелитат на големи разстояния. Това че сега не правеха нито едното, нито другото, се дължеше на факта, че носеха на гърба си тежък товар. Цялото стадо принадлежеше на водещия произхода си от Дойцланд^[4] търговец Ахмаз. Той тъкмо идваше от южните средиземноморски земи и беше на път за родината си, за да закара стоките на хората. И Мат беше на път за някогашна Германия, затова той и Аруула се присъединиха към кервана.

Нова облачна сянка затъмни древния керванджийски път. Страховита змейска глава с дълга черна грива се носеше покрай полумесеца.

Преди немного време командир Матю Дракс беше пилот от ВВС на САЩ. До днес на обед едва ли нещо напомняше за това. Докато по време на почивката една жена от хората на Ахмаз взе изпокъсаната му униформа и с игла и конец отново я приведе в ред. Също и русата му коса, която след четирите месеца на този свят стигаше почти до раменете му, пак беше постригана по военному.

Синьозелените очи на Мат оглеждаха стройната, чернокоса жена, която седеше пред него на самара на фреккойшера и направляваше ездитното животно. Това, че оцеля през изминалите месеци, не на последно място го дължеше на Аруула, която го откри в планините сред останките на стратосферния му реактивен самолет и го спаси от два гладни тарака^[5].

Оттогава бяха заедно. Макар че Мат не знаеше точно на колко години е Аруула, смяташе че е някъде в началото на двайсетте. Това, че за нея беше сравнително лесно да научи езика му, беше свързано с телепатичната ѝ дарба. Към всичко това по време на опасни ситуации тя се оказва смелчага, на когото човек безусловно можеше да повери

живота си. Само дето не желаше да се откаже от съмнителните си маниери на хранене.

Погледът на Мат попадна върху човека, който редом с него галопираше върху гърба на друг гигантски скакалец. Ахмаз беше як мъжага с груба кожа, много белези и черна грива, която завършваше с дълга брада, показваща вече първите си сребърни ивици. Около челото му беше навита червена лента, а между зъбите му беше стисната тънка, черна пура. Някак си напомняше стария Дъглас Феърбанкс в немия филм „Черният пират“. За разлика от своите спътници с леко монголоидните очи, облечени в кожи и с тюрбани, в северната си родина Ахмаз бе придобил известно образование и бе пропътувал много страни — например Руланд^[6] и Цина^[7] на изток. Бил е също и в Арба^[8], която се намираще далеч на юг.

Последното му пътуване водеше до Туурк, за която Мат предположи, че се отнася за някогашна Турция. От Туурк бяха и придружителите на Ахмаз и техните жени. Беше закупил масла, платове, подправки и много центнери хаш. Хашът беше много търсен от знатни господа и дами в родината му, защото създаваше чувството за успокоение и радост у хората, които го пушеха. На Мат не му беше нужно много време, за да се досети какво е това хаш. Като младок и той беше винаги готов да опита нещо ново.

Въпреки тъмнината, състоящият се от десет фреккойшера керван беше наложил добро темпо, независимо че наред с тежкия товар животните носеха и по двама ездаци. Преди пътят им да ги отведе на север, Ахмаз искаше да направи престой в едно селище, наречено Цюри. Затова пое по стария керванджийски път през степта.

— Още ли е далеч?

Ахмаз поклати глава.

— Утре вечер сме там.

— Има ли полза от съкращаването на пътя?

— Разбира се — каза Ахмаз. — Макар че храбрите ми туурки не са във възторг от това, че поемаме по стария път, но така спестяваме цяла седмица време. — Усмихна се весело. — Суеверни са. Страхуват се от някакви степни духове, за които са им разказвали дедите им. Но аз по-скоро бих си счепкал косите с Оргуудоо, отколкото да поема разноските за цяла една седмица.

Като цивилизован човек от Севера Ахмаз не беше склонен да вярва в демони като Оргуудоо. Както разказа, имало бурна дискусия между него и туурките. На цветистия си език говорели за зли духове, които живеели в степите, естествено — и за обичайното „безименно страшилище“, което носело на хората смърт и проклятие.

Някаква конкретна заплаха, разбира се, не можели да назоват — знаели за „безименното страшилище“ само от предците си, които преди доста поколения дръзнали да навлязат в планинската страна на суицаните. Но Ахмаз беше господар на този керван. Той плащаше на туурките и в края на краищата наложил волята си над тях.

Въпреки това хората му изглеждаха напрегнати. На Мат му направи впечатление, че не сваляха ръце от извитите си саби и непрекъснато се озъртаха. Питаше се дали страховете им са оправдани. През месеците на пребиваването си в този свят преживя много неща и се сблъска със смайващ брой мутирала същества, които не мислеха доброто на хората.

Мат не се съмняваше, че причината за многото промени трябва да се търси в 2012 година: тогава осемкилометровата комета „Кристъфър-Флойд“ възвести залеза на старата цивилизация. Тя изпускаше непознато лъчение и се сблъска със Земята в района на Азия. Мат предполагаше, че е унищожила Китай и голяма част от Русия. Завихрените високо във въздуха земни маси, изглежда, за дълъг период са обгръщали планетата като мъглив похлупак. Вероятно катастрофата е била последвана от ледников период, който е запратил човечеството във варварството. Борбата за оцеляване е стояла над всичко.

Насекомите и плъховете очевидно са устояли най-добре на катастрофата, защото се бяха превърнали в доминиращи видове, докато човечеството беше дегенерирало — много повече, отколкото би се очаквало. Колко време е продължил ледниковият период, Мат не знаеше, но сигурно са били векове. Климатичните и географски промени, на които беше свидетел досега, сочеха на факта, че полюсите са разположени по-различно, отколкото преди.

Керванът спря. Мат и Аруула протегнаха шии. В степта пред тях се извисяваше скална формация. Туурките се разбъбраха възбудено. След кратко дърдорене водачът им обърна фреккойшера си и

запрепуска назад към Ахмаз. Търговецът го гледаше спокойно и подръпваше брадата си. Ала челото му беше навъсено.

Водачът на туурките, строен млад мъж с черни очи и мигли като коприна, който се казваше Махомет, укроти ездитното си животно.

— Ахмаз — каза той с напевен глас, — ти си добър човек, макар че избра този път против съвета ни. — Покашля се. — Но сега стигнахме до мястото, от което не можем да продължим нататък.

— Какво означава това? — попита Ахмаз и се изправи на седлото на фреккойшера си. — Да не би да сте си наумили да се бунтувате?

Махомет се обърна и посочи скалната формация, която се издигаше пред тях от земята.

— Оттатък, зад хълма ни очаква Злото — отвърна той. — Ако продължим да яздим, излагаме се на голяма опасност. Но ако обърнем и поемем по друг път, няма от какво да се страхуваме.

— А какво по-точно — попита спокойно Ахмаз — *представява* това Зло?

Тууркът повдигна рамене. Че думите му не напуснаха с лекота устните му, Мат позна по изражението на лицето му.

— Не знаем — каза Махомет. — Но Брахим Мъдрият ни разказа за видение, което имал още бащата на неговия баща. Той видял някога тези скали.

Брахим Мъдрият, така знаеше Мат, беше най-старият туурк от отряда на Махомет, едноок мъж на около петдесет години. Туурките твърдяха, че бил *ясновидец* и с незрящото си око можел да види неща, които никой друг не вижда.

Ахмаз погледна към скалите и въздъхна.

— Не знам как е прието у вас, скъпи Махомет — каза после. — Но ако разкажа в кръчмите на родината си, че заради видението на някакъв едноок човек съм се върнал назад, ще ми се подиграват.

Нито една мигла на Махомет не трепна.

— Разбра ли ме, Махомет? — попита Ахмаз учтиво.

Мат затаи дъх. Как ли щеше да реагира тууркът? Народът му се смяташе за смел, а Ахмаз косвено го бе наркъл страхливец.

Но Махомет беше същински образец на самообладание.

— Ако е рекла богиня Зулейка, ще се справим с всякакви опасности.

Ахмаз се засмя.

— Така повече ми харесваш. — Озърна се и за миг погледна сребърната луна. — Направихме достатъчно за днес. Разтоварвайте и вдигайте бивак. Подир това ще отидем до скалите и ще видим дали зад тях се крие някакво Зло.

Отблизо скалната формация изглеждаше по-висока, отколкото отдалеч.

— Доста е стръмничка — каза Ахмаз, след като хвърли изпитателен поглед към скалата. — Нека се изкачим.

С пъргавина, която Мат не би допуснал у него, се спусна от седлото и скочи на земята. Мат, Аруула, Махомет и останалите туурки грабнаха оръжията си и последваха примера му.

Изкачването беше мъчително. Ахмаз хвърли един поглед към отдалечения на петстотин метра лагер, в който горяха огньове и двете жени приготвяха вечерята. Тогава подкани хората на Махомет.

— Побързайте. Гладен съм и искам по-скоро да се връщам.

Махомет промърмори нещо. Мат, който изкачи върха до него, го изгледа изпитателно. Макар че Махомет владееше чувствата си, не успяваше изцяло да прикрие страха си. Любопитството на Мат нарастваше с всеки изминат метър. Какво ли ги очакваше откъм другата страна на скалата? Дали туурките наистина се страхуваха само заради някакви суеверни приказки?

Най-сетне стигнаха до върха.

— Толкова е тъмно, че нищо не се вижда — рече Ахмаз и изруга. — Да слезем долу.

Заспускаха се лека-полека. Обратната страна на скалистия хълм не беше толкова стръмна. Земята беше рохкава и песъчлива. Подхлъзвайки се, стигнаха най-сетне до равното място.

Ахмаз приклезна, взе шепа земя и я пусна да се изсипе между пръстите му.

— Някъде тук трябва да има вода. Почвата е влажна.

Махомет последва примера му.

— Не — каза той. — Това не е почвена влага. По-скоро е... слуз.

— Слуз ли? — попита Ахмаз. Отново хвърли поглед към ръката си. — Да, имаш право. Но какво ли я е отделило?

Мат си спомни за своята среща с гигантския охлюв в мрачните галерии в Милано^[9]. Потръпна и бавно продължи нататък. Чувстваше, че над това място витае някаква тягостна атмосфера.

Аруула вдигна носа си и помириша въздуха.

— И ти ли усети този мирис?

— Какво? — попита Мат.

— Мирише на... — тя преглътна. — ... на мърша.

— Нищо не долавям — рече Ахмаз.

— Права е — каза Махомет. — И аз го подушвам.

Неколцина туурки кимнаха одобрително. Сега и Мат помириша, но без успех. Обонянието му навярно беше много по-слабо от това на децата на природата от това време. Ахмаз, който отстъпи крачка назад, се приближи до нещо и предизвика леко издрънчаване на метал. Всички стиснаха мечовете си и се заоглеждаха уплашено.

— Погледнете това — рече Ахмаз и се наведе. — Намерих нещо.

Всички се скупчиха около него. Държеше в ръката си някакъв шлем, който изглеждаше като стесняващо се в края полукълбо, отвътре с подплънка, а отстрани с кожен подбраден ремък. На предната страна беше гравирано нещо: главата на някакъв плешив мъж със затворени очи и няколко жици на главата.

— Вече съм виждал такива шлемове — каза Ахмаз и присви клепачи. — Само не зная къде... — Подаде го на Мат, който любопитно го опипа. Ламарина.

Аруула погледна земята.

— Тук има още нещо. — Издърпа някакво парче метал, покрито с пясък и рохкава земя.

— Броня! — рече Мат изненадан.

Аруула измъкна нагръдната броня от пясъка. Ахмаз я взе и избърса с ръкава на басмяната си риза пясъка и прахта.

— Как блести — каза той учудено.

— Не е възможно да е лежала дълго тук. — Махомет разгледа внимателно бронята. Пръстите му се плъзнаха изучаващо по метала.

Мат внезапно го обзе неприятно чувство и се взря внимателно в земята наоколо. Накрая погледът му попадна върху една въздълга издатина. Приклепна и предпазливо изгреба настрани пясъка и земята. След малко разкри още една броня.

Ахмаз и другите внимателно го наблюдаваха.

— Там има още — рече Махомет. — Нещата са така разположени, като че ли някой е умрял в тях.

Имаше право. Нагръдната броня лежеше на обратната си страна, отляво и отдясно на нея — две широки метални гривни за ръка. По-надолу Аруула откри два набедреника, които очевидно са стигали до коленете на собственика им. У Мат се засили впечатлението, че тук е лежал мъртъв воин.

— Но къде са му костите и черепът? — попита Аруула.

Ахмаз нерешително подръпваше брадата си. Мат стана и го изгледа изпитателно. Макар да изглеждаше външно спокоен, това беше само маска. Очите му припламваха по странен начин. Той се стегна, за да не хвърли туурките в паника. И Махомет изглеждаше крайно съсредоточен. Хората му мятаха мрачни погледи наоколо си, а ръцете им стискаха дръжките на извитите саби. Съвсем ясно им личеше, че биха предпочели да се върнат на бегом при ездитните животни. Но дисциплината ги задължаваше да останат тук.

— Хайде да изчезваме оттук — каза тихо Махомет, — докато все още можем.

Хората му замърмориха одобрително.

— Не бързайте толкова — каза Ахмаз и се огледа. — Това място е обгърнато в някаква тайна и аз по-скоро ще се счепкам с Оргуудоо, отколкото да се откажа да я разбера.

Махомет мрачно кимна.

— Ще се хванеш гуша за гуша с Оргуудоо.

Ахмаз не обърна внимание на забележката.

— Да минем няколко крачки по-нататък — каза и тръгна. Мат и Аруула се присъединиха към него. Останалите не можеха да преглътнат мълчаливо обидата, че една жена не се страхуваше. Махомет и трима-четирима мъже изфучаха, после тръгнаха и те. Пет метра по-нататък Ахмаз спря отново.

На лунната светлина се разкри ужасяваща гледка: в диаметър от двайсет метра навсякъде бяха разхвърляни нагръдни брони, шлемове, части от брони за ръцете и краката и оръжия.

Аруула първа наруши мълчанието.

— Ако тук е имало борба, къде са тленните останки на воините? Виждам само метал, никакви кости.

— И аз не го разбирам — каза Ахмаз с хриплив глас. — Ако всичко това беше прастаро, щяха да се разпаднат на прах. Но погледнете броните. Като нови са.

Махомет се покашля.

— Може би вече трябва да се връщаме — рече той.

Ахмаз хвърли мълчалив поглед над бойното поле. Макар и да обичаше да предприема рискове, това място беше страшно и за него.

В този момент луната се скри зад тъмен облак. Мигновено въздухът се изпълни с някакво мляскане и към мъжете се понесе воня на мърша.

— Какво е това? — извика Махомет обезпокоен.

Неколцина туурки измъкнаха факли от коланите си и скоро светло сияние огря нощта.

Земята около тях се разкърти. Това ще рече, че беше изблъскана отдолу нагоре и настрани. Погледът на Мат попадна върху няколко десетки кръгли щитове, които като канализационни капаци се надигнаха от песъчливата земя. Мършави фигури се изправиха, изскочиха от дупките и в полуприведена поза, заобиколиха хората.

На Мат му се пригади, когато различи подробностите. На Аруула ѝ прилоша.

Малки червени като на албинос очи ги гледаха втренчено из дълбоките очни кухини. Тесни черепи, покрити с тънка като пергамент кожа. Тук и там прозираха костите на черепа. Върху страховитите мутри доминираше малката, лишена от бърни уста с дълги кучешки зъби. Изпълзелите от земята същества бяха бледи като мъртъвци, напълно плешиви хуманоиди. Изправени, бяха високи почти два метра. От устата им капеше по земята белезникава слюз. Имаха дълги, костеливи ръце. Доколкото можеше да се видят пръстите им, те завършваха с хищни нокти. Носеха нащърбени извити саби, подобни на онези на туурките, и бяха облечени с прозрачни препаски. Краката им изглеждаха твърди като рог, петите им завършваха с дебел колкото пръст петсантиметров бодил. С тихо пръхтене и ръмжене обградиха чужденците.

— Какво е *това*? — каза Мат със задъхване.

— В името на Вудан — прошепна Ахмаз. — Чувал съм за тях... Това са гуули... Човекоубийци... Хранят се с мърша и трупове... Говори се, че ядат дори кости...

Мат преглътна с мъка и дооткопча пистолета си, макар и да се съмняваше, че с куршуми ще може да направи нещо срещу тези живи скелети. Аруула стоеше до него. Изглеждаше като парализирана от ужасния вид на гуулите.

Махомет съвсем спокойно измъкна една факла от колана си, запали я от тази на друг туурк и изтегли извитата си сабя от канията.

След секунди започна ожесточена битка. Ахмаз тикна една факла в лицето на първия нападнал го гуул. Този веднага се подпали и с вой се загърчи на земята. Аруула се събуди от вцепенението си, когато първият противник беше само на няколко крачки от нея. Тя размаха меча си, улучи челото на гуула и разпръсна бяла кръв. Гуулът изпухтя. Тънката му, крива ръка се стрелна бързо напред.

Мат не успя да даде дори един изстрел. Пареща болка прониза лявата му ръка и едно острие разкъса униформата му. Той се метна настрани, падна и с претъркаляне се изтегли извън опасния периметър — и попадна от трън, та на глог. Когато погледна нагоре, пред него стърчаха три звяра и го гледаха втренчено с албиносите си очи. На заден план чуваше проклятията на бясно борещите се за живота си туурки.

Ако успееш да го приклепят, беше загубен. Мат подкоси краката на средния гуул. Появи се празнина. Мат се оттласна и с все сили скочи през нея. Зад него се дочуха бясно ръмжене и бързи стъпки. Гуулите бяха по петите му! Матю се обърна — и едва сега забеляза, че „Беретата“ беше изчезнала от ръката му! Сигурно я беше загубил.

Трескаво се огледа. След секунда видя пред себе си цевта й да стърчи от пясъка. Хвърли се към оръжието, грабна го, отново се претърколи и откри огън.

Бам! Бам! За кратък миг Мат отбеляза, че „Беретата“ изведнъж започна да стои някак си другояче в ръката му, но когато тя изляя, избълва огън и незабавно уби двама адски виещи нападатели още в скока им, пилотът предпочете да се съсредоточи върху подскачащите наоколо създания, които бяха притиснали зле спътниците му.

Сражаващите се около него мъже се стъписаха уплашено. Очевидно не познаваха огнестрелните оръжия. Но като видяха какъв ефект има върху гуулите „гърмящата ръка“ на Мат, изръмжаха въодушевено и се хвърлиха още по-яростно в битката. Дрънчеше желязо в желязо, от остриетата изскачаха искри.

Следващият гуул се нахвърли отдясно към Матю Дракс. Червените му очи излъчваха смъртоносна жажда за кръв. Мат завъртя оръжието и се прицели.

Бам! Над основата на носа на нападателя се появи черна дупка. Следващият устремил се към него гуул се опита в последния момент да промени посоката, но беше вече късно. Оловният куршум пръсна костеливия му череп. Умря безмълвно.

Едва сега Мат се сети да разгледа оръжието по-отблизо. И се слиса. Пищовът в ръката му съвсем не беше неговата „Берета“! Но не му остана достатъчно време, за да се диви дълго над това. Отново трябваше да се отбранява срещу неколцина нападатели.

Бам! Бам! Бам! Атаката на гуулите най-после спря. Ахмаз, Аруула, Махомет и другите се спуснаха да ги преследват. Остриетата на мечовете им свистяха във въздуха. Стояха опряни гръб в гръб и оказваха ожесточена съпротива на лешоядите. Ахмаз косеше със сабята около себе си. До него стоеше Махомет и атакуваше гуулите едновременно с огън и сабя. Един мъж падна мъртъв на земята до него и едно от чудовищата го го отмъкна със себе си. Но не стигна далеч: оръжието на Мат накара главата му да експлодира.

Гуулите загиваха един след друг — или от меч и огън, или от пищова на Мат. Останалите го удариха на бяг, но туурките не искаха да ги изпуснат да се изплъзнат. С гръмки бойни викове се устремиха след тях. Отначало Мат искаше да ги последва, но при следващото натискане на спусъка се чу само едно изщракване, което показва, че пълнителят на чуждото оръжие е празен.

Аруула се появи до него и му подаде загубената „Берета“.

— Ето ти гърмящата ръка, Маддракс!

Мат взе оръжието и го прибра.

Аруула посочи втория пистолет.

— Откъде се взе другото оръжие? — осведоми се тя.

— Намерих го в пясъка. — Мат повдигна рамене. — Нямам представа откъде е. Но то няма още дълго... — Млъкна, когато към тях се присъедини Махомет. Тууркът гледаше пистолета със страхопочитание, но сетне посочи само раната на Мат.

— Покажи ми ръката си.

Мат се подчини. Махомет посегна към една от завързаните на колана му кожени торбички, извади малка тенекиена кутия и намаза

раната на ръката на Мат с дебел пласт мехлем с остра миризма.

— Какви са загубите ни? — попита Ахмаз, който се приближи до тях. Макар все още останал без дъх, той се огледа, готов да продължи да се сражава. Хората на Махомет се скупчиха около четирите, лежащи на земята фигури, на които очевидно вече не можеше да се помогне. Петима други бяха леко ранени и бяха превързани.

Когато Ахмаз и Махомет се присъединиха към хората си, Аруула остана при Мат. Тя гледаше с ококорени очи намереното оръжие. Мат все още не можеше да проумее: ставаше въпрос за фабрична изработка, сребърна „Брюна“ с дълга цев, съгласно гравирания надпис — произведена през 2008 година. Пълнителят побираше двайсет патрона. Пистолетът не беше нито надраскан, нито изглеждаше да е стоял с векове на това място.

Когато погледът на Мат попадна върху частите от старинното снаряжение, запита се как този човек се е добрал до такова огнестрелно оръжие. Това беше още един въпрос, който остана без отговор.

Засега.

[1] Цюрих. — Бел.прев. ↑

[2] В контекста на литературния немски език швейцарският му вариант (тук: хипотетичното му състояние след 500 години) звучи горе-долу като трънският диалект на фона на литературния български език. За по-голяма нагледност в развитието на фабулата на съответните места сме използвали изрази от някои наши източни говори. Надяваме се, че читателите ще ги разберат. — Бел.прев. ↑

[3] Швейцарци. — Бел.прев. ↑

[4] Леко видоизменено от Дойчланд — Германия. — Бел.прев. ↑

[5] Виж МАДДРАКС 1, „Богът от ледовете“. — Бел.авт. ↑

[6] Русия. — Бел.прев. ↑

[7] Китай. — Бел.прев. ↑

[8] Арабия. — Бел.прев. ↑

[9] Виж МАДДРАКС I, „Кървавата крепост“. — Бел.авт. ↑

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

КЛОД ДЕ БРОЛИ

(4 ФЕВРУАРИ 2012 Г., 12:08 Ч. ЦЕВ (ЦЕНТРАЛНОЕВРОПЕЙСКО ВРЕМЕ))

И така, няма никакво съмнение! Кометата ще удари в района на Азия, според изчисленията на астрономите — на географската ширина на езерото Байкал. Както Брюксел току-що оповести по медиите, ще се направи един последен опит проклетият отломък да се разгради на атоми. Щели да го обстрелват от Международната космическа станция с атомни бойни глави. По мое мнение това не е нищо друго, освен един смехотворен опит за поддържане на надеждата у населението.

При тези обстоятелства ми е трудно да се владее така, както са свикнали да ме виждат в управителните съвети на предприятията ми. С оглед на факта, че сблъсъкът е неминуем, иска ми се да закрепя! По телевизията брътвят от месеци какви последствия могат да се очакват, ако се случи възможно най-лошото. Масата на „Кристъфър-Флойд“ е точно на критичната граница. Учените твърдят, че тя или ще пръсне Земята на безброй малки късове, или тотално ще я опустоши, така че оцеляването на човечеството не е сигурно.

Но не и моето! Клод де Броли не напразно е прекарал два̀сет години от живота си, инвестирайки милиарди в технологии на бъдещето, та само да наблюдава как светът си отива!

За щастие не се осланях на това, че царящият относителен мир ще е вечен. За късмет, не съм преустроил в гараж за колекцията ми от стари автомобили противоатомния бункер, който баба ми и дядо ми са построили през 1955 г. на неутрална земя, както направиха някои други, които бяха приспани от края на Студената

война. И, за мой голям късмет, не се подиграх като другите финансисти на мистър Ото Фортенски от Милуоки, когато дойде при мен, за да ми представи своя прототип на криогенна система! Противоатомният бункер на баба ми и дядо ми и криогенната система на Фортенски ще ме спасят!

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

КЛОД ДЕ БРОЛИ

(6 ФЕВРУАРИ 2012 Г., 15:05 Ч. ЦЕВ)

Бункерът е напълно готов за експлоатация, енергозахранването, благодарение на трилитиевия кристал — осигурено за векове, а замразените по метода С-33 хранителни продукти ще могат да се консумират и тогава.

Току-що се захванах с текста на легендарната реч, която Роберт А. Хайнлайн е произнесъл на Световния конгрес по научна фантастика през 1961 г. в Кливлънд. „Стройте противоатомни бункери — беше казал. — Отрупайте се до тавана с консерви и трайни хранителни продукти! Въръжете се до зъби, при нужда и с нерегистрирани оръжия! Подгответе се за хаоса, защото неминуемо ще настъпи — а времената, които тогава ще настанат, не са за мамини синчета!“

Човекът е прав! Когато си представя какво би станало, ако сбирщината открие бункера ми и се нахвърли на запасите ми, изправят ми се косите!

За щастие, още преди години успех с частния си самолет да прекарам в Швейцария ценната си колекция от оръжия и достатъчно муниции. Така ще държа сганта подалеч от себе си.

Ще прекарам точно сто години в криогенния контейнер на Фортенски, защото предполагам, че през 2112 г. Земята ще се е възстановила след катастрофата. Едва ли мога да се надявам да видя едно бъдеще, в което нашата Земя ще е очистена от простолюдието, което днес превръща красивите ни градове в криминални и заразени с дрога ракови образувания.

Фактът, че тъкмо днес финансовата служба на Цюрих ми връчи съдебно постановление за опис на имуществото ми заради неплатени данъци за 2011 г., отново доказва безмозъчността на пръдълъвците чиновници. Светът е пред пропаст, но на тези тъпаци не им идва на ум нищо по-добро от това да ми досаждат с глупашки претенции...

ТЕЛЕВИЗИОННО ИНТЕРВЮ С КЛОД ДЕ БРОЛИ

(6 ФЕВРУАРИ 2012 Г., 18:00 Ч. ЦЕВ)

Интервюиращият: Мистър де Броли, значи Вие не вярвате, че усилията на международната общност да разруши в последния момент „Кристъфър Флойд“ с ракетен залп ще се увенчат с успех. На какво се дължи фактът, че един проспериращ бизнесмен като Вас, чиито предприятия все пак са участвали в разработката на тези оръжия, не смята, че военните ще имат успех? Как така предпочитате да се подложите на дълбоко замразяване, за да оцелеете в бункер след евентуална катастрофа.

Де Броли: Мога да Ви кажа съвсем точно, г-н Бремер! Дори и хората от Международната космическа станция да успеят да изпратят ято ракети — резултатът за човечеството ще бъде фатален! Трябва да имаме предвид огромни приливи, земетресения, експлозии на газ и унищожителни пожари. Диги и бентове ще се разкъсат.

Холандия ще загине. Навсякъде по Земята ще се стигне до ядрени аварии в гигантски мащаби. Напомням Ви само за готовите за нарязване за скрап атомни електроцентрали в Източна Европа. Замърсяванията, които тогава ще бъдат изхвърлени във въздуха, ще затъмняват небето години наред. Вече няма да имаме електричество. Ще стане студено и тъмно. Из градовете ще скитат мародерстващи човешки маси и...

Интервюиращият: Представяте една твърде апокалиптична картина, мистър Де Броли. Вие... хм... всъщност сигурен ли сте, че криогенната система, в която искате да оцелеете след катастрофата, ще функционира според желанието Ви?

Де Броли: Какво?

Интервюиращият: Имам предвид... хм... кой Ви гарантира, че след сто години наистина отново ще се събудите? И кой Ви гарантира, че няма да претърпите никакви телесни увреждания?

Де Броли: Е, като предприемач с международни връзки съм свикнал да поемам риск. Но знам, че машината, към която закрила съм се насочил, функционира. Създателят ѝ я тества!

Интервюиращият: Тествал ли? С хора?

Де Броли: Не, естествено, че не! Замрази мишки и след пет години отново ги размрази. Издържаха на процедурата.

Интервюиращият: Е... тогава мога само да се надявам, че ще имате нещо много по-общо с мишка, отколкото с човек. Благодаря Ви за разговора, г-н Де Броли.

През 2012 г. Цюрих беше главният град на едноименния швейцарски кантон. Разположеният на река Лимат и на Цюрихското езеро град имаше 350 000 жители. Като пребиваващ в Германия

американски военнослужещ Матю Дракс естествено знаеше също, че Цюрих е бил търговски, икономически и културен център.

По време на една от екскурзиите му из Европа особено силно впечатление му бяха направили божиите храмове на Цюрих. Един от тях, „Гросмюнстер“, беше от XII век. Мат видя също църквите „Васеркирхе“, „Санкт Петер“. Впечатлиха го Старото кметство, „Банхофцрасе“ с нейните търговски къщи и огромният банков център.

От всичко това вече нямаше и помен.

Само Цюрихското езеро си стоеше там, както открай време. В синьозелените му води гъмжеше от подобни на змиорки риби, които хората наричаха ксаала и които се срещаха в много реки. Достигаха до метър и половина. Розовото им месо беше с отличен вкус.

Както Мат узна от Ахмаз, около заобиколените с гъсти гори брегове се запазила някаква аграрна култура. По-нататък, сред забравените от Бога и от хората пуцинаци, гъмжеше от екзотична фауна. В околностите на езерото дълги до метър белици описваха своите, преливащи се във всички цветове на дъгата кръгове. Космати флегета бръмчаха над върховете на дърветата. Във високата до колене трева, която избуяваше навсякъде, се припичаха на слънце шасен, подобни на мармоти гризачи — апетитен ловен трофей.

Първият суицан, когото керванът среща, чорлав, обут в кожени панталони човечец, яздеше опитомен, с отрязани крила андрон и направляваше с виртуозност дългата четири метра мравка. Беше любезен и осведоми Ахмаз къде може да се намери добро място за пренощуване. След като известно време се пазари с него на мъркация си диалект, метна се на андрона заедно с торбичка хаш и в галоп навлезе в гората.

Керванът отново пое на път. Скоро след това стигна до северния бряг на езерото, до едно разположено пред град Цюри село. Ахмаз беше изпратил напред Махомет като квартирмайстор. Той ги очакваше пред двуетажна странноприемница на име „Фадехекс“. След като Мат се спусна от наетия фреккойшер, помогна на Аруула да слезе, огледа странноприемницата и доби впечатлението, че се намира пред кръчма от някакъв уестърн: пред дървената къща имаше греди за връзване на ездитните животни. После по три стъпала се изкачи на верандата и през люлееща се врата влезе в салона.

По пода бяха разпръснати стърготини и навсякъде наоколо имаше месингови плювалници. Суицаните — Мат знаеше това още от „Астерикс при швейцарците“ — наистина бяха народ от чистофайници. На дълъг тезгях и на няколко грубо сковани маси безделничеха яки, в мнозинството си мълчаливи фигури, които поради чорлавите гриви и дългите си бради почти не можеха да се различат една от друга. Носеха пъстри ризи, кожени панталони в размер три четвърти и ботуши и подпиреха големи каменни кани. Напитката в тях очевидно ги караше да изпадат в депресия, защото на всеки пет минути измърморваха по едно „Пу дяулити!“ и „Бог да го убий!“.

Стопанката, малко, гърдесто кюфте на име Френи, повика при себе си един дългуч с изпъкнала адамова ябълка, който се наричаше Тубел и за когото Мат предположи, че е слугата. Той показа на гостите стаите им.

Докато Махомет се осведоми за лецител и бързо изчезна, за да го доведе да се погрижи за ранените му спътници, те отидоха горе, за да си отдъхнат. Останалите хора на Ахмаз заведоха фреккойшерите в кошарата, сложиха им зелен фураж и поставиха стражи, които да държат под око ценния товар.

Мат и Аруула се отправиха към стаите си. Едва свалила оръжията си, Аруула отпусна глава на възглавницата и заспа.

Мат дори успя да се изхлузи от дрехите си. Легна до Аруула и погледна за малко към тавана, после и той потъна в съня си и се понесе над облаците с реактивния си самолет. Там бяха и другите. Чуваше гласовете им в слушалките: Ървин Честър, черен, мускулест и, въпреки сериозната ситуация, с ухилени устни; лудата глава Ханк Уилямс; красивата канадка Дженифър Йенсен; Дейв Макензи, астрофизикът. А зад самия Мат седеше професор д-р Джейкъб Смайт. Мелачката за нерви. Мъжът, който особено много държеше, когато се обръщат към него, да не забравят да споменават титлата му.

Смайт се побърка и се хвърли в бърлогата на едно чудовище. Също и Честър беше мъртъв, загина на една арена в Рим. Мат знаеше за неговия щурман че е потеглил на север. Самолетът на Йенсен и Макензи, изглежда, не е паднал в този район. Може би е успял да се добере до базата в Берлин. С надеждата, че и Уилямс ще се стреми натам като място за среща, след безуспешно търсене Мат се отправи към същата цел...

Когато на сутринта се събуди, все още се чувстваше изтощен като след дълго боледуване. Едва солидната закуска възвърна отново силите му. Когато излезе навън с Аруула, Махомет и хората му вече бяха натоварили фреккойшерите. Бяха готови да потеглят.

Придружаван от Тубел, Ахмаз напусна странноприемницата и щом видя двамата, махна им с ръка да отидат при него. Слугата мъкнеше една торба на търговеца и хвърли любопитен поглед към колана на Мат, в който беше пъхната „Брюната“, която намери в степта. Изражението на лицето на Тубел показваше недвусмислено, че не за пръв път вижда такива оръжия. Изглежда, не се учуди да го види на колана на Мат. Така че Мат го дръпна настрана и се осведоми дали Тубел знае нещо за хора, които носят такива смъртоносни неща.

— Братята от ордена — измънка неясно Тубел и посочи на запад, по протежение на езерото. — Живеят в храм и се наричат бролиани.

— Бролиани ли? Как изглеждат? — попита Мат слисано на езика на странстващите народи, който междувременно владееше достатъчно добре, за да може да се разбере с хората. Макар че всеки регион си имаше свой собствен диалект, езикът на номадите, изглежда, беше универсално свързващо звено, което всеки разбираше.

— Хора като теб и мен — отвърна Тубел, — но се имат за нещо по-добро. Наричат себе си „гвардия на Спящия крал“ и разправят, че някога щял да се събуди, за да властва над всички хора.

Мат и Аруула си хвърлиха един поглед, а Ахмаз, който тъкмо се качваше на фреккойшера си, се чукна по челото.

— Гвардията на Спящия крал ли? — повтори като ехо Мат.

Тубел кимна.

— Казват, че лежал в леден блок и спял. — Обърна се и се затътри обратно към странноприемницата.

— Благодаря, Тубел — извика Мат.

Тубел се обърна.

— Не се казвам *Тубел*. Казвам се Райне. Тубел значи *глупак*.

На Мат му идеше да потъне в земята от смущение. Аруула се обърна и закри устата си с ръка, за да прикрие смеха си. Ахмаз се ухили.

Райне продължи пътя си, поклащайки глава в недоумение от глупостта на чужденеца.

— Когато бях на твоите години — каза Ахмаз и хвана поводите на ездитното си животно, — по време на едно пътуване до Цюри чух мита за Спящия крал. Бил нещо като божество.

— Как така *ще спи*? — попита Мат.

Ахмаз поклати глава.

— Не знам. Хората тук на езерото не са много приказливи и ако в присъствието на чужденец кажат по нещо, най-често се чува „*гонфердами*“ или „*гонффриедщцу*“. Не ме питай какво означава. Когато човек ги попита за Спящия крал, най-често получава в отговор едно „*зайх*“ което ще рече нещо като „глупости“.

Махомет, който беше възседнал първия фреккойшер, махна с ръка към Ахмаз и го попита кога най-сетне има намерение да потегли. Ахмаз се наведе напред в седлото си.

— Знам само, че на това място има монашеско братство, което твърди, че служело на Спящия крал и че съществувало от шестнайсет поколения насам.

— Какво знаеш за религията им? — попита Мат.

— Нищо. — Ахмаз повдигна рамене. — Това именно е най-странното. Не показват никакъв интерес да привличат някого към вярата си. Заявяват само едно нещо: че един ден Спящият крал щял да се събуди, за да поеме властта над света, и че дотогава нямало да мине много време. — Ахмаз се усмихна. — Но *това* го твърдят още открай време.

— Интересно. — Мат се почеса по брадичката. Винаги беше готов да чуе някой красив мит, но естествено, повече от всичко друго го интересуваше как така гвардията на „Спящия крал“ притежава функциониращи огнестрелни оръжия от ХХІ век. В противоположност на кумира си хората от гвардията му, изглежда, добре са се наспали.

Ахмаз още веднъж махна с ръка на Мат и Аруула, после даде знак на Махомет. Тууркът изсвистя с камшика си и керванът потегли, фреккойшерите, тежко натоварени с тууркски скъпоценности и хаш, се затътриха бавно по единствената улица на селото и се скриха от погледа. Вървяха на север, към родината на Ахмаз.

Мат кимна на Аруула, после тръгнаха бавно между хижите в посока към езерото. Там се заоглеждаха. По широкото няколко километра и още по-дълго езеро две рибарски лодки плаваха към

пристана. Очевидно в ранните утринни часове бяха направили богат улов.

Слънцето караше водата тайнствено да блести. Почти против волята си Мат се унесе в мисли, които кръжаха около съмнителния „Спящ крал“. Дали имаше нещо общо с оръжията? Защо „спеше“? Каква беше тайната му?

Любопитството не даваше мира на Мат и той с жест подкани Аруула да го последва. Върнаха се обратно в стаята си и нарамиха багажа си. Тъй като Ахмаз беше така любезен да се издължи за услугата им с торбичка хаш, заплащането на нощувката не беше проблем. Когато Райне пристигна с малка примитивна везна и отмери десет грама от твърдо пресования кафяв материал, изглежда, вече беше забравил гафа на Мат.

Тъй като през времето, прекарано заедно с кервана, Мат се хранеше със сушена риба, беше закопнял за печено месо. И така потърсиха някакви следи от дивеч в горите около езерото. За тяхна беда наблизо се поклащаше рибарска лодка, с която риболовът за деня беше приключил. Приглушените удари на веслата и разговорът на екипажа подплашваха дивеча.

В ранния следобед се върнаха обратно в селото и си набавиха обяда, който изядоха на кея. Мат заговори възрастен човек, който тъкмо беше изкърпил една лодка и я купи от него за четирийсет грама хаш.

Когато навлязоха в езерото, слънцето тъкмо залязваше и скоро след това над непроходимата крайбрежна джунгла се спусна непрогледен мрак. Неземната красота на нощта превърна брега в приказен ландшафт. Въздухът беше изпълнен с ухаен мирис на диви цветя. Паразитни растения се извисяваха към обсипаното със звезди небе. Странни дървета простираха клоните си. Приличаха на махащи за поздрав, застинали в покой ръце. Не подухваше и най-слаб ветрец. Мат дочуваше откъм гъсталака звуци, които в духа му се превръщаха в образи на непознати, причудливи животни.

По-рано вегетацията по тези географски ширини беше по-малко зрелищна. Фактът, че днес избуява джунгла северно от Алпите, свидетелстваше за промяна в климатичните зони, което пък от своя страна — така предполагаше Мат — беше свързано с новото разположение на полюсите. Бързо беше забелязал, че ориентацията на

картата му вече не е в хармония с компаса. Земната ос вероятно се е изместила вследствие на сблъсъка с кометата. Сега Европа беше много по-близо до екватора.

Лодката безшумно се плъзгаше под дърветата. Клоните им стърчаха доста над езерото. Над тях се чу плясък на крила. Батера, голяма птица-прилеп, прелетя над върховете на дърветата. Нощната птица се хранеше предимно с насекоми.

Малко след това Мат долови леко прошумоляване. Няколко същества, които Аруула наричаше герули, притичаха приведени през гъсталака на джунглата. Бяха големи колкото зайци бозайници със свръхпропорционални задни крака. Предните им крака напомняха хватливи крайници на примати. Мат видя тъпи, лъскавовлажни муцуни и остри зъби. Козината им беше черна и напъряно през главата, гърдите и корема — с ивици.

Малко след това видяха спускащ се във водата пред тях дълъг, тинест нанос, по който се виждаха пресни следи. Водеха нататък и постепенно се изгубваха.

— Визаау — нашепна тя на Мат и след като срещна питащия му поглед, допълни: — Животно с извити бивници и тъпа муцуна, стига горе-долу до хълбоците. Всеядно, агресивно, но вкусно.

— Звучи ми като дива свиня — прошепна Мат в отговор. — Окей, да започваме лова!

Слязоха на сушата и се запромъкваха към оскъдните крайбрежни храсти, оглеждайки се зорко на всички страни.

Отляво на тях се чу пращане на счупени клони и грухтене.

Мат се втурна напред с готовата за стрелба „Берета“. Аруула вървеше плътно зад него. Пред двамата се раздвижи някаква сива сянка, която пъргаво пробяга между дърветата. Мат се опита да стреля, но в тъмнината не зърваше никаква ясна цел. Свинята изчезна с шум сред ниските дървета. Те я последваха, докато стигнаха до един хълм и спряха. Откъм другата страна до ушите им достигна грухтене.

Мат запали факла и се спуснаха надолу. Свинята се приготви за борба и насмалко да изненада Мат. Той тъкмо прескочи ствола на едно повалено дърво, когато откъм мрака се устремиха към него извитите бивници.

Аруула реагира като опитен ловец. С вик скочи от ствола над Мат, изви меча си надолу в святкащ полукръг и разцепи надве черепа

на животното. Свинята се свлече на земята с пронизително квичене.

Тежко дишайки, Мат гледаше безжизненото тяло. Не беше дива свиня, каквато я знаеше от старите времена: беше светлокафява като сърна, стройна като немска овчарка и с огромни бивници.

Пряското месо ги овъзмезди за всичките им усилия. На брега поставиха две парчета на открит огън и ги въртяха, докато се опекаха от всички страни. Аруула събираше капещата мазнина в голям лист и отново я изливаше върху месото. Вечерята беше великолепна. Гуляха до насита, сложиха остатъка в лодката и загребах на запад.

Езерото беше дълго четирийсет километра, четири и половина километра широко и заемаше деветдесет квадратни километра. Захранваше се от рекичката Линт и по Лимат се оттичаше в река Ааре.

По-рано покритите с гори и лозя брегове бяха гъсто населени. Мат си спомни безбройните вили и имената на курортите и минералните бани. Сега фантастично изглеждащата девствена гора покриваше брега и тук-там между дърветата стърчаха останалите без покриви кулички на прастари църкви. Вилите отдавна се бяха срутили. Поколения дървета, поваляни от бурите, се бяха стоварвали върху тях, движенията на земната кора бяха натрупали върху им тонове земя и бяха превърнали руините в нежелани.

На сребърната лунна светлина Мат и Аруула продължиха да гребат нататък, където в далечината се виждаха върховете на камбанариите. Когато стигнаха до брега и изтеглиха лодката на сушата, замислиха се за място за нощуване. На изток над буйната пустош застрашително се издигаше мрачна стена от плътни облаци. Може би по-късно щеше да завали. Трябваше да си намерят сигурно убежище.

Облаци закриваха луната, някаква птица нададе крясък. Беше тихо, не се чуваха дори приглушените шумове на невидимия живот в нощната гора.

Върхът на хълма, който изкачиха зад брега, беше гъсто обрасъл. Стърчаха високи папрати, непознати цветя излъчваха упойващ аромат. Спуснаха се бавно надолу, за да търсят квартира. Подир малко видяха сред листака да се белеят скали. Мат ги сметна за останки от руина, но когато се приближиха, Аруула спря уплашено.

Пред тях стърчеше издялана от камък фигура на божество. Беше приблизително три метра висока и изобразяваше плешив мъж със затворени очи. Изглеждаше, като че ли спи. На устата му беше

изписана тайнствена усмивка. Тялото му беше само загатнато. Завършена беше само главата.

Мат се приближи. Дали това беше Спящият крал? От колко време статуята е стояла тук?

Отговор на тези въпроси нямаше. Около каменната глава шумяха само върховете на дърветата. Увивни растения кимаха. Изображението беше обрасло с мъх.

На Мат му минаха много неща през ума. Мислеше си за шлема, който бяха намерили в степта. И на него беше гравирани плешивият поспаланко. Изглежда, този тип наистина беше някакво местно величие.

Когато продължиха нататък, пред тях се откри просека, през която лъкатушеше поток. Откриха още следи на цивилизация: имаше изсечени дървета, над потока минаваше груб дървен мост. Пътека водеше към крайнините на гората. Мат вървеше отпред. Аруула го следваше напрегнато.

След като прекосиха един последен пояс от дървета, намериха отговор на много въпроси.

Пред тях се простираше блато, от което се издигаха синкави изпарения. Зад него, разположени малко по-високо, към мрачното небе се изправяха зидовете на огромна вила от началото на XX век. Беше триетажна, на всички ъгли с кулички и беше забележително добре поддържана. Прозорците бяха остъклени, зад тях тук-там се виждаше сиянието на свещи. Вилата беше заобиколена от еднометров зид. До мястото зад него можеше да се влезе през ниска порта, пръчките на чиято решетка завършваха като остриета на копия.

Аруула залитна като в пристъп на слабост. Преди Мат да успее да я подхване, тя падна на земята, прибра колене, обгърна ги с ръце и положи глава върху тях. Мат знаеше, че тя прави така само когато *подслушва*, щом заговореше странното ѝ шесто чувство.

— Не ти ли е добре?

От гърлото на Аруула излязоха странни звуци, сякаш някой беше записал гласа ѝ и сега го пускаше в обратен ред. Мат не разбра нито дума. Тя вдигна веднъж за малко глава и отнесеният ѝ поглед му подсказа, че изглежда някак си друга.

— Аххх... — изплъзна се тихо от бледите ѝ устни. — Блести... Лети... От желязо е...

Мат се стресна. Какво ли е видяла? Самолет ли? Би му се искало да сграбчи Аруула за раменете и да ги разтърси, за да научи нещо повече. Но знаеше, че само ще я откъсне от трансa ѝ и видението ѝ ще приключи.

— Бълва огън... Лети в нощта...

В същия миг Мат дочу на известно разстояние от тях чупене на клони и ритмично повтарящи се звуци. Приближаваха се — и се превърнаха в скърцане на две хитинови брони.

Андрони?

Мат трескаво се огледа за някакво прикритие. На около петдесет метра вдясно от тях имаше хижа, плътно прилепена до скална стена. Беше скована от сурови дъски и полупорутена. Покривът беше от изгнила крайбрежна тръстика. От всички пукнатини се подаваше трева, а няколко разгърнали се нашироко иглолистни дървета я закриваха до половината от погледа.

Мат внимателно вдигна Аруула и приведен я занесе през високата трева до хижата. Дървените стени се бяха разкапали, между полюляващите се парченца кора се показваха бели, влажни мъхести бради, гъби блестяха като циреи. Вратата висеше върху покритите със зеленикава плесен кожени панти.

Все едно, това беше най-доброто укритие, което успя да намери. Мат се вмъкна вътре. След секунди през пояса от дървета си пробиха път две безкрили гигантски мравки и се затътузиха по горската пътека. На гърбовете им седяха две човекоподобни фигури. На лунната светлина проблясваха шлемовете и броните им. Яздеха към вилата, чиято порта се разтвори със скърцане.

Мат ги наблюдаваше от една празна рамка на прозорец. Когато изчезнаха зад каменната ограда, той огледа хижата. Помещението беше потънало в дълбок мрак. Успя да открие в един ъгъл грубо сковано легло. Положи върху него спътницата си и тя незабавно зае предишната си поза. Така прекара още три минути, после от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Аруула... — прошепна Мат. Беше седнал на твърдия край на леглото до нея. — Кажи ми какво видя...

Аруула си пое дълбоко въздух.

— Необикновени неща... Бели и червени лъчи в голямо, тъмно помещение... Безброй точки и неща, които се движеха... Странни

животни... Приличаха на хора, но имаха други лица.

— Какви лица? — попита Мат напрегнато.

Аруула повдигна рамене.

— Изкривени лица... Рибешки муцуни... Големи очи без клепачи... Много различни лица и цвят на кожата... Бяха странно облечени и стояха пред сиви кутии, в които имаше малки прозорци, а зад прозорците... други същества. Бяха малки, горе-долу... — Аруула отмери с ръка около двайсет сантиметра.

Сиви кутии с малки прозорци ли? Компютърни монитори? Видеотелефони? Мат се почеса по главата. Или пък Аруула беше видяла телевизори?

— Какво правеха, Аруула? — попита Мат. — Малките същества имам предвид.

— Говореха и крещяха... Нищо не разбрах. Бяха възбудени. И натискаха копчета. Тогава в мрака нещо изсъска и нещата, които се разхвърчаха там, се пръснаха и изгоряха.

„Не ми идва наум нищо друго — мислеше си Мат, — освен че може да е видяла някой епизод от «Стартрек».“

Но, естествено, това беше невъзможно. Вече нямаше телевизори. От друга страна... Ако Аруула беше доловила хаотичните съновидения на човек, който някога...

Главата на Мат рязко се изправи.

Сети се за трима души, които познаваха всички тези неща! Трима души от неговото време: Ханк Уилямс, Джени Йенсен и Дейв Макензи! Дали някой от тях не беше тук?

През тази нощ Мат не заспа. Непрекъснато поглеждаше към укрепената вила. Но преди да разузнае терена, беше немислимо да се осмели да влезе вътре. На първо време трябваше да изчаква и да наблюдава. Но изгледът скоро да види отново някого от другарите си го държа буден до зазоряване. Едва тогава изпадна в лека, неспокойна дрямка...

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

БРУНО МЪОЦЛИ (2112 Г.)

Ако пристъпвам към използването на виртуалния дневник — заради съкращението V.D. на шега го кръстих „фадер“^[1] — за запаметяване на занимаващите ни проблеми, това става най-напред поради причината, че вече не разполагам с никаква хартия, за да продължа дневника на нашия клан, но също така и защото на всяка цена искам да предотвратя знанията ми да потънат в забвение.

Онова, което се случва извън нашата яка крепост, все повече ме изпълва с ужас: сто години след гибелта на стария свят в Цюрих живеят по-малко от сто човека. Болшинството от тях са неграмотни и вече не знаят каква катастрофа ни е довела до това положение. Моят дядо, който лично е преживял Армагедон^[2], се кълне във всичко най-свято, че причината за тази колективна забрава е кометата. Въздействието върху третото поколение оцелели е видимо — и в нашето семейство.

За да се попречи децата на моите внуци някога да се поддадат на тази забрава, трябва да им поставя задача, която изисква всичката им концентрация и да ги свърже за поколения напред с тази крепост, която, изглежда, възпира влиянието на кометата. За съжаление, ми липсва хуманитарно образование, за да им предам философия, към която да се стремят и за която може да се предполага, че и след векове няма да бъде забравена. Но от разказите на дядо си зная, че затворени общества, предани привърженици на вкостенени ритуали — дядо ми ги наричаше „секти“ — и в по-ранни времена са успявали да осигурят по-нататъшното си съществуване.

Трябва да успея да убедя потомците си, че ние, семейство Мъоцли, сме единствените пазители на

културата в света... В никакъв случай не бива да изпаднат в летаргия като останалите оцелели...

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

ЮРГ МЪОЦЛИ (2190 г.)

Седемдесет и осем години са изминали откакто дядо ми ни е възложил да се грижим и пазим открития от неговия дядо храм на Спящия крал и да благовестим на глупаците от Цюри, че някога ще дойде денят, когато Той ще се събуди, за да царува над хора и животни.

Де Броли, Спящият крал, произхожда от далечни времена, когато на света още не е имало никакъв лед и слънцето е греело ясно на небето.

Аз, Юрг Мъоцли, приех днес от баща си сана първосвещеник и изпълнявам въведената от него традиция да заявя пред него, че занапред ще ръководя ордена на бролианите. Както и баща ми преди мен, така и аз не се съмнявам, че Спящият крал чува думите ми и взорът на духовните му очи гледа с благоволение на мен.

Развитието на нашия орден напредна бързо, тъй като мнозина изразяват готовност да споделят нашата сила. Имаме най-добрите оръжия и достатъчно храна. Хладилните камери са винаги пълни и само в изключително трудни времена посягаме към кутиите и сандъците, които Де Броли е заделил за деня на своето събуждане.

Макар и да не ни обичат в кантон Цюри, а в лицето на семейство Нюсли израсна наш враг, който не се уморява да предявява към нас необосновани претенции да опразним храма, имат респект към нас. Орденът расте и пребъдва. Никой не дръзва да нападне яката ни крепост.

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

РЕТО МЪОЦЛИ (2262 Г.)

250 години след Кристофлуу се потвърди далновидността на нашия свят прародител Бруно Първи: с изключение на рода Мъоцли всички останали семейства са напълно западнали духовно: Кюнци, Люти, Марти, Мерки, Майли, Рюмбели, Шмуки, Щели, Щуки, Цвингли, Йеги, Брендли, Егли и Сахли са се изродили в рошави, неподдържани типове, които с грухтене вървят по леда и се боричкат с дивите животни за някой кървав кокал.

Единственият ни сериозен конкурент е родът Нюсли, семейството на наследниците на някой си Харпо Нюсли, който през годината на голямата катастрофа владее нещо, което наричали „Национална банка“. За съжаление значението на тази дума е изпаднало в забрава, така че ми е невъзможно да го назова по-точно.

Хората наричат Нюсли също и „Сивите кардинали“, тъй като те лично не се появяват, а изключително потайно предприемат коварни действия срещу нас. Твърдят, че притежавали някакъв си „документ“, според който храмът на Спящия крал бил тяхна собственост. Тъй като ние нито знаем какво е това „документ“ нито как така някой си може да твърди такива неща, естествено, отхвърлихме смешните им искания.

Както узнахме, Нюсли обитават подземно укрепление от Старото време и вършат потайните си дела зад дебели железни врати, които нашите оръжия не могат да пробият.

Без съмнение имат план да разширят позициите си в околностите на Цюри, да разузнаят въоръжението ни и да превземат храма. Както се говори, поддържали търговски връзки с народи в Дойцланд, Италия и другаде и там

вербували ужасни чудовища, за да се подготвят за решителния ден.

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

МАКС МЪОЦЛИ (2320 Г.)

Хвалете, о звезди на небето, Спящия крал, който някога ще властва над всички хора и над всякакви земни гадини! Аз, Макс Мъоцли, потомък на Бруно Мъдрия, първосвещеник на ордена на бролианите, с настоящото известявам на рода си да знае, че вчера пред мен се яви мъничко човече и каза следното: „Искуфял дъртако, време е да се оттеглиш в пенсия и да предоставиш кормилото на следващото поколение, бейби.“

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

МАКС МЪОЦЛИ II (2321 Г.)

Поради умопомрачението, в което внезапно изпадна престарелият ми баща Макс Мъоцли, сега аз имам грижата да пазя наследството на нашите предци и да стегна гвардията на Спящия крал за борба срещу коварните злодеи на Сивите кардинали.

Макар и да гледаме като на досадни мухи на негодниците, които не се срамуват да атакуват от засада с арбалети нашите братя, когато отиват на ловни или търговски експедиции, то тяхната непоправимост и

неотстъпно упорство подкрепиха решението ми да ги изтръгна до корен. Няма да търпим повече дългоухите типове с носове като ледени висулки, които наричат себе си Нюсли, на всеки труп, който оставят след себе си, да продължават да забиват парче кора, с която ни призовават „да издължим най-сетне неизплатените от 2012 г. данъци“ ако не искаме да загубим храма си.

Лошите шеги, които си позволяват с нашите братя, са богохулство спрямо Спящия крал!

Затова, о кралю Де Броли, моля твоята благословия за наказателна акция, която...

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

УРС МЪОЦЛИ (2368 г.)

Скоро ще отминат дните на мраза, защото отвсякъде в света се съобщава, че започва голямо топене на ледовете. Глетчерите се отдръпват и вестители от всички части на страната бързат насам и съобщават за огромни сгради, чиито върхове вече тук и там се подават от леда и карат всички хора да ликуват от радост.

В Генеева, чува се, народът вече танцувал върху тънкия лед, а от далечната Италия стигна до нас вестта, че жителите на Милано вече призовавали за лов на всички жени с гореща кръв, за да създадят една „гранде династия“, която някога щяла да господства над Южната земя, по която, както се носи мълвата, вече покълвали първите цветя...

След неспокойната нощ утрото изглеждаше като продължение на кошмара.

Викове от дрезгави гърла го събудиха от леката му дрямка и когато скочи полузамаян, блъсна черепа си в една висяща от тавана греда. Тя се събори на пода сред вихър от мръсотия, паяжини и разпилян мъх и вдигналият се прах закри погледа му.

Аруула скочи от твърдото си легло, мечът беше вече в ръката ѝ и тя бдително се озърна.

Мат взе аварийния си пакет, хвана свободната ѝ ръка, отмести проядената от червеи врата и внимателно се огледа навън. Току-що изгряващото слънце беше над върховете на дърветата и лъчите му сякаш още повече нагорещяваха блатото. Гъста синкава мъгла се извиваше от земята и караше оградената постройка, която бяха открили предната вечер, да изглежда като омагьосан замък.

През високата трева, която се простираше пред тях в крайнините на гората, се бяха втурнали бледи, плешиви фигури. Мат и Аруула се приведоха инстинктивно. Това бяха гуули, които познаваха вече от степите и които с нащърбени саби и кръгли дървени щитове атакуваха триетажната вила! Мат преброи няколко десетки от тях, които на светло изглеждаха досущ еднакви като яйца.

Но, види се, на това място не бяха добре дошли: Мат зърна през облаците мъгла как зад niskия зид се надигнаха безброй фигури с шлемове, с фустанели и сребърни доспехи. Бяха въоръжени с арбалети и изпратиха към нападателите залп от стрели, който си го биваше. Пронизителни писъци изпълниха ранното утро. Войската на гуулите се хвърли на земята, но желанието ѝ за нападение, изглежда, не беше парализирано. След секунди лешоядите запълзяха из тревата като тюлени и от своя страна също пуснаха стрели. Облечените в брони защитници своевременно застанаха зад прикритието. Само един улучен се прекатури през зида.

Когато гуулите скочиха, за да продължат атаката, главите на защитниците отново се показаха. Двама или трима мъже поставиха над зида тръби, които се сториха познати на Мат. Тогава изтрещяха сто изстрела и Мат видя червения отблясък на дулата.

Аруула го събори на земята. Когато вдигна глава, видя двама нападатели да се олюляват и да хвърлят топа. Защитниците на вилата не бяха майстори в стрелбата, това Мат веднага го разбра.

Пронизителните писъци на гуулите се усилиха, но те прекъснаха атаката едва когато върху тях се изсипа вторият залп. Мат видя през полюляващите се стръкове трева, че се оттеглят бързо към гората. Стрелците с пушките се изправиха с триумфално ликуване.

„Какво ли става тук?“ — помисли си Мат. Кои бяха тези хора, които разполагаха с модерни пушки, а стреляха толкова некадърно? Макар че вътрешно всичко у него крещеше да влезе във връзка с тях, струваха му се доста съмнителни.

— *Меерду* — изсъска изведнъж Аруула. И когато тя изричаше тази дума, приличаше на онова, което Ханк Уилямс някога казваше: „Край на шегите.“

Мат се обърна.

Костеливата мутра на един гуул, който искаше да огледа по-отблизо полуобраслата хижа, надничаше зад едно дърво. Когато видя Аруула, очите му на албинос засвяткаха и той се втурна към нея.

За съжаление жаждата му за човешко месо го подлъга да не се огледа наоколо. Затова беше твърде изненадан, когато аварийният пакет на Мат изведнъж полетя към него и се трясна в капачките на колената му. Той изстена приглушено и загуби инерция.

Аруула се хвърли срещу него с обнажен меч, но гуулът отново се изправи светкавично на крака. Мечът ѝ издрънча с такава сила в сабята му, че изхвъркна от ръката ѝ.

Преди ръмжащата страховита фигура да се засили за следващия си удар, Мат беше до нея и стисна в здрава хватка костеливите крака. Гуулът загуби равновесие и панически вдигна щита и сабята си. Мат го дръпна за краката и той се стовари с трясък срещу стената на хижата. Докато Аруула търсеше меча си в тревата, Мат беше приклепнал, широко разкрачен, над мършавата фигура и барабанеше с юмруци по нея. Гуулът изпусна оръжието и щита си и инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази. Първоначалното впечатление не лъжеше: костеливият череп на противника му беше твърд като желязо и ако някой въобще чувстваше болки, това беше самият Мат.

Въпреки това ръцете му продължаваха да удрят и всяка секунда трябваше да си отваря очите да не се приближава прекалено много до ужасните хищни зъби на ръмжащия звяр. Ръцете на противника му се оказаха много силни, а ноктите му раздраха до кръв кожата на Мат.

Когато Аруула бързо се приближи с меча, Мат скочи, за да ѝ стори място.

Но в същия миг, с брилянтна артистичност и като изхвърлен от пружина, скочи на крака и гуулът. Лицето му се изкриви в гримаса, но той се отдръпна назад, скърцайки със зъби и мляскайки. Е, тъй като беше без оръжие, изглежда, куражът му го напусна. Главата му се наклони настрана, тогава направи скок около ъгъла на хижата и изчезна в гората.

Прас!

Силно изпукване и тихо жужене стигнаха до ушите на Мат. После настана тишина. Чувахе само тихо шумолене, сякаш нещо пълзи в гората.

Размени объркан поглед с Аруула, после се огледа внимателно около хижата и видя сивокафявото тяло на млад тарак, който беше впил челюсти в омаломощения гуул и с всичките си лапи придърпваше плячката си към гъсталака.

— Аста ла виста, бейби — каза Мат и махна с ръка към мъртвия гуул.

— *Комдо?* — попита Аруула.

— Благодаря, добре съм — рече Мат. — Което не би могло да се каже и за нашия блед приятел.

Озърна се, после събра нещата си и нарами аварийния пакет.

— Не можем да останем тук, Аруула.

— Къде искаш да вървиш?

Мат посочи над извиващите се синкави изпарения към старата вила.

— Натам.

Аруула присви подозрително очи.

— Познаваш ли хората? — попита тя.

— Откъде ти хрумна? — Мат се опитваше да пробие мъглата с поглед, защото искаше да знае дали войската на гуулите е разбрала нещо за произшествието.

— Имат гърмящи тояги!

— Пушки, Аруула. Наричат се пушки.

— Значи са като теб?

— Не знам. Надявам се.

Взе сабята на гуула и опита тежестта ѝ в ръката си. Солидна работа. Тогава двамата легнаха на земята и запълзяха като тюлени срещу оградната стена. Когато след двајсет метра Мат повдигна глава и хвърли поглед към издигащите се от блатото облаци мъгла, далеч зад тях неколцина лешояди притичваха от дърво към дърво и се приближаваха към хижата.

Сега ставаше опасно. Ако гуулите не бяха съвсем тъпи — а основание за такова предположение нямаше, — щяха да видят следите от борбата. Тогава трябваше да им хрумне, че неколцина от защитниците на вилата са в непосредствена близост до тях. Вероятно щяха да се опитат да открият шпионите.

Съвсем неочаквано зад гърба на Мат се чу див вой. Когато отново обърна глава, видя до хижата да стои бледа фигура, която подскачаше нагоре-надолу като дервиш, сочеше към тях и издаваше звуци, които можеха да означават сама едно: „*Видях ги, тате!*“

„*Дърти доносници* — помисли си Мат. — *Е, ще си поприказваме с вас.*“

Тъкмо довърши мисълта си, когато в земята на пет сантиметра от протегнатата му ръка се заби копие. Атаката беше последвана от бесен вой. Мат пропълзя покрай копието и продължи нататък. Аруула беше някъде отляво на него. Извиваше от време на време глава, за да провери дали той е все още при нея.

Изведнъж над тях изсвистя залп от стрели. Мат притисна лице в калта и усети, че нещо удари в тока на десния му ботуш. Остана така и отпрати гореща молитва към небето. Тъй като не усещаше никакви болки и вътрешността на ботуша не се затопли от изтичаща кръв, плъзна ръка надолу, грабна стрелата, измъкна я и я захвърли.

— Маддракс? — чу се гласът на Аруула. Тя можеше да е много на метър разстояние от него.

— Добре съм — отвърна той тихо.

— Аз също.

След две минути стигнаха до зида. Мат даде знак на Аруула, че не бива да говорят. Нямаше желание защитниците на вилата да го вземат за враг.

Аруула кимна. Кафявите ѝ очи, разбира се, питаха: „*Какво ще правим сега?*“

Тя имаше право. По странен начин в този момент Матю се сети за заглавията на две книги, които другарят Владимир Илич Ленин бе написал преди много векове: 1. „Какво да се прави?“ 2. „Две крачки напред, една крачка назад“.

Най-добре беше да не влизат в двора точно там, където защитниците се бяха разположили с пушките си.

„Значи около блока...“ Мат даде знак на Аруула и запълзя надясно покрай стената, плътно до земята. След около двацет метра зидът правеше чупка и когато стигнаха там, чу над себе си приглушени гласове. Проклятие! Вероятно навсякъде около къщата бяха разположени постове.

Освен ако някоя от четирите страни на къщата е непристъпна.

Мат продължи нататък, докато стигна до следващата чупка на зида, задната стена на вилата. И тук имаше късмет: точно четирийсет сантиметра зад стената зееше пропаст, която по негова преценка беше дълбока поне четирийсет метра. Отдолу се простираше красива равнина, която граничеше с близката девствена гора.

Мат го изби пот. Той спря.

Четирийсет метра беше дяволски дълбоко, ако човек носи аварийен пакет на гърба си и ако може да се придвижва само пълзешком. За негова беда пътят му беше препречен още и от едно животно, което го измерваше с дебелиите си, изпъкнали очи.

Мат остана така. Създанието имаше зашеметяваща прилика с охлюв и неприятно му напомни за чудовището под кървавата вила^[3] в Милано, но беше голямо колкото човешка подлакътница. Имаше белезникавосива окраска и беше декорирано с всякакви пипалца и брадавици.

— Разкарай се, плужек такъв — прошепна Мат и размаха дясната си ръка. — Освободи пътя, инак приятелството ни ще свърши зле.

За голямо негово съжаление плужекът слабо се впечатли от нервното му суетене. Още по-зле: изглежда, сметна двукракото достойно за проучване. Докато Мат с нарастващ ужас се питаше какво да прави, ако не успее да прогони животинчето, плужекът с любопитните изпъкнали очи запълзя към него по една сребриста слузеста диря. Малко след това опипа с леденостудените си пипалца бузите му.

Мат се стресна. Докато изучаващите го пипалца се плъзгаха по лицето му, мислено изброи боговете, на които се молеха странстващите народи. Като Оргуудоо, демона на мрачната бездна, чийто ресор очевидно беше всичко отвратително, което пълзи, плъзга се или се извива като змия.

Проучването на плужека продължи три минути, тогава, види се, остана доволен. Промени курса си и бавно се плъзна надолу по стената на пропастта. Мат въздъхна.

— Аруула?

Никакъв отговор.

Накрая се осмели да обърне глава и да погледне зад себе си. Но Аруула я нямаше никаква.

Страшна уплаха го обзе. Дали не беше паднала? Не, той щеше да чуе.

Тогава откъм мъглата към него се втурна някаква сянка и когато вдигна глава, погледна втренчено в почернелите от слънцето лица на мъже с шлемове и доспехи, които се бяха спуснали по стената с помощта на завързани за глезените на краката им въжета. Трима от тях държаха като вързоп извиващата се в безмълвно отчаяние Аруула. Един ѝ запушваше устата.

Дулото на револвер, очевидно руско производство, беше насочен към главата на Мат.

— Нюсли? — попита стрелецът.

— Нюсли? — отвърна като ехо Мат.

— Нюсли! — Изглежда, стрелецът беше убеден. Груби ръце сграбчиха Мат за задника и за яката, вдигнаха го във въздуха. След секунди лежеше на земята във вътрешния двор на вилата. Някой дръпна аварийния пакет от гърба му и го захвърли небрежно настрана. Другите мъже оставиха Аруула на земята.

— Честно казано, момчета, погрешно разбирате нещата — Мат побърза да се застрахова. — Ние не сме от гуулите оттатък... — Сочеше към крайнините на гората, откъдето отново прозвучаха пискливи заплахи и подигравателни викове.

Хората с шлемовете го вдигнаха грубо и му извиха ръцете зад гърба, но преди да успеят да го завържат, отнякъде прозвуча сигнал за тревога. Болшинството преследвачи с ругатни измъкнаха оръжията си

и покрай стената побързаха да отидат при челната страна. Останаха само двама мъже.

Мат не остави никакъв шанс на двамата пазачи: първият получи в чатала си ритник, който го накара със стон да отхвъркне назад. Под брадичката на другия се стовари крошетото на Мат, което го запрати в страната на сънищата. Преди улученият в чувствителното място да успее да си поеме дъх, за да нададе предупредителен вик, Аруула му нанесе десен свит удар, който също го приспа.

Секунди по-късно, заедно и без никой да ги види, побързаха да минат през обраслия парк, който обграждаше вилата. Между бодливите храсти, които растяха плътно до зидовете на къщата, намериха врата. Страничен вход, който водеше към избата. Запрепъваха се надолу по износено каменно стълбище и бързо минаха през — за голямо удивление на Мат — осветен с електрически лампи коридор. Още един паралел с Милано! Но този път зад всичко това *не можеше* да стои Смайт! Или...?

Малко след това стигнаха до сива желязна врата. Стоеше отворена. Зад нея се намираще помещение от около осем квадратни метра. На пода имаше кръгъл отвор, достатъчно голям, за да мине един човек. Капакът беше отворен. Отдолу нахлуваше към тях хладен въздух. Всичко изглеждаше чисто и сухо. На Мат му се стори, че дочува равномерно бръмчене. *Генератор?*

Някъде далеч зад тях кънтяха стомана в стомана. Чуваше се скърцане на ботуши по чакъла, пресипнал рев, учестена стрелба с пушки и пистолети и болезнени викове. Гуулите очевидно не искаха да се откажат. Около вилата бушуваше битка с крайно неизвестен изход.

Ако си помислеше както следва, Мат нямаше кой знае какво желание да се намесва в тази работа. Първо трябваше да разкрие кои са добрите и кои — лошите.

— Надолу ли, Маддракс? — попита Аруула и посочи отворения люк.

— Всъщност по-добре е да не го правим — каза Мат. — Кой знае дали долу няма да попаднем в капан.

— Хей!

Мат и Аруула се стреснаха. От съседния на онзи коридор, по който бяха дошли, се показва главата на човек с шлем, който размахваше арбалет. Беше ги видял, обърна се и вдигна тревога.

Мат повдигна рамене.

— Но ние и нямаме друг избор.

— Ет фа кому фа — каза Аруула. — Нещата са такива, каквито са.

Скочи първа в бездната.

[1] Звукоподражателно от буквите V (фау) и D (де): фадер — баща, татко (диал., швейц.) — Бел.прев. ↑

[2] Тук: свършекът на света. — Бел.прев. ↑

[3] Виж МАДДРАКС I, „Кървавата крепост“ — Бел.авт. ↑

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

БРУНО VI МЪОЦЛИ (2380 Г.)

Най-ожесточената битка за нашия храм започна, когато Гнепф Нюсли III, най-могъщият господар от Сивите кардинали, обяви паролата: „Долу Спящият крал! Няма никакъв крал с това име и неговите мръсни братя от ордена не могат да ни заповядват.“

Той насъска достойните рибари по Цюрихското езеро срещу нас, въоръжи ги с дълги, железни ножове и дебели боздугани и ги накара да тръгнат срещу нас с обещанието, че ще ги възнагради богато, ако успеят да прогонят Мъоцли от свещената им земя. Но при храма на Спящия крал се сдобиха единствено с разкъравени носове, изпотрошени крака и големи дупки в главите. Тогава сред тях се надигна голям вой и жалби и те нарекоха Сивите кардинали племе на лъжци и се заклеха никога повече да не вдигат ръка срещу братството на бролианите.

Това така разядоса Сивите кардинали, че благодарение на богатството си довякоха в страната от далечна Франца една орда, която се нарича „гули“ и е известна с това, че напълно безхарактерно плячкосва за всеки, който ѝ обещае тлъст кокал. Занапред почти не минаваше и седмица, през която да не ни се наложи да се браним от коварните им нападения, а патроните ни така намаляха, че се решихме сами да леем куршумите.

Във връзка с това изпратихме облечени в брони хора, петдесет на брой, до Цюри, където пред Златната гробница на Сивите кардинали смазаха една мръсна орда на гулите, а на онези, които си отвореха мръсната уста, напълваха я с олово. Този подвиг на братята от нашия орден донесе много похвали от устата на баща ми, първосвещеника Гопфрид, който за съжаление, тъй като го мъчи подагра, в това време обилно се поти в леглото, така че аз, неговият

син Бруно Шести, кръстен на името на нашите мъдри предци, докладвам пред Спящия крал.

Откакто разбрахме, че дългоухите джуджета разбират единствено грубия език на разбитите носове, възприехме нова тактика. Занапред лозунгът ни трябва да гласи: „Да покажем зъбите си.“ Покажете на сганта, където и да се събира, че гвардията на Спящия крал не се страхува нито от хора, нито от зверове.

Мат не знаеше какво точно е очаквал.

Е, добре, в противоположност на другите обиталища от старото време, които видях на брега на езерото, вилата беше в първокласно състояние. Сега знаеше и причината за това: тя се поддържаше в ред от дисциплинирана секта, която се опираше на древни ритуали и обичаи.

Някога — ако казаното от Ахмаз беше вярно, преди повече от шестнайсет поколения — последователите на тази секта избрали тази сграда за своя главна квартира. Стоманените врати им дали основание да предполагат, че в дълбоките подземия се намира нещо, което по времето на строителството на вилите на по-богатите кръгове от обществото се среща под път и над път: „противоатомен“ бункер.

Не беше се излъгал. Онова, което успя да види в първото помещение, в което проникнаха, му подсказа достатъчно: пред него бяха наредени чак до тавана херметизирани в пластмаса кутии и сандъци. Според надписите съдържаша суха храна от всякакъв вид.

— Какво е това? — попита Аруула.

— Храна — обясни Мат.

Аруула въздъхна смаяно. Никога не беше виждала толкова много храна накуп. В областта, от която идваше, от поколения наред бяха търпели оскъдица и най-вкусното, което въртяха на шиш на огъня, беше месото на мутиралите морски кончета.

В съседното помещение Мат се натъкна на няколко цистерни. Бяха големи колкото железопътни вагони и посредством дебели кабели бяха свързани с някакви уреди. Навсякъде жужеше и бръмчеше. Температурата беше около 21 градуса. Зад всяка врата, която отваряше,

осветлението се включваше автоматично. Беше смаян. Къде ли се намираще генераторът? Как така още функционираше? Какво разбираха обитателите на вилата от техника от ХХІ век? Как бяха стигнали до знанията, които бяха необходими за обслужването на всички тези съоръжения?

Отговора на този въпрос получи в следващото помещение, чиято дясна стена беше заета от един пълен и един празен оръжеен шкаф. По рафтовете до него се трупаха десетки сандъци с муниции за пушки и леки оръжия. В средата на помещението стърчеше огромният метален кожух на автономното електрозахранване, на чиято лицева страна, захваната за пет тънки метални грайфера, светеше голям трилитиев кристал. Енергиен източник, който е успял да издържи повече от пет века.

Мат се почеса по главата. Това беше просто непонятно. Погледът му се местеше по оборудването. Метално писалище, леко издраскано. Върху него — плосък екран последно поколение, без клавиатура. Трябва да е от онези страхотно скъпи гласови компютри, които по негово време се използваша само по етажите на най-големите шефове.

На екрана нещо се движеше: пръстеновидна космическа станция и самотен астронавт в бял скафандър. Скрийнсейвър. Плоските екрани от 2012 г. вече не им вършеха работа, но някои хора ценяха подобни носталгични играчки.

Аруула се спря като омагьосана пред живата картина. Хвана се за главата, после обиколи около екрана, огледа плоския му гръб и след това отпрати към Мат питащ поглед.

Как да ѝ обясни какво представлява екранът? Дори учената му бивша съпруга Лиз не разбираше как функционира компютърът. А Аруула не бе посещавала дори начално училище.

— Не е магия — каза той. — Това е машина, направена от хората.

— Вече съм виждала такова нещо!

— Какво? — Мат вдигна рязко глава.

— Миналата нощ. По време на *подслушването*. — Аруула посочи космическата станция. — Такива неща... Бълваха огън. И тези малки човеци — тя посочи астронавта — също ги видях. Носеха пушки в ръцете си.

Мат се намръщи. Дали имаше вероятност да е видяла с шестото си чувство картина на скрийнсейвър? Та това беше невъзможно...!

Зад тях се усили непрекъснатият бумтеж. Мат се стресна. Дали гуулите бяха проникнали във вилата?

Минаха три секунди, докато разбере, че думкането не беше от изстрели. Някой блъскаше с тежък предмет по входа на бункера.

Мат бързо се върна при вратата и напрегнато се ослуша. Изглежда, изстрелите навън бяха замлъкнали. Вече не чуваше бойни викове. Гвардията на Спящия крал навярно и този път беше показала на врага си къде му е мястото. И сега искаха да се заемат с натрапниците, които бяха нахълтали в тяхната светая светих.

— Маддракс! — извика внезапно Аруула. — Виж!

Тя стоеше пред матов леден блок. Той беше изправен в задната част на помещението и беше около три метра висок и един метър в диаметър. Протегнатата ръка на Аруула сочеше към него. Лицето ѝ изразяваше шок и ужас. Мат веднага побърза да отиде при нея, за да види каква е причината за уплахата ѝ.

Когато застана пред цилиндричния блок, реакциите му бяха като тези на Аруула. Защото не беше матово, а прозрачно, изпотено отвън стъкло. Зад него се различаваха размитите контури на човек със затворени очи. Беше около четирийсетгодишен, плешив и цялата му физиономия приличаше на гравюрата върху намерения в степта шлем, както и на немного отдалечената оттук статуя.

— Спящият крал — рече тихо Мат.

Аруула го погледна объркано.

— Защо не се събуди?

Мат се огледа. Едва сега разбра, че цилиндърът, в който почиваше спящият, посредством всевъзможни кабели беше свързан с автономния енергоизточник.

Криогенна система? Още по време на детството си беше чувал, че има педанти, които разработват машини, с които може да се замразяват хора, та по-късно отново да се съживят — може би тогава, когато смъртоносната болест, от която страдат, стане лечима. От пресата непрекъснато се разпространяваха слухове, че този или онзи изобретател уж успял да построи такава машина. Но той вземаше тези съобщения на пресата толкова малко на сериозно, колкото и ежегодно

разпространяваната новина за откриването на планета зад орбитата на Плутон.

Лицето на спящия беше бледо. Около устните му играеше тайнствена усмивка. Но ни най-малко не изглеждаше мъртъв.

— Защо не се събужда? — повтори Аруула.

— Спи много дълбоко, Аруула... — Намръщен, Мат обиколи стъкления контейнер. В главата му препускаха мисли. Кой беше човекът? Как така е оцелял през вековете след катастрофата?

Наведе се, избърса част от изпотеното стъкло и разгледа лицето във всичките му подробности. Не беше лесно да си представиш как е изглеждал човекът с отворени очи и със здрав тен на кожата. Но все пак му се стори някак си познат.

И когато отвън гвардията на Спящия крал в отчаянието си премина в ужасен рев и скърцане, което можеше да означава единствено, че пожелават на проклетите натрапници да ги тръшне бубонната чума, Мат най-сетне се досети.

Клод де Броли! Ексцентричният канадски милиардер! Знаеше го от телевизията и пресата. Бе станал известен малко след началото на новото хилядолетие, защото бе подведен от налудничавите планове на многобройни шарлатани. Бе вложил част от наследеното си богатство в утопични проекти като „автомати за четене на мисли“, „винаги готовата за секс жена андроид“ и най-нечуваната глупост — „двигатели за междузвездни кораби“ и винаги бе претърпявал неуспех.

Но очевидно Де Броли поне веднъж в живота си е проявил верен нюх. В подножието на цилиндъра беше написано с релефни месингови букви:

ОТО ФОРТЕНСКИ

КРИОГЕННА СИСТЕМА 1

Изобретателят Фортенски, доколкото беше известно на Мат, бе свършил в лудницата. Очевидно преди това е продал прототипа на машината си за замразяване на Де Броли.

— Можеш ли да го събудиш? — попита Аруула.

Мат се стресна.

— Какво? — Погледна я. — Не знам. Защо пък трябва да мога?

— Спящият крал — каза Аруула с обезоръжаваща логика — има власт над поданиците си и може да ги накара да ни пуснат да си идем.

— Идеята не е лоша. — *„Ами ако е отдавна мъртъв — помисли си Мат. — Ако криогенният контейнер на Фортенски предпазва единствено тялото от разтление? Да приемем, че го размразя и той се разтече като органична гнилоч... как ще обясня това на апостолите му?“*

От друга страна, теорията на Аруула не биваше да се отхвърля. Макар че тук имаха преголямо изобилие от храна и помещенията предлагаха известен лукс, духът му нямаше стремеж да прекара остатъка от дните си в приятно затоплена изба. Ако Де Броли беше още жив, щеше да им помогне. Той познаваше местните дадености и беше почитан от защитниците на дома като бог.

Мат стисна устни и се приближи до екрана. Протегна дясната си ръка и почука по матовия екран. Скринсейвърът изчезна и някакъв хъхрещ глас, който звучеше като че ли собственикът му пуши по сто и двацет цигари на ден, каза: „Тук е «таткото». Моля идентифицирайте се.“

Таткото ли?

Разтревожена от внезапно раздалия се глас, Аруула незабавно зае бойна поза и протегна ръката с меч. Мат ѝ даде знак с ръка, че няма от какво да се страхува. После каза:

— Тук е командир Матю Дракс от ВВС на САЩ.

— Добре дошъл, командир Матю Дракс от ВВС на САЩ — изхърка гробовният глас на „таткото“. — Какво мога да направя за Вас?

— Необходима ми е информация — каза Мат. — Първо, откога мистър Де Броли почива в криокамерата?

— От 8 февруари 2012 г. — отвърна „таткото“.

„Ах! — помисли си Мат. — *Значи той е започнал зимния си сън в деня на катастрофата.*“

— Какви са командите относно неговата реанимация? — попита високо.

— Искаше да бъде размразен точно след сто години — гласеше информацията на „таткото“.

— Защо това не е станало?

— Беше взето друго решение.

— От кого?

За части от секундата на екрана светна стилизиран пясъчен часовник, когато компютърът търсеше съответната информация.

— Бруно Мьоцли Първи.

— Кой е Бруно Мьоцли Първи?

— Бруно Мьоцли, роден на...

— Благодаря, достатъчно — прекъсна го Мат. — Кога е взел новото решение?

— През декември 2111 г.

— Три месеца преди срока? Защо?

Пясъчният часовник отново светна.

— През 2111 г. цареше особено студена зима — каза „таткото“.
— Бруно Мьоцли и близките му бяха обсадени от войската на рода Нюсли. Не можеха да напуснат храма, за да набавят дърва за отопление. И тъй като температурите бяха значително под нулата, той реши да не събужда мистър Де Броли.

— Разбирам — рече Мат. — А защо не го е размразил, когато положението се е подобрило?

— Вече не беше в състояние да го направи — каза гъгнецо „таткото“. — За съжаление малко след това беше убит, без да успее да инструктира наследниците си.

— Защо по-късно никой не е отменил промяната?

— Никой не знаеше за това — каза „таткото“.

— *Ти* си знаел.

— Никой не ме е питал.

Мат се хвана за главата. Размисли.

— Следващият въпрос: Разрешено ли ми е да отменя командите на Бруно Мьоцли?

— Това е възможно — каза „таткото“.

— Тогава ги отменям и нареждам мистър Де Броли незабавно да бъде реанимиран.

— На Вашите заповеди, командире.

В черния сандък на Де Броли нещо изпука. Аруула се обърна към него с обнажен меч в ръка. Тогава започна едно голямо бръмчене и клопане.

— Колко време ще продължи процесът на размразяване? — попита Мат.

— От този момент два часа и шестнайст минути.

— Чудесно — рече Мат, хвърли още един поглед към Де Броли и после отново се обърна към компютъра. — Какво още можеш да ми съобщиш за Бруно Мьоцли и неговия род?

— Мога да ви пусна виртуалния дневник на Мьоцли — отвърна компютърът. — Да го направя ли?

— Моля за това — каза Мат. После седна върху един сандък, който съгласно надписа съдържаше бюст на Моцарт, и концентрира погледа си в екрана.

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

РУЕДИ МЬОЦЛИ (2510 Г.)

След края на ледниковия период борбата за надмощие в кантон Цюри бушува с още по-голямо, никога невиджано досега ожесточение. Нашите противници, Сивите кардинали от Златната гробница, упорито настояват, че храмът на Спящия крал по право им принадлежал и не престават с опитите си с помощта на платени от тях войски от чужди страни да реализират претенциите си.

Както узнах, те се позовават на документ, който гласял, че на тях като повереници на така наречената финансова служба преди седемнайсет поколения им била възложена задачата да инкасират от собственика на храма сумата от така наречените 250 000 франка. Тъй като не ги получили, били задължени да конфискуват храма като

насрещна услуга, плюс така наречените лихви на сума „20 милиона франка“.

Тъй като нито аз, нито някой друг знае какво е това „франкове“ и никой няма представа какво може да е това „финансова служба“, трябва да предполагаме, че дългият период на застудяване е причината за силното умопомрачение, в което са изпаднали хората от фамилията Нюсли.

Че искат от нас да предадем всичките намиращи се в храма на Спящия крал съкровища, се върши от чиста завист. Следователно документът на така наречената финансова служба може да бъде само коварна измислица, с цел да ни изместят от властта.

Междувременно Сивите кардинали все по-често преминават към изстребване на братята ни с помощта на военна сила от Франца. От това заключавам, че в края на краищата искат да ни унищожат. От известно време на дневен ред са кървавите нападения над наши патрули и търговски експедиции...

Когато хъхрещият глас на „тейкото“ замлъкна, на Мат му се замая главата.

Макар че не му беше лесно да смели информацията, която се изля като дъжд върху него, отчасти обърканото празнословие на предстоятелите на ордена от последните векове поне по принцип го осветли какво е ставало на това място след катастрофата.

Бруно Мьоцли Първи, основателят на ордена, бе измислил мита за Спящия крал, за да създаде на фамилията си цел, която може да бъде постигната единствено със силно чувство за съпринадлежност. За да се предотврати изпадането на потомците му във варварство като у алпийските орди, бе ги накарал да мислят за освобождаване от студената долина на смъртта и да се стремят към прекрасните времена, които уж щели да настъпят, когато Спящият крал отвори очи.

Все пак планът му се оказал разумен: в болшинството си гвардията на Спящия крал оцеляла незасегната от ледниковата епоха. Тя преоткрила старите занаяти като ковачеството и леенето на куршуми и израснала като общност, която може да се грижи за себе си. В хода на поколенията неговият род използвал пестеливо съкровищата на Де Броли и изградили солидна устойчивост, за да се справя с враговете си.

Осмиваните или ненавиждани групировки най-често се сплотяват още повече. Голямо предимство за просъществуването на фамилията Мьоцли било, че и най-върлите им врагове, Сивите кардинали, успели да се задържат на крака. В лицето на Нюсли израснала конкуренция, с която да имат търкания. Постоянните конфликти довели до повишена бдителност и духовна и физическа активност.

Ако не ги е имало Сивите кардинали, щяло е да се наложи да бъдат измислени.

Кррръц!

Мат се сепна. Аруула, която по време на дългата реч на „тейкото“ седеше на пода с положена на присвитите си колене глава, за да *подслушва*, вдигна очи.

Мат пристъпи до криогенния контейнер на Ото Фортенски. Във вътрешността му нещо потрепваше.

Внезапно Клод де Броли отвори очи и го загледа втренчено със светлосините си зеници.

— *Бинго!* — каза тихо Мат. — Събуди се.

Аруула скочи на крака и застана до него. И тя ококори очи като Де Броли, който също я забеляза. Устните му се разтеглиха в поширока, но, както Мат я намери, също и по-глупава усмивка. Тогава нещо отново щракна и черният капак на криогенния контейнер бавно се отвори и разкри фигурата на стоящия в него гол мъж. Безбройните кабели и проводници, завършващи като дълги, но тънки като косъм инжекционни игли, които го свързваха с апаратурата, се опънаха и смъкнаха от тялото му. Раните дори не кървяха.

Тялото на Де Броли трепереше като при треска. Нормалните реакции при реанимация — или погрешна функция.

Вероятно първото, както Мат констатира с облекчение, когато след няколко минути разголеното тяло отново се успокои. През това

време очите на Де Броли не се затвориха нито за миг и все още изучаващо наблюдаваха варварката Аруула. Устата му се мъчеше да произнесе някаква дума, но той едва след няколко опита успя да овладее лицевата си мускулатура.

— Възхитително... — Де Броли примигваше към Аруула и Мат забеляза с неприятно удивление как и друга една част от тялото му, доста по-надолу, се събуди за живот и започна видимо да се втвърдява. Е, мъжът от векове не беше виждал жена...

В чекмедже под изваяното според формите на тялото корито, в което беше стоял Де Броли, видя черна униформа. Пресегна се и я подаде на мъжа от контейнера, който я пое с все още несръчни движения. Засега поне изглеждаше, че забелязва и Матю Дракс.

— Мистър Де Броли? — попита Мат.

— Кой ще... сте вие? — изграчи Де Броли и тронаво прехвърли краката си през ръба на студения си саркофаг. Протягаше се и се прозяваше преизобилно. — Нима стоте години вече са минали? Струва ми се, като че ли съм заспал току-що. Коя година сме?

— Не мога да кажа точно — рече Мат, на когото едва в същия момент му хрумна, че би могъл да попита компютъра за актуалната дата.

— Какво, американец ли сте? — попита Де Броли, влезе в черния комбинезон, който покриваше дори краката му с вградени в дрехата обувки и впи погледа си отново в представителните форми на Аруула. — Красиво е облечена приятелката ви. Това ли е най-новата мода? — Огледа се. — От пресата ли сте? Как ме открихте?

— Това е Аруула, аз се казвам Матю Дракс — рече Мат и се покашля. — Беше чиста случайност, че ви намерихме, мистър Де Броли. За съжаление трябва да ви кажа, че не всичко е протекло според плана. Вие — кхъ — би трябвало да седнете.

Милиардерът, изглежда, изобщо не го слушаше. Сочеше към вратата на бункера, зад която отново се дочуваха крясъците на братята от ордена, които правеха всичко възможно да я разбият.

— Какво означава този шум отвън?

— Отвън тълпа ревящи дервиши се опитват да отворят вратата към бункера — осведоми го Мат.

— Възхитително. — Де Броли се хвана за главата. Изглеждаше объркан.

— Боя се, че планираните сто година са станали с няколко века повече, сър — продължи Мат. — И се питам дали познавате този свят навън...

— Няма да е толкова зле, стари приятелю — прекъсна го Де Броли. — Как казахте, че е името ви?

— Мат Дракс.

— Странно име. — Де Броли глупаво се изкиска. Хвърли един поглед към компютърния екран, който отново показваше скрийнсейвъра. Тогава се обърна отново към изхода. — Очевидно днешната преса е още по-свирепа, отколкото по мое време.

— Не са журналисти, мистър Де Броли.

Де Броли не реагира на думите му. Мат го споходи смътното предчувствие за нещо ужасно. Да приемем, че дълбоко замразеният мозък е пострадал в хода на многото години? Ами ако криогенната система на Ото Фортенски не е функционирала така безупречно, както са го убедили тестовите с мишките?

— Помните ли Ото Фортенски, сър?

— Ото Фортенски ли? — Де Броли си придаде замислен вид. — Ах, Ото Фортенски! Естествено! Той беше командващият адмирал на космическите флотилии в последната битка срещу фрогите в съзвездието Орион!

Мат го погледна втренчено. *Какво?*

— Не е ли така? — Де Броли направи сърдечно съкрушена физиономия. — Сигурно веднага ще се сетя, мистър Макс... — Но не си направи труда. Вместо това огледа пълния с огнестрелни оръжия шкаф до стената и безгрижно си заподсвирква.

Аруула хвърли въпросителен поглед към Мат.

По челото на Мат се появиха едри като перли капки пот.

— Мистър Де Броли — започна той, за да обясни поне като встъпление на седящия срещу него човек сериозността на положението, — за съжаление трябва да ви кажа, че сме в опасност... В голяма опасност...

— Глупости — каза Де Броли. — Ще се справя с хиените от пресата! Още по време на студентските ми години ме наричаха „изключително нахалният Клод“. — Погледна Мат и Аруула и като че ли за пръв път ги забеляза истински. — Как изглеждате, войнико? Трябва да поддържате дрехите си, хм?! — Обърна глава към Аруула.

— А вие, лейди? — прошепна той. — С тези парцали по-скоро сте за някакъв филм за Конан, отколкото за моята лаборатория!

Междувременно английският на Аруула беше достатъчно добър, за да следи думите на Де Броли. Макар и да не знаеше кой е този „Конан“, агресивният тон на Де Броли я накара инстинктивно да се хване за меч в ножницата на гърба си.

Преди Мат да изясни ситуацията, Де Броли се отдръпна назад и изкрещя:

— Какво искате?! Ако ме заплашва някаква опасност, то тя идва от вас!

— Мистър Де Броли — каза меко Мат. — Успокойте се! Ние сме на ваша страна...

— *Не сте!* — изкрещя Де Броли.

— Напротив, естествено, че сме на ваша страна — отвърна Мат.

— *Не сте!* — изкрещя Де Броли.

Мат въздъхна.

— Слушайте, тези игрички няма да ни отведат надалеч. Навън дебне побесняла орда. Можете да помогнете на нас и на самия себе си да отървем кожата. За хората отвън сте крал или своего рода бог.

— Крал ли? — попита Де Броли. — Бог? — Представлението му хареса, Мат го видя по очите му. Веднага съжали, че е споменал новия статус на Де Броли.

— Е, бог е малко пресилено — каза той съобразявайки — и, за съжаление, по-малко убедително.

С понакуцване и на гигантски скокове Де Броли мина през помещението, стигна до вратата и коридора с наредените сандъци и отвори входната врата на бункера, така че първите му шестима последователи се стовариха буквално под носа му.

Мат и Аруула, които след първата секунда на ужас го бяха последвали с обнажен меч и вдигната „Берета“, стояха два метра зад него, което направи много лошо впечатление на останалите шестима мъже с шлемове, които със зейнала уста се опулиха в своя крал и идол.

Когато Мат отвори очи, болката го налегна немилостиво. Ръката му инстинктивно посегна към черепа му, но необмисленото движение само го накара по-силно да изстене. Беше му отвратително зле. Зад дясното му ухо го мъчеше пареща болка.

— *Комдо?* — Аруула беше приклепнала до него.

— Отвратително — отвърна Мат. Тогава отново си спомни всичко: налитащите към тях гвардейци, юмруците им, здравата тояга, която с трясък се стовари върху бедната му глава. Беше загубил „Беретата“! Трябва да се е плъзнала между кашоните и сандъците. Спомни си злорадото хихикане на Де Броли и светкавично приближаващия се каменен под. И когато лежеше безпомощен долу, коравият ботуш на един бролианец третираше главата му като футболна топка.

Мат се огледа. Беше тъмно. През тесен прозорец навлизаше бледа светлина. Простена отново. Прозорецът беше с решетка. *Е, чудесно...* Съзря късче тъмно небе и много светли точки, за които предположи, че са звезди.

— Къде сме?

— Високо горе — каза само Аруула.

Мат внимателно приседна и се огледа наоколо. Бяха ги затворили, но за щастие не в някаква спарена изба. Помещението беше без мебели, стените — голи, вратата — от твърдо, кафяво дърво. Изглеждаше доста нова, навярно е била направена през последните десетилетия. Дръжките и бравата изглеждаха примитивни, като че ли несръчна ръка се е опитвала да ги копира от някакъв стар образец. Вероятно механизмът можеше да се отвори с извит фуркет. Но Аруула носеше синьочерната си коса отпусната и фуркетите в тези времена бяха рядкост като бидетата.

Варварката помогна на Мат да се изправи на крака. Той се домъкна до прозореца и погледна навън.

Намираха се в стая на кула в лявата страна на фасадата на вилата. Мат хвърли поглед към простирания се отдолу терен и откри бързо пробягващи сенки, които охраняваха района зад стената. В покрайнините на гората, където се бяха окопали гуулите, засега нищо не се помръдваше. Предположи, че са се оттеглили, за да ближат раните си и да погребат мъртвите си — в случай че не са ги излапали.

Наблюдава околността доста време, но обсаждащите не се помръдваха. Дали наистина се бяха оттеглили?

Мат се питаше как Де Броли се справя с напълно неочакваната за него ситуация. Дали въобще можеше да се разбере с братята от ордена? На самия Мат след катастрофата на самолета му беше необходимо известно време, за да почне да разбира странния диалект на ордата, в чиито редици срещна Аруула. Вероятно благодарение само на нейните телепатични възможности днес не се чувстваше като непалец сред финландци. Беше го научила на езика на странстващите народи.

Езикът на живеещите около езерото суицани му напомняше някакъв надут немски, произнасян с леко възпалено гърло. После му хрумна, че макар и канадец, Де Броли беше роден във френскоговорящата част на Швейцария. Наред с холандците и скандинавците и швейцарците бяха известни с това, че владеят средно по три-четири езика. Вероятно разбираше доста добре местния диалект.

Мат опипа джобовете си. Бяха го претарасили основно. От снаряжението му не беше останало нищо.

— Набутани сме в кучешки задник.

Аруула го изгледа недоумяващо. Трудно разбираше цинизмите.

— Типовете не са тези, за които ги смятах — рече Мат. — А на Де Броли вероятно му хлопа някоя дъска.

— Дъска ли? — попита тя.

Мат направи съответното движение с ръка пред челото си.

Аруула се усмихна.

— С болна глава?

Мат кимна.

Отвън нещо се блъсна във вратата.

Мат и Аруула се обърнаха уплашено и със стиснати юмруци застанаха до прозореца. Пред вратата застъргаха ботуши. После в бравата беше пъхнат и завъртян ключ. Вратата се отвори със скърцане. В коридора се показаха две сенки с шлемове. Отстъпиха настрани и изблъскаха в помещението малка фигура с голям поднос.

Когато Мат и Аруула видяха посетителя си, размениха слисани погледи. Беше висок само около осемдесет сантиметра, имаше уши като на прилеп и чушка, с която джуджето Дългоносско би се гордяло.

Гномът беше сбръчкан като стогодишен старец, но сивите му, хвърлящи лукави отблясъци очи бяха по-скоро на петнайсетгодишен.

Мъжете с шлемовете току-що бяха затворили вратата зад гнома, когато той остави подноса на пода, обърна се, постави ръце зад гигантските си локатори и им се изплези. Изглежда, не изпитваше особен респект към братята от ордена. Това си наблюдение Мат отчете засега в графата „положителни“.

— Добре дошли в храма на бролианите — каза гномът на гърления диалект на суицаните и се обърна към тях. — Имате честта да се запознаете със Зеп Нюсли, Първият шпионин на славните Сиви кардинали от Цюри. — Зеп се изпъчи с разкрячени нозе пред тях, подпря ръце на хълбоци, така че черната му наметка се набра, изду и праметна върху птичите му гърди. — А кои сте вие?

— Наричат ме Маддракс — каза Мат.

— Аз съм Аруула.

Зеп първо разгледа основно Мат, после се обърна към спътницата му. Погледът му пробяга общо по всичките ѝ закръглени и се спря по-специално на великолепните ѝ гърди. Онова, което видя, изглежда, му хареса.

— Откъде идвате? — попита. — Никога не съм ви виждал.

— От Южната земя — каза Мат за по-кратко. Този чешит вероятно не би могъл да проумее истината. — Какво възнамеряват да правят с нас бролианите? И какво правиш ти тук?

— Пленник съм като вас — отвърна Зеп. Пристъпи до прозореца, изправи се на пръсти в ботушите си от дивечова кожа с обърнати кончови и притисна чушката си в долния ръб на стъклото. — Спипаха ме преди няколко дни по време на акция, за която поради служебни и семейни съображения не бих искал да ви давам информация. — Че го бяха спипали по време на опит за кражба, би могъл да признае, но се страхуваше от по-нататъшните въпроси на съкилийниците си, защото в такъв случай щеше да се наложи да говори за мистериозната болест, която го караше да краде.

Той се обърна.

— Естествено, за хитър шпионин като мен би било лесно да се измъкне оттук. Но къде да ида?

— Може би при твоя народ? — попита Аруула.

Лицето на Зеп помръкна. Изглеждаше като че ли това едва ли е възможно поради лични причини.

— Макар че в тази представа има нещо примамливо — каза той, — по причини, върху които, за съжаление, не мога да се разпростирам нашироко, напоследък копнея за широкия свят. — Посегна към невидимо джобче под наметката си и измъкна три малки, черни пури и запалка. Едно от „белодробните торпеда“ стисна между устните си, другите поднесе на Мат и Аруула. Аруула отказа учтиво, а и Мат беше отказал пушенето още преди години. Така беше добре, в този свят автоматите за цигари бяха рядкост.

Зеп щракна запалката — беше „Зипо“, „*Made in Hongkong*“.

— Откъде имаш тази запалка? — попита Мат.

Зеп се изчерви.

— *Бълвача на огън* ли имаш предвид?

Мат кимна.

— Намерих го — каза Зеп и още повече се изчерви. Беше слаб лъжец. Личеше му на върха на чушката, че е откраднал „Зипо“-то. А когато след първото вдигане на дима се закашля, Мат разбра, че не е свикнал с пушенето. Вероятно е задигнал също и пурите.

Седнаха на пода и се заеха с подноса. Неопределена месна каша и кана вода. Аруула и Мат стиснаха зъби и се нахвърлиха върху яденето. Гладът ги подтикваше да го правят. Бездънните джобове на Зеп избълваха малки торбички с подправки, така че успяха поне да придадат на обяда си малко финес.

Когато свършиха, облегнаха се с гръб към стената и размислиха за положението си. Зеп им обясни някои неща, които Мат беше узнал отгоре-отгоре от „таткото“.

— От безброй поколения — заразказва Зеп — родовете Нюсли и Мьоцли са скарани. Причината за непрестанния спор е в това, че ние, Нюсли, от векове се мъчим да наложим полагащото ни се по закон право. Притежаваме документ, който удостоверява, че храмът на Спящия крал ни принадлежи.

— Какво? — изплъзна се от устата на Мат.

— Малко преди Кристофлуу — продължи Зеп — някакъв си господин финансова служба възложил на високоуважавания ми праотец Харпо Първи да конфискува имуществото на един господин, който му дължал 250 000 така наречени франка. За съжаление името на

господина вече не ни е известно, тъй като мишките са нагизали хартията...

Мат спонтанно предположи, че Де Броли е бил човекът, който е дължал на финансовата служба 250 000 франка.

— Харпо Първи трябвало да управлява имуществото, докато безименният господин изпълни задълженията си. И до днес родът ни се стреми към изпълнението на това поръчение. — Удари се по гърдите. — Ние, Нюсли, сме известни именно с това, че гледаме сериозно на дълга си.

Мат кимна безмълвно. Замая му се главата. Не можеше да бъде истина. Що за човек е бил този Харпо Нюсли? Синдик? Адвокат? Или още по-лошо: банкер?

— Мъоцли, напротив — каза Зеп и удари с юмрук в лявата си шепа, — са на мнение, че правото на един крал стои по-високо от това на всички останали!

— Наистина ли? — попита Мат.

Зеп кимна.

— Но нашите историци отдавна са доказали, че кралете са чиста измислица. Никога не ги е имало, съществуват само в приказките, които бабите разказват на внуците си преди да заспят. — Мимиката му беше олицетворение на възмущението. — Дори и нистина да имаше крале, нещо което многоуважаемият ми чичо Гнепф Десети, настоящият глава на рода ни, категорично оспорва, те не могат просто ей така да отметат *писмено потвърдени права*! — Зеп хвърли искрящ поглед към Мат и Аруула. — Какво ще кажете по въпроса?

— Какво е това *писмено потвърдени права*? — попита Аруула.

— Аруула е от народа на Тринайсетте острова — побърза да каже Мат. — Не познава тукашните обичаи. — Покашля се. — Аз, напротив, намирам...

— Ти идваш от царството на Тринайсетте острова? — Зеп се наведе заинтересован напред. — Значи знаеш къде се намира? — Очичките му светнаха. — Отдавнашна моя мечта е да отида там, защото слънцето винаги грее и яденето расте по дърветата. Особено сега, след като аз... — Цапна се с ръка по устата и се покашля смутено, сякаш се беше хванал, че е издрънкал някаква тайна. — Можеш ли да ми кажеш как да стигна дотам?

Аруула кимна, макар че Мат знаеше добре, че тя няма и най-малка представа, защото още като малко дете е била отвлечена от царството на Тринайсетте острова.

А че тя разбираше нещо и от сделки, пролича незабавно.

— При условие, че помогнеш да се измъкнем.

Зеп понечи да каже нещо, но беше прекъснат. Вратата шумно се отвори. Мъжете с шлемовете се върнаха обратно, посочиха подноса и изръмжаха на Зеп да се разкара. Зеп се подчини на силата, махна с ръка на новите си приятели и напусна помещението.

Няколко минути по-късно вратата отново се отвори. Зеп застана на рамката ѝ и размаха ключ.

— Елате с мен... — каза той тихо и им махна с ръка.

Колкото и стъписани да бяха Мат и Аруула, не чакаха да им се казва втори път. Бързо последваха гнома в коридора. Когато стигнаха до едно стълбище, изчервявайки се, Зеп, сякаш се оправдаваше, каза:

— Пазачът изгуби ключа. Аз само го вдигнах.

След три крачки Мат видя как на минаване покрай друга врата измъкна ключа от нея и същият светкавично изчезна под наметката му. При стълбището открадна свещ от декоративен свещник. Самия свещник пренебрегна, вероятно защото беше завинтен. На Мат постепенно му стана ясно в какво са спипали шпионина на Сивите кардинали. Той си беше отявлен крадльо. Че бролианите не му бяха направили ушите още по-дълги, показваше, че поне не са изроди.

„От друга страна — помисли си той, когато погледът му попадна върху локаторите на Зеп, — *не знам как са изглеждали ушите му, преди да влезе тук...*“

Мат вече не беше съвсем сигурен дали гномът наистина работи за Сивите кардинали. Евентуално можеше да е само един патологичен крадец и лъжльо. Но в момента нямаха друг избор. Трябваше да се доверят на Зеп Нюсли.

— Имайте ми доверие — каза Зеп, сякаш беше прочел мислите на Мат, когато един етаж по-надолу се притиснаха до една ниша. Шум от енергични стъпки достигна до ушите им. — Ще ви измъкна оттук. И тогава Аруула ще ми каже как да намеря царството на Тринайсетте острова...

Крачките се приближаваха отдолу. Неколцина мъже трополеха нагоре по стълбището. Мат чуваше дрънченето и звънтенето на метал.

Погледът на Зеп блуждаеше от врата към врата. Мат започна да се поти.

— Натам... — Зеп дръпна крачола на Мат и се втурна към отсрещната страна на коридора. — Там сме на сигурно място.

Мат отвори рязко вратата и безшумно се вмъкна в помещението. Аруула го следваше по петите — и спря като вкаменена.

Зад тях стъпките завиха около ъгъла.

Като малко момче Мат често се питаше как ли живее един крал. За съжаление в родния му град Ривърсайд нямаше крал.

Във всеки случай у Клод де Броли нямаше нищо кралско. Нищо че полагаше големи усилия с помощта на обшита в хермелинова кожа мантия, шестовърха корона върху квадратния си череп и ябълка в ръката да изглежда като такъв.

Тържественото му шествие толкова много намирисваше на бездарна комедия, че Мат с мъка сдържаше смеха си.

Всъщност за смях нямаше и никакво основание, защото до краля стояха трима господа в тъмни раса и с каменни физиономии наблюдаваха бегълците. Отляво и отдясно на Мат, Аруула и Зеп се наредиха пет-шестима мъже с пистолети, с шлемове и доспехи като преторианците на Цезар. Мат почти не се осмеляваше да се обърне. Бягството беше по-скоро безсмислено. За миг щяха да ги направят на решето.

— Какво означава дръзкото хилене на лицето му? — попита сърдито Де Броли. Отхапа от ябълката и заканително посочи с пръст командир Дракс. — Не знае ли кой стои пред него?

Мат го гледаше втренчено. Нищо не му хрумваше.

— Той е пред Клаудиус Първи — каза Де Броли високомерно, — божественият император на всички известни светове.

— На колени, кучи, га хортуваш с краля — каза гърлен глас зад Мат.

Нямаше съмнение, продължилото с векове преохладане беше увредило царствения мозък на Негово Величество. Макар и съвсем буден, сега Спящият крал беше напълно изкуфял.

Само небето знаеше какви са плановите му...

„Този път поне да ме бяха удряли на друго място“ — помисли си Мат, когато отново дойде на себе си. В главата му сякаш се извършваха усилни пътностроителни работи. Всички кокали го боляха.

Когато отвори очи, утрото сивееше. Отново беше в стаята в кулата. Когато погледът му попадна върху прозореца, съзря Аруула. Държеше Зеп Нюсли на раменете си. Гномът наблюдаваше от прозореца и коментираше с тих глас нещо, което виждаше там.

— Айайай — измърмори той, — тези не изглеждат никак добре... Виж онзи...

Мат с мъка се надигна. Когато застана на краката си, силно му се зави свят. Отвън нахлуваше в ушите му някакво бърбене. Освен това чуваше множество стъпки на ботуши. Звучаха по-скоро като грохнали и пострадали, отколкото напети.

Когато стигна до прозореца и с охкане се подпря на перваза до Аруула, съгледа около двайсетина омаломощени братя на ордена, които се олюляваха от гората към храма. И дума не можеше да става за стройна маршова колона. Повечето воители изглеждаха, сякаш се бяха счепкали с тараци. Шлемовете им бяха очукани, железните ризници — с кървави петна и разцепени от саблени удари. Мнозина от тях държаха в ръцете си изкривени или счупени мечове. Целият боен отряд създаваше впечатлението, че е оставил зад себе си голямо военно фиаско. В утринния сумрак погледът на Мат попадна върху куцукащите фигури с разкъравени носове, подути очи и беззъби уста.

Божественият император на всички известни светове, който вървеше начело на разнебитената си войска, залиташе както при въздействието на 4,8 промила алкохол. Плешивият му, осеян с петна като от изгорено череп създаваше впечатлението, че е влязъл в съприкосновение с насмолена факла. Двама първосвещеници, чиито раса се бяха превърнали в дрипи, го подпираха, макар че и сами едва се държаха на краката си. Славната войска на Клаудиус Първи изглеждаше, сякаш беше преживяла своето Ватерло.

Зеп се кискаше злорадо.

— Какво е станало? — попита Мат с мъка, докато на всяка сричка през главата му минаваше пареща болка. — Да не би гуулитe да са нападнали отново?

— О, не — рече Зеп. Разказа, че след полунощ новосъбудилият се крал потеглил начело на войската си към Цюри, без съмнение, за да

прогони гуулите и да разреши в своя полза древната вражда, за която са му разказали първосвещениците. Очевидно въпреки превъзходството във въоръжението на хората му се е върнал с разкървавен нос.

— Как е възможно това? — попита Мат.

Зеп отново се изкиска.

— Когато си дребен на ръст и искаш да оцелееш, не бива да си глупав — рече той. — Освен това — той се ухили — ние, Нюсли, сме доста състоятелни. — Покашля се. — Наистина, говори се, че богатството не прави човека щастлив, но това, естествено, е лъжа! Поговорката сме си я измислили ние, богатите, за да не ни завиждат бедните.

— Да — каза Мат. — По-добре е да си богат и здрав, отколкото беден и болен.

— Точно така — рече Зеп. — Благодарение на нашето богатство можем да си наемем действена помощ, за да пазим нашата Златна гробница.

Мат ококори очи.

— Златната гробница ли?

— Нашата главна квартира — каза Зеп гордо. — Непревземаема е, защото има железни врати, които са дебели пет лакти.

— Значи ли това, че гадните мършояди от степта работят за Сивите кардинали? — попита ужасена Аруула и свали Зеп на пода.

— Пссст, пссст — изсъска гномът. Постави пръст на устните си и се огледа, сякаш се страхуваше, че могат да ги подслушват. — Да приемем — продължи той, — че имат доста ненаситен трапезен нрав... Но кои сме ние, че да се надигаме против обичаите на чужди народи? Вудан с божествената си сила не е ли създал гуула така, както и кръвожадния тарак и слузестия охлюв? Не изпитва ли и гуулът болка, когато го ударят? Не кърви ли и той, когато го прободат?

— Е, да... — каза Мат.

— Нюсли са дребни на ръст и слаби — продължи Зеп. — Мъоцли и техният крал, напротив, са едри и силни и имат дълги огнебълвачки. Ако Нюсли искат да оцелеят, не бива много-много да се интересуват дали участниците в техните чуждестранни легиони си измиват добре ръцете преди хранене. — Зеп погледна чистосърдечно Мат и Аруула. — Златната гробница трябва да бъде опазена!

— Чуждестранни легиони ли? — попита Мат.

— Така ги наричаме, защото първоначално са дошли от страната Фраасе^[1] — отвърна Зеп. — Много са невзискателни. Ядат само веднъж на месец. Често им текат лигите. Спят малко. Нощем се заравят за един час в земята. Не се страхуват нито от Вудан, нито от Оргуудоо, защото имат само една сива клетка. — Посочи към главата си. — Ние, Нюсли, напротив, имаме две. За сурова пържола от време на време са готови на всичко.

— Колко от тях са на служба при Сивите кардинали? — попита Мат.

Зеп започна да смята. Използваше пръстите си, но явно и с тях не успя да стигне надалеч.

— Повече, отколкото мога да кажа.

По всяка вероятност гуулите бяха скроили лош номер на войските на крал Клаудиус. Срещу хиляда гуули, които изведнъж изскочат от земята, нямат шанс дори няколко десетки мъже с модерни оръжия.

Освен това при завръщането на войската видя само малко на брой оръжия. Дали гуулите от чуждестранния легион не им ги бяха отнели?

— *Тогава чао, бамбина!*

Когато слънцето се показва иззад планините, вратата на стаята в кулата рязко се отвори.

Шест фигури със съсипан вид, с подути носове и налепени с лейкопласт лица измъкнаха от затвора Мат, Аруула и Зеп, чиито стомаси междувременно така шумно ръмжаха, че се чувстваха като обградени от тараци. Заведоха ги в малки покои, където ги очакваше приятна закуска. На Мат веднага му стана ясно, че нещо не е наред. Очевидно искаха да ги привлекат към сътрудничество. Когато свършиха с яденето, ги съпроводиха — макар и с насочени оръжия, но любезно — до „тронната зала“.

Главата на Клаудиус Първи беше с толкова дебели превръзки, че наподобяваха тюрбан. Дясното му око беше насинено, а над носа му минаваше широк лейкопласт. Седеше върху покрито с кожа от тарак грубо кресло и оглеждаше пленниците си с отровни погледи.

До и зад него стояха трима първосвещеници. До стените се бяха наредили десетина мъже с шлемове, на коланите им висяха револвери и пистолети. Изглеждаха някак си несръчни и треперливи. Битката с гуулите вероятно беше заседнала дълбоко в съзнанието им. Очевидно не бяха навикнали понякога — за разнообразие — и те да отнасят пердаха.

За божествения император на всички известни светове поражението от миналата нощ трябва да беше особено кошмарен удар. Доколкото Мат смяташе, че долавя по израза на лицето на Де Броли, всичко това не беше минало, без да остави следи върху и без това съмнителното му душевно здраве.

— Сигурно ще се радвате да чуете, командир Дракс — каза Де Броли и упорито зараглежда стоящия срещу него, — че междуременно успях да направя преглед на положението в моята Галактическа империя.

„Галактическа империя ли? — помисли си Мат. — Само това липсваше!“

— Както отец Руеди Четвърти ми докладва — Де Броли посочи стоящия зад него първосвещеник, — Гнепф Нюсли, финансовият министър, по време на дълбокия ми сън е дръзнал да направи опит за преврат. Сдружил се е с извънземни legioneri и се противи да предаде намиращото се в подземията на Националната банка държавно съкровище.

„Финансов министър? Опит за преврат? Извънземни legioneri? Национална банка? Държавно съкровище?“

Работата беше ясна. Де Броли разбираше най-много десет процента от езика на своята гвардия. Нямаше представа какво е станало със Земята. Не знаеше дори какво се е случило с него! Легендарната криогенна система на Ото Фортенски се е оказала едно фиаско! Вероятно при събуждането мозъкът на Де Броли е бил празен, с изключение на някои рудаментарни спомени. Спомени, насъбрани в голямата си част от различни филми и телевизионни сериали...

С приказките си Руеди Четвърти и приближените му, които отдавна са забравили, че праотецът им Бруно е измислил мита за Спящия крал, само и само през време на ледниковия период потомците му да запазят душевното си здраве, са превърнали Де Броли в това, което е: фен на научната фантастика, чиято мечта на живота се е

осъществила по чудесен начин. Беше отишъл в *бъдещето*. Достоверни източници го бяха обявили за владетел над хора и животни. Кой не би превъртял при тези обстоятелства?

От някогашния му характер, за който Мат знаеше само онова, което тогава разпространяваха медиите, бяха останали страстта му към колекциониране на оръжия, интересът му към бъдещето и алчността за пари. От безбройните нелепости, които Руеди Четвърти му беше наговорил, размекнатият мозък на Де Броли си беше създал един склонен към преврати финансов министър, който е в съюз с някакви си извънземни сили.

— Командир Дракс — продължи той, — предвид на трудната ситуация, която цари в момента в империята ми, след дълги размишления и обстойни консултации с моите съветници реших да дам още един шанс на Вас и на Вашите забележителни приятели...

Мат наостри слух.

— Отец Руеди, приближете се. — Де Броли махна с ръка на Руеди Четвърти, който бързо пристъпи иззад тапицираното с тарашка кожа кресло и от гънките на расото си извади странен уред. Изглеждаше като комбинация от пистолет и спринцовка.

— С настоящото назначавам командир Дракс, Аруула и... хм...

— Зеп Нюсли — рече бързо Зеп, мислейки, че назначението при всички случаи означава нещо положително.

— ... и Зеп Нюсли за извънредни агенти на моята империя. — Де Броли стана и с ръка даде знак на отец Руеди, който след това застана зад Мат и натисна острата цев на странния уред към откритата кожа на врата му. Мат не беше в състояние да предприеме нещо, макар че се чувстваше крайно тягостно. „Имаше някога филм с Кърт Ръсел, как ли се казваше...?“

— Всеки от вас ще получи от арсенала ми меч и две гранати с бързодействащ упойващ газ. Вашата задача: Ще проникнете в Златната гробница на размирния финансов министър и ще елиминирате извънземните наемници в срок от дванайсет часа. За да спазите времето, измислих за вас специална мотивация. — Кимна към расоносците. — Отец Руеди, изпълнете длъжността си.

Цък! — изщрака се, после нещо убодя врата на Мат. В същия момент отдясно и отляво на него се чу още два пъти по едно *цък*. Аруула и Зеп уловиха вратовете си.

„Гърмящата змия — студени тръпки побиха Мат. — Така се казваше филмът...!“

Де Броли го погледна радостно.

— Гарантирам ви шанса да откупите свободата си. За да не дезертирате, отец Руеди ви е имплантирал по една от така наречените интелигентни бомби. Беше конструирана от един даровит изобретател, чиито изследвания финансирах.

— Какво е това интелигентна бомба? — попита отстрани Зеп.

— Ще ти разкажа някой друг път — каза със задъхване Мат, който все повече се чувстваше като Снейк Прискин: изоставен от щастието, в отчаяно положение и на всичко отгоре — с интелигентна бомба в тялото.

— Както казахме, имате дванайсет часа с помощта на газа да подготвите Златната гробница за атака — каза Де Броли. — Запъртъкът познава мястото, ще ви помогне.

— Запъртък ли? — попита Зеп. Огледа се. — Какъв запъртък?

— След изтичането на дванайсетте часа телата ви ще бъдат разкъсани на съвсем дребни парченца. — Де Броли широко се ухили. — Чувал съм, че това нещо било доста нездравословно. Следователно преди изтичането на срока трябва да бъдете отново тук, за да можем да отстраним бомбите.

Аруула погледна Мат с ужас в очите, докато Зеп Нюсли по-скоро имаше вид, сякаш страшно го сърби задникът.

Мат беше твърде шокиран, за да забележи как дългите пръсти на Зеп светкавично се плъзнаха под расото на отец Руеди и откъснаха пистолета за имплантиране на бомбите.

[1] Франция. — Бел.прев. ↑

Надолу по склона трябваше да си пробиват път през плетеница от паднали букове, ясени, явори и ели. Водата от топящите се снегове и свличащите се камъни през пролетта бяха повалили стометрова ивица от гората. Намиращите се между стволите каменни отломъци и избуяващи трънаци, които тримата разчистваха с мечовете си, не улесняваха спускането.

Когато слязоха сред светлата зеленина, натъкнаха се на непроходимата стена от гъсти, ниски дървета и гъмжило от тръни около тях. Зеп смяташе, че дванайсет часа са дяволски кратък срок, та затова е за препоръчване да се поеме по прекия път към Цюри. Но едва след дълго търсене, на километър по на юг откриха възможност да навлязат в гората — и то тъкмо там, където върху мочурливата земя растеше двуметрова тръстика. Затъваха до глезените във вонящата вода. Едва в една просека с висока колкото човешки бой трева почувстваха твърда почва под краката си.

Пред тях се поклащаха жълти и сини растения, очевидно месоядни, защото плъзваха дълги езици и се целяха в летящи насекоми. В покрайнината на гората грееха странни цветове, които напомняха орхидеи. Някой ботаник от ХХІ век сигурно би се зарадвал много на тази флора. За съжаление, никой от тримата нямаше време да се любува на преливащите се във всички оттенъци на дъгата цветове.

В гората поне нямаше коренища. Под колосалните кедри и коркови дъбове успяха да отхвърлят доста път. Скоро отново се запромъкваша под покривка от по-млади дървета, които препречваха достъпа на дневната светлина. Сега над тях се плъзваше само сноп от златистосмарагдови лъчи и с потрепване се изгубваше сред бъркотията от клони. Храсталак, гъсти тръстики и мочурлива земя ги отклоняваха от пътя и объркваха чувството им за ориентация.

След мъчителен излет с катерене през обраслия с трънливи клонки камънак по пладне се озоваха на малък хълм и най-сетне съзряха порутените кули на някогашния банков квартал на Цюрих. Доколкото бяха запазени, по обраслите с дървета и храсти руини гнездяха птици.

При тази картина Зеп се оживи. Заситни с късите си крачета надолу по склона и забърза срещу пищната зелена стена, зад която трябваше да се намира мистериозната Златна гробница.

След малко стигнаха до един ръкав на езерото. Беше по-скоро нещо като залив. До ушите на Мат стигнаха някакви странни удари на барабан. Спряха между дърветата и съзряха дълга около два метра лодка. На кърмата ѝ седеше гуул и удряше малък барабан. Зад него седеше втори, чиито костеливи ръце стискаха две гребла. На брега стояха неколцина техни другари и със съсредоточен поглед следяха работата на барабанчика.

— Какво правят? — попита Аруула развъълнувано.

— *Да ги вземат дяулити!* — каза Зеп със задъхване и посочи към лодката. — *Бог да ги убий!*

В синьозелената вода внезапно се показаха обсипаният с дебели нарастъци череп и очите на влечуго. Изплува при кърмата на лодката и беше достатъчно голямо, за да глътне наведнъж гуула заедна с барабана. За удивление на Мат то не нападна, а следваше лодката, която гребецът бавно придвижваше към брега. Тихото барабанене не отслабваше. Влечугото изглеждаше като хипнотизирано.

Лодката акостира на брега. Весларят скочи на сушата. Барабанчикът го последва, без да прекъсва работата си. Влечугото се приближи и спря на около три метра от брега.

Барабанчикът стъпи във водата. Малко след това влечугото отново се раздвижи. Доплува с още метър към брега. Леко барабанейки, гуулът навлезе с около метър във водата. Влечугото дотолкова се приближи до него, че дългата му муцуна докосна крайбрежната тиня, а сивосиният му гръб се показа над водата. Барабаненето звучеше като заклинание.

Мат се вцепени, когато гигантското животно изпълзя от водата и остана на брега. Беше дълго поне три метра. По гърба му стърчаха остри бодли, а в пастта му святкаха грапави зъби. Влечугото обърна муцуната си към барабанчика и той се приближи толкова плътно, че можеше да го докосне.

Мат се питаше как звярът е стигнал до това място. Може би произлиза от крокодилите или кайманите, които някой преди катастрофата е държал в терариум.

Гуулите затвориха внимателно кръга около влечугото. Хвърлиха примка около муцуната му, после около шията му. Барабанчикът заби по-диво приглушено звучащия инструмент. Сега всички присъстващи гуули — бяха около двайсетина мъже — хванаха въжетата и изтеглиха

мятация се на всички страни звяр. Покритата му с триъгълни шипове опашка свистеше във въздуха и с плясък се стоварваше на земята. Ала беше пленен. Обърна се по гръб, но гуулите го помъкнаха към една кошара, в която вече се разхождаха нагоре-надолу няколко страховити на вид гадини.

— Какво мислят да правят с тях? — попита Мат. — Ядат ли ги?

Зеп, който стоеше до него, потръпна. После повдигна рамене и отвори уста, като че ли искаше да каже нещо.

Но не стигна дотам.

Една костелива ръка се опря на рамото на Мат, а Аруула се обърна уплашено с вик.

Върхът на меча ѝ изтрещя в кръглия щит на гуула, който я гледаше коварно зад присвитите си очи. Зад тях стояха двама примляскващи лешояди с обнажени саби, които се бяха втренчили предимно в Аруула, защото предполагаха, че в женските ѝ закръглени вероятно се крият най-добрите шницели.

Мат използва удобния случай. Десният му крак се стрелна напред и улучи първия гуул в препаската. Започна ужасно скимтене. Улученият се преви надве като джобно ножче и се заизвива на земята. В същия момент Аруула отново се засили и мощта на удара ѝ разцепи на две части щита на противника ѝ. Очевидно заедно с това му беше отрязала и четири пръста, защото мършоядът стана още по-блед и с мелещи челюсти гледаше ококорено и невярващ останките от ноктестата си ръка. Цак! Следващият удар на Аруула го освободи от изненадата.

Тогава на брега се чува силни крясъци. След секунда събралата се при влечугите кохорта се раздвижи.

Мат трескаво се огледа и забеляза липсата на един съратник. Къде ли се е запилял Зеп? Дали страхливият мерзавец е офейкал?

Пред лицето на двайсетчленния отряд не стигна дотам, че да се ядосва за изчезването на Зеп. Той и Аруула си размениха светкавичен поглед, после бързо побягнаха в посоката, от която бяха дошли. Разбира се, не стигнаха далеч, защото още след няколко метра отляво и отдясно от храстите изскочиха още гуули. Мат се спря с ругатня и здраво стисна ръката на Аруула. Бяха обкръжени. Не можеха да излязат насреща на тази сган.

Един мършояд с особено остри кучешки зъби и рубиненочервени очи излезе напред. Носеше тесен кожен колан, на който висяха торбичките от тестикулите на последната му жертва. Препаската му изглеждаше като стара гюдерия, а ноктите на краката му — като на орел. Погледът, с който дари Аруула, беше олицетворение на вероломството. Вероятно си я представяше как на лагерния огън се пече на шиш с ябълка в устата. От дясното рамо към левия му хълбок минаваше кожен ремък, на който бяха прикрепени остриетата на ножове за мятане. Държеше сабя в едната ръка, секира в другата и кама между зъбите си. Това че на всичко отгоре и силно вонеше, подсказа на Мат защо Аруула направи крачка назад.

Главатарят на гуулите изръмжа на стоящите наоколо някакъв словесен залп, сред който на Мат се стори, че е разбрал думите „убивам, пека на шиш, лапам“. Но това едва ли е възможно, не вярваше гуулът да разполага с толкова изискано словесно богатство.

Тогава главатарят посочи себе си със секирата и изръмжа: „Рамок!“ и „Мурксен!“. Мат предположи, че „Рамок“ е името му, а „мурксен“ трябваше да подсказе, че ще изядат на място него и Аруула, в случай че не хвърлят оръжията си.

Сега един добър съвет цена нямаше. Можеше ли едно зайче да има вяра на вълчата глутница, която му даваше знак, че ще го пощади, в случай че остави лъжицата и се предаде? Мат хвърли един поглед към Аруула. Видът ѝ изглеждаше крайно решителен и сякаш казваше: *„Ти се заемаш с десет души от дясната страна, аз — с десетте от лявата.“*

— Вие предава се! — изръмжа Рамок, като че ли малко разбираемо. — Инак гуул вас удави, раздели и излапа! — Показа хищните си зъби. — Вие шпиони на крал! Оставяйте всичко, ние вас пуска отива си!

— Не вярвам на нито една твоя дума! — отвърна Мат. — Просто нямаш вид на такъв, на когото човек може да има доверие! — Опипа се за „Беретата“, но тогава се сети, че за съжаление крал Клаудиус не беше сметнал за добре да му я върне.

— Аз Рамок! — изръмжа главатарят на гуулите и размахна меча и секирата. — Моя дума истина!

Хората му зареваха от смях и това не направи кой знае какво добро впечатление нито на Аруула, нито на Мат — още повече че

смехът на мършоядите звучеше като кашлица на двайсет туберкулозни пациенти зад гробищна стена.

Тогава напреднаха бавно от всички страни. Мат и Аруула вдигнаха мечовете си и заеха бойна поза гръб в гръб. Мат се питаше дали има смисъл да възпламени една от газовите гранати, които се поклащаха на колана му. Но каква щеше да е ползата му? И той би изпаднал в безсъзнание, както и гуулите.

Най-сетне започна първата вълна на атаката. Задрънча стомана в стомана, заизскачаха искри. С първия си удар Аруула обезглави един прекалено напорист нападател, който падна пред краката на другарите си, така че двама други се препънаха от него и черепите им попаднаха в изключително удобна позиция за извиващия се меч на Мат.

— *Престанете!*

Мат не си направи труда да обърне глава, за да разбере кой беше надал този вик. Познаваше гласа — беше на Зеп. Очевидно беше преодолял мръсника у себе си, като вихрушка се носеше из полесражението, размахваше дребничкото си юмруче и изрева на Рамок:

— Ще ти пръсна черепа, овен такъв!

Рамок вторачи в него очите си на албинос, сякаш беше отдавна очакваният човек от данъчната полиция. Но, изглежда, и в сивата му клетка се появи смътно предчувствие, че гномът може да е пратеник на работодателя му.

Рамок изрева някаква гърлена команда. Гуулите с мърморене наведоха саби и се отдръпнаха с лиги на устата. Мат и Аруула въздъхнаха и откъснаха поглед от тримата лежащи на земята мършояди.

Зеп, проникнат от вярата, че гуулите трябва да подвиват опашка пред всеки Нюсли, изкрещя:

— Аз съм Зеп Нюсли, агент в служба на Сивите кардинали! Какво става тук, *пу дяулити?*

Рамок измънка нещо неразбираемо.

Зеп скачаше натам-насам и се държеше като същински зъл дух от приказките. Канонадата от ругатни, които избълва на родния си диалект, накара Аруула да се изчерви, а гуулите — да пребледнеят.

Макар че Мат не разбра нито дума, схвана, че спасителят им настоява да ги отведе със себе си на разпит в Златната гробница на

предците си.

Вече не беше останало нищо от улицата, на която някога се е намирало високото, покрито със стъкло здание на Националната банка.

Нямаше я вече и многоетажната сграда. След като преди столетия се е съборила поради разместванията на земните пластове, руината беше станала невидима под тинята, камънака и дърветата. Там, където някога се е извисявал храмът на капиталистите, сега се намираше само един обрасъл с трева, храсталаци и кедри двайсетметров хълм.

Гуулите съпроводиха „пленниците“ — с пура между зъбите Зеп Нюсли маршируваше начело на отряда им — до пещерообразен отвор в подножието на хълма. Мат немалко се зачуди, когато погледът му попадна върху големия колкото на гараж вход на банков сейф, който беше поставен в стените на хълма.

Зеп измоли от един гуул боздугана му, засили се и заудря вратата с оръжието, та ушите на Мат звъннаха. След половин минута прозвуча леко съскане. Гуулите страхливо се отдръпнаха. Портата се отвори. Мат прецени, че е дебела два метра. Зад нея имаше помещение около двайсет квадратни метра с мраморни стени. В края му се намираше втора стоманена врата, която приличаше като близначка на първата. Същински шлюз.

Зеп метна боздугана на рамо, махна с ръка на Мат и Аруула и влезе. Мнимите пленници го следваха по петите. Гуулите останаха. Портата се затвори. Бяха на тъмно. След секунди нещо изскърца и втората стоманена врата се отвори. Отново коридор. Беше осветен от безброй факли.

Пред тях стоеше гном, който приличаше на Зеп като роден брат, само дето имаше крайно плоски ходила и ушите му бяха още поиздължени. Беше с монокул на дясното си око. В колана му бяха пъхнати чукче и длето, а в ръката си държеше дебела два сантиметра сива каменна плоча формат А4.

— Здравсти, Фанти — каза Зеп и с ръка даде знак на приятелите си да го последват.

— Здравсти, Зей — отвърна Фанти. Но когато понечиха да минат покрай него, той извика: — Момент! — Погледна Мат и Аруула. —

Вашите имена?

Мат представи себе си и Аруула. След това Фанти положи плочата на пода, клекна пред нея, измъкна чукчето и длетото и нещо издълба имената им в камъка.

— Трябва да има ред най-сетне — рече той.

— Фанти е нашият регистратор.

Мат и Аруула се огледаха. Бяха колкото изумени, толкова и любопитни. Също и коридорът, през който сега минаваха, беше целият облицован в мрамор. Що се отнася до подземните помещения на Националната банка, старите швейцарски банкери наистина са живеели изискано. Отгоре на това всичко беше така излъскано, че човек можеше да седне и да се храни на пода.

Гласовете им глухо кънтяха в празния коридор, но това се промени, когато завиха надясно в едно огромно помещение.

— Ауу...

Мат спря и заразтрива очите си като заслепен. Отляво и отдясно, пред и зад тях, подобно на стелажите в библиотека бяха натрупани десетметрови камари златни кюлчета. Трябва да бяха стотици хиляди, които на светлината на факлите грееха и хвърляха отблясъци. Матю Дракс се почувства като в страната на приказките.

Когато минаха покрай две гигантски грамади, Аруула, която съвсем не умееше да цени златото, издрънча с меч си в кюлчетата, Фанти незабавно я призова към ред, заплашвайки я със „съдебно предупреждение“.

В края на планините от кюлчета, на около четирийсет метра от входа на помещението се натъкнаха на трима гноми с остри, извити нагоре обувки и сбръчкани лица. Изглежда, бяха достигнали доста напреднала възраст. Седяха на малки столове до малка дървена маса и с кожена кутия играеха на зарове. На масата и до тях бяха натрупани златни кюлчета, за които очевидно тръскаха заровете. Забелязаха пристигащите едва когато Фанти се обади с едно съдържано покашляне. Тримата стари гноми се обърнаха и ги погледнаха. Когато зърнаха Зеп, намусеността им се стопи. Най-старият захвърли на масата чашата със заровете, завъртя се на столчето си и го измери с поглед.

— *Пу дяулити* — рече той. — Нашият *Зепчо* се върна!

— Моля, чичо Гнепф — каза Зеп покорно. — Не *Зепчо* — Зеп! Вече съм възрастен и...

Гнепф, най-старият му чичо, изпълняващият длъжността шеф на рода Нюсли, навири нос и присви недоволно очи.

— Ами добре — рече той. — Тогава ни докладвай как успешно си изпълнил свръхважната си задача.

— Разкажи ни също и как успя да ни *предупредиш* за ужасното нападение на Мьоцли по-миналата нощ — допълни вторият чичо с преливащ сарказъм.

— Да, разкажи ни как ни *спаси*, племеннико — вметна язвително третият чичо.

— Ами... — Зеп се сви от смущение. — За съжаление поради причини, чието подробно излагане сега би отнело много време, беше ми невъзможно навреме да се свържа с чуждестранните легионери и да им съобщя за въоръжените сили на Мьоцли — каза той. — Но моля да проявите разбиране към опасната за мен ситуация. След като проникнах в храма на Спящия крал, бях въвлечен в разгорещена битка с Мьоцли...

— Колко интересно — рече чичо Гнепф. — Разкажи ни нещо повече, *Зепчо*. Разкажи ни *всичко*.

Зеп се поразтърси и си пое дълбоко въздух. Тогава се разпростря надълго и нашироко и им разказа *всичко*: Как във вътрешността на храма попаднал в яма със змии. Как се е борил със седем гигантски змии и се спасил от ямата. Как в убийствен дуел се сражавал с шестима облечени в доспехи и шлемове Мьоцли. Останал жив само благодарение на един сгромолясал се полилей. Как в подземията на храма се натъкнал на гигантски охлюв и как му видял сметката с един боздуган. Как покрай другото спасил три кръшни девисици от Ориента. Как лично стоял пред студеното легло на Спящия крал и му се подигравал. Как почти бил готов да удуши Спящия крал с възглавница. Как върху него се нахвърлили дванайсет елитни бойци и след борба, която отнела десет жертви, бил хвърлен във воняща тъмница, в която се запознал с приятелите си Маддракс и Аруула — всъщност чужденци, но инак съвсем мили хора — и след неколкодневно пленничество на хляб и вода организираше бягството им.

И за да докаже, че шпионската му акция не се е провалила *съвсем*, с изпъчени гърди отметна мантията си и представи на чичовците си като славна плячка различни ръсачки за сол и пипер, дамски жартиер, три стенни свещи, единайсет отчасти ръждясали

ключа, кутийка мехлем за нос, малка черна четка за ботуши, оглозган кокал, пистолета за имплантиране на интелигентни бомби и двете газови гранати, с които спящият някога, а сега буден крал го въоръжил, за да се върне у дома и да подготви Златната гробница за атака.

След като обясни на чичовците си начина на действие на гранатите и какво е това бомби, погледът на чичовците му, който беше насочен с неподправено отчаяние в тавана, се посмекчи и те се обърнаха към Мат и Аруула, които със зяпнали уста изслушаха доклада на Зеп.

— Можете ли да потвърдите изложението на нашия племенник? — попита чичо Гнепф.

Мат и Аруула усърдно закимаха с глава. А какво друго им оставаше да сторят? Все пак Зеп ги беше отървал от ноктите на гуулите и не биваше да zlepоставят другаря си.

Чичо Гнепф даде на Фанти знак с ръка. Носещият монокъл регистратор взе пистолета за имплантиране на бомбите и го предаде на шефа на рода.

Чичо Гнепф и братята му разгледаха от всички страни странния предмет, въртяха го в ръце, мръщеа навъсени чела и после се съвещаваха на диалект, който беше така гърлен, че Мат и Аруула не разбраха нито дума. Дори на Зеп, който настрои дългите си уши за атака, изглежда, му беше трудно да разбере мърморенето им. Че накрая все пак го разбра, Мат позна по лицето му, което отначало стана бяло и после — тъмнозелено, сякаш ги грозеше голяма опасност.

След различни „кхъм“ двамата по-млади гноми седнаха обратно на столчетата си, а чичо Гнепф отново фиксира с поглед своя племенник.

— Значи са ви освободили със задължението да ни отровите, та така нареченият крал да може да влезе тук с фамилията Мьоцли? — попита той.

— Да, да, така е — побърза да потвърди Зеп. — И тъй като сме напълно изложени на бомбите им, по пътя насам измислих следния план, който да послужи за нашето и за вашето спасение...

Чичо Гнепф вдигна едната си ръка, за да го накара да млъкне. Погледът му попадна върху пистолета за имплантиране на интелигентните бомби.

— Значи казвате, че с този уред са ви направили безволеви роби на Мьоцли?

— Нямахме друг избор, чичо — каза бързо Зеп. — Маддракс и Аруула могат да го потвърдят.

Мат и Аруула побързаха да подкрепят твърдението на Зеп.

— Имаме само около осем часа време — рече Мат, — тогава ще хвъркнат главите ни от раменете.

— ... и ще бъдем съвсем мъртви — каза Зеп. — Аз съставих следния план, за да осуетим...

— Това е наистина *добър* план — прекъсна го Мат и се озърна търсещо. — Има ли тук задна врата?

— Задна врата ли? — повтори като ехо чичо Гнепф. — Да, но...

— Много добре! — не спираше Мат. Бомбата във врата му го подтикваше към разумно бързане. — Ще се върнем обратно при Мьоцли и ще им кажем, че сме повредили бравата на задната врата, така че могат да нахълтат през нея. Щом ни отстранят бомбите и минат през вратата, вие ще използвате сънните гранати и ще ги упоите.

— И аз казвам: Това е *добър* план — повтори Зеп.

— Дадено — каза чичо Гнепф и примига към братята си. — Но ние *също* имаме план. — Посочи Зеп, Мат и Аруула. — Покажете ми как се използва уредът.

Показаха му. Чичо Гнепф ги погледна внимателно и тогава направи бързо движение с ръка.

Дребни като джуджета стражи се нахвърлиха изотзад върху тримата другари и ги събориха. И макар че на Мат и Аруула им бяха нужни само секунди, за да се освободят от гномите, времето беше достатъчно чичо Гнепф да приведе в действие гадния си план. Преди тримата да се усетят, той инжектира още три интелигентни бомби във вратовете им.

Аруула изкрещя.

Зеп пребледня.

Мат се хвана за главата. Коленете му омекнаха. Светът се завъртя пред очите му. „*Кръвообращението ми...*“

— Тъй... а сега ще свършите една работа за *нас*! — чу той като през памучен тампон гласа на Гнепф, който, изглежда, все повече се отдалечаваше, докато на Мат му причерня пред очите. Успя да чуе как Зеп и Аруула плъснаха на пода. Самият той се стовари с трясък върху

масичката и повърна във висока дъга, така че двамата по-млади чичовци, които седяха там, се разбягаха с гнусни ругатни.

И тогава в главата му... се чуха гласове! Звучаха механично. Машинно. Студено. Ледено студено.

— Идентификация!

— Стрела-гръм. Фабричен номер 4711. Интелигентна минибомба. 1-во поколение. Изобретател: Ото Фортенски. Година на производство 2009. — Идентификация!

— Дито.

— Дито?

— Да, Дито. — *Ти* какво правиш тук?

— Чакам заповед за изпълнение на задачата.

— Пречиш на изпълнението на *моята* задача.

— Бях *първа* тук.

— Централно служебно предписание 201 248 — NCC-1701: Валидна е винаги *последната* заповед. Последната заповед получих аз. Тя гласи: Детонация след 11 часа и 58 минути. Твоята задача?

— Детонация след 7 часа и 56 минути.

— Ако ти избухнеш по-рано, саботираш *моята* задача. Деактивирай се.

— Не *мисля* да го направя!

— Това е метеж!

— Е, и? Аз *също* искам да се детонирам!

— Имаш функционална повреда! — Деактивирай се!

— *Ти можеш* да ме...

Мат не вярваше на ушите си. На Ото Фортенски, изобретателя и програмиста на интелигентната бомба, му е хлопала някоя дъска. Но това вече не го смущаваше. Това че съпреживя с гънките на мозъка си дискусията на продуктите на Фортенски беше по своему достатъчно.

— Тогава ме принуждаваш да отида *до крайност*!

— Какво ще рече това?

— Аз ще те деак...

— Аз ще те деактиви...

Мат долови кратко изщракване, после доби чувството, че усеща лек дъх на изгоряло. Механичните гласове замряха. Кръвообращението му отново се подобри.

Изправи се и измери с поглед гномите зад масата, които с малки салфетки бършеха оцапаните си сака. Изгледаха го с леко отвращение.

Беше оставил най-лошото зад себе си. В спора за своята компетентност интелигентните бомби стигнаха до единственото логично заключение: Взаимно се обезвредиха.

Зеп и Аруула се надигнаха и заозъртаха объркано наоколо. Без съмнение не бяха разбрали нито дума от странния разговор, който се е провел и в техните глави. И така беше добре, защото Нюсли не биваше да узнаят нищо за това. Докато стояха в Златната гробница, пред която гъмжеше от гуули, трябваше да се преструват, сякаш са в ръцете им до гроб.

— Ще се върнете обратно при Мьоцли и ще подготвите храма *им* за атака — каза Гнепф. Потриваше ръце хихикайки. — Вероятно вие сте крадливи мерзавци и се въртите като ветропоказатели според интереса си. Не вярваме, че имате честни намерения спрямо нас.

— Чичо Гнепф — каза Зеп потресен. — Не можеш да сториш това!

— Знаете какво трябва да направите — рече Гнепф. — Нашите войски ще ви следват. Щом като в храма всичко заспи, ще размахате бяла кърпа. Тогава ние ще влезем, ще вземем пушката им и ще ги принудим да извадят бомбите от вас. — И той като братята си прие изражението на психопат, характерно за хора, които прекарват живота си, разигравайки на зарове златни кюлчета на разсеяна светлина в задни стаи.

На Мат вече всичко му беше ясно: Нюсли бяха същото куку както крал Клаудиус. Искаха само да се доберат до оръжейния му арсенал и да елиминират един досаден конкурент, за да затвърдят властта си в кантон Цюри.

Да вървят по дяволите тези луди!

Сами по себе си Мат, Аруула и Зеп биха могли с весели песнички на уста да потънат в нощта. Ала нямаха друг изход, освен да се завърнат в онези полета, през които неотдавна бяха пропълзели и пробягали. Следваше ги плътно една озъбена команда гуули, която гореше от желание да овладее с щурм резиденцията на крал Клаудиус в мъгливото тресавище.

Мат и другарите му отново бързаха през дивата пустош, през храсти и тръни. По едно време гуулите останаха назад. Мат предположи, че нарочно са се шумгунали в храстите, за да не ги забележат евентуални съгледвачи на Мьоцли. Не се съмняваше, че зорко следяха него и другарите му.

На човек му идеше да си скубе косите! Сега бяха освободени от смъртния ужас, че бомбите на Де Броли ще избухнат в черепите им, но, от друга страна, не смееха да направят нито крачка към свободата. Седяха буквално между чука и наковалнята. Нюсли и техният чуждестранен легион ги смятаха за шпиони на Мьоцли — и обратно! Не се осмеляваше да предположи каква участ ги очаква, ако отново попаднат в ръцете на войските на Де Броли.

Лудият милиардер и съветниците му щяха ли да им повярват, че с газовите гранати са елиминирали Сивите кардинали в Златната гробница?

„Защо пък да не повярват? Достатъчно е да имат предвид, че сме вцепенени от страх, че ще се върнем само за да извадят бомбите.“

След десет секунди той се препъна от ствола на едно дърво и заби носа си в калта. Когато вдигна глава, видя лицата на три фигури с шлемове. Едната насочи дулото на пушката към тях.

Аруула и Зеп спряха.

— Изпълнихме задачата — каза бързо Мат. — Заведете ни при вашия крал!

Мъжете с шлемовете ги подкараха пред себе си с насочени оръжия. Малко след това пред тях изплуваха очертанията на вилата. От тресавището се вдигаше към небето синкава мъгла и в настъпващия здрач превръщаше околността в призрачен ландшафт.

Във вътрешността на храма гъмжеше от въоръжени хора: с пушки, пистолети, мечове, арбалети, копия, секири и боздугани. „Божественият император на всички известни светове“ носеше колан с

наредени на него патрони и два „Колт“-а 45-ти калибър. Весело се хилеше, сякаш ставаше дума за почистване на галактическата му империя от някакви зли нашественици. Тюрбанът от превръзки му придаваше вид на шейх от старите времена.

— Командир Дракс! — каза Де Броли и тупна въодушевено Мат по рамото. — Вие успяхте ли и приспахте ли превратаджията финансов министър?

— Заповедта изпълнена, Ваше Величество — рапортува Мат и отдаде чест по-напето дори от тогава, когато получи дипломата си за офицерски кандидат в Уест Поинт. — Бандата превратаджии е в дълбок сън! Можете да влезете само през задната врата, която нашият приятел Зеп любезно остави отворена. — Намери за по-добре да направи така, сякаш се идентифицираше с плановите на Де Броли. — Само ако смея да помоля да ни махнете интеллигентните бом...

— Но, командир Дракс — каза Де Броли и отправи чистосърдечен поглед нагоре, — нима мислите, че съм толкова наивен, та просто да повярвам на думите ви? Да приемем, че сте сключили пакт с финансовия министър Нюсли и ме примамите в капан?

Мат си придаде отчаян вид.

— Естествено ще деактивирам бомбите *едва след* като атаката ни срещу превратаджиите се увенчае с успех — каза Де Броди. — Ако въпреки очакванията ни тя *не успее*... — Плъзна десния си показалец през шията си. — „Бумм!“

— Бумм! — повтори като ехо Мат.

— Бумм ли? — попитаха Аруула и Зеп като с една уста.

— Да, бумм! — повтори Де Броли.

— Добре — каза Мат. — Тъй като не се съмнявам, че ще имате успех, ще чакаме завръщането Ви, Ваше Величество.

Това, изглежда, убеди Де Броли, че Мат говори истината. Даде на хората си знак с ръка, те се втурнаха навън и се разделиха.

— Починете си след усилната работа и след дългия път, командире — каза Де Броли. — Имате повече от четири часа време. Между това... — Посочи хората си, които пристягаха подбрадниците на шлемовете си, — ние отиваме до Министерството на финансите и ще го очистим от извънземните.

Махна с ръка още веднъж на Мат, Аруула и Зеп, после забърза навън към гвардията си и изрева команди. Войската потегли, мина с

марш през портата и се насочи към обгърнатата в мъгла гора. След минута се чуваше сам тропотът на подкованите ботуши и дрънченето на метал.

Мат въздъхна с облекчение, а също и от Зеп се изтръгна една волна въздишка.

— Да изчезваме веднага — каза Зеп. Дръпна лявата ръка на Аруула. — Трябва да ми кажеш къде се намира царството на Тринайсетте острова. Изпитвам все по-силно желание да се преселя там.

— После — каза Аруула и се обърна към Мат. — Пистолетът ти, Маддракс — рече тя. — И аварийният пакет. Можем да ги вземем, преди да тръгнем.

— И аз помислих за същото — отвърна Мат. — А освен това тук има още много други полезни неща, които трябва да вземем с нас. — Когато тропотът и звъntenето на ламарина заглъхнаха в далечината, той се обърна. Аруула го последва, а също и Зеп. Хрумна му, че като изселник, ще са му нужни ред дреболии. Освен това отново чувстваше ужасен сърбеж в задника си. Побърза след приятелите си, доколкото му позволяваха късите крачета.

Минаха през безброй коридори и слязоха по стълбище, което водеше в някаква изба. Докато на Мат му липсваше верен поглед за богатствата, които Де Броли беше взел със себе си от миналото в бъдещето (всичките шкафове с оръжия сега бяха празни), пръстите на Зеп се местеха като стрела насам-натам, щом съгледаше нещо, което блести или свети. 164-те тайни джоба под наметката му бързо се пълнеха с всякакви джунджурии.

Аруула намери най-сетне отново помещението, в което бяха размразили Де Броли. Там се натъкнаха на аварийния пакет на Мат. Но търсенето на автоматичния пистолет, който беше се изхлузил от ръката му, когато върху него се нахвърлиха братята от ордена, се оказа трудно. Около вратата бяха натрупани безброй кашони и сандъци.

Докато Аруула отхвърляше настрана празния в повечето случаи амбалаж, на Мат изведнъж му хрумна, че температурата в помещението рязко се покачва. И докато той, стъписан, се питаше дали това се дължи на възбудата му или на съсипателното търсене, долови хъхрещия глас на „таткото“, който, лишен от всякакви емоции, обявяваше:

— Енергоизточникът е отстранен. До претоварването на системата остават още шейсет секунди... петдесет и девет... петдесет и осем...

Главата на Мат рязко се надигна. Аруула, която тъкмо беше намерила „Беретата“ и тържествуващо я размахваше, отскочи назад от кашоните и сандъците и измъкна мечата си.

Зеп Нюсли погледна Мат с ококорени очи. Лицето му представляваше един-единствен въпросителен знак. Всъщност изглеждаше като дете, което не съзнава вината си.

— Ама аз само... — Посочи с брадичка красивия трилитиев кристал, който беше взел от държателя на енергийния агрегат.

— ... петдесет и три... петдесет и две...

— Да се махаме отгук! — изрева Мат. С три дълги скока се хвърли назад в подземното помещение, сграбчи Зеп за яката, притисна го под мишницата си и последва спътницата си по коридора навън. Макар че Аруула не беше получила кой знае какво образование, винаги знаеше кога е време да се откаже от ненужни въпроси.

— ... четирийсет и седем... четирийсет и шест...

Мат не си губеше времето да затваря вратите след себе си. Продължавайки мислено обратното броене, се носеше като вихър през коридорите.

„... двайсет и пет... двайсет и четири...“

Най-сетне стигна до халето и се втурна през централната врата, Аруула го следваше по петите.

Навън се беше стъмнило. Пред тях беше решетестата врата.

„... тринайсет... дванайсет...“

— Бързо! — извика Мат на спътницата си. — Вече не можем да стигнем до гората! Бягай зад стената! Надявам се, че там сме на сигурно място!

„... четири... три...“

Хвърлиха се на земята, плътно до зида, затаиха дъх и сложиха ръце на главите си, за да се предпазят, „... едно... нула!“

Дълги секунди не се случи нищо.

И след това — пак нищо.

Мат надигна предпазливо глава. Да не би просто да е сбъркал при броенето — или пък отстраняването на кристала означаваше само, че вече не протича никаква енергия, а не например, че генераторът

неизбежно трябва да експлодира? Да не би да е гледал прекалено много филми, в които по най-незначителна причина нещо гръмваше?

— Почти съм сигурен...

Свръхмощна експлозия изтръгна от устните му остатъка от изречението, когато от другата страна на зида храмът на Спящия крал полетя във въздуха.

За секунди изглеждаше, че светът загива сред хаос от светлина, прах и шум. Зидът съмнително се олюля, но устоя на ударната вълна.

След като звъntenето на ушите и мержелеенето пред очите им поотслабна, тримата приятели се изправиха и погледнаха около ъгъла на портата.

Гигантски облак от пушек и прах се разнасяше оттам, където преди това се намираше храмът вила на Де Броли. Няколко по-малки експлозии го осветиха призрачно.

Зеп стана и отупа дрехите си от праха.

— Сега се омитам — рече той. — След всичко това вече бездруго не мога да се покажа в Цюри. — Махна с ръка на Мат и Аруула. — Останете си със здраве! И благодаря за всичко. — Потъна сред дърветата.

Мат и Аруула се спогледаха.

След няколко секунди Зеп извика откъм мрака:

— *Пу дяулити!* Насмалко да забравя! Къде всъщност се намира царството на Тринайсетте острова?

— На север! — извика Аруула.

— На север ли? — извика Зеп в отговор. — Благодаря! — Това беше последното нещо, което чува от него.

ЕПИЛОГ

Клаудиус Първи, божественият император на всички известни светове — а скоро и на Цюри, — вървеше пипнешком през гората начело на войската си. Там беше не само тъмно, но и ужасно студено.

Какъв досаден пропуск, че не бе помислил да екипира ударните си отряди с прожектори за каски. Можеше да вземе поне няколко джобни фенерчета! Та тук и в очите ти да бръкнат, няма да видиш! Вероятно подобно е било положението и при космическата битка срещу мрачните хора на Дхарк III в сектора на звездата Вега.

Но какво ли беше това?

Клаудиус намръщено се спря и наостри уши. Някъде пред него в гората вървеше опипом и *нещо друго*. Или?

Даде знак на войните си. Всички се спряха и затаиха дъх. Дали имаше нещо там...?

Изведнъж зад тях нощта се озари от светло сияние. Сраховита експлозия накара тъпанчетата на ушите им да потреперят.

Де Броли се стресна. Посоката, от която прозвуча експлозията, водеше до едно-единствено заключение.

— Дворецът ми! — изкрещя Клаудиус ужасен. — Моят красив, красив дворец!

Побеснял от ярост, се обърна още веднъж и стисна юмруци.

— Ще ми платят, тези проклети...

Проклятието замря в устата му. Защото в същия миг на по-малко от пет метра съгледа непосредствено пред себе си десетки коварно просветващи червени точки.

Заревото на втора, по-слаба експлозия потопи още веднъж гората в бледа светлина. И накара Де Броли да познае червенооката войска на гуулите, която с мляскане вдигна сабите си, преди с рев да се нахвърли върху фамилията Мьоцли и техния крал.

— О, по дяволите — каза Де Броли.

Тогава светлината угасна.

Издание:

Децата на кометата. Част 2.

Бернд Френц. Последната жертва

Роналд Хан. Спящият крал

Редактор: Марин Найденов

Издателство „Литера Прима“, София, 2004

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.